

Este Isus (Pacea fie asupra sa!) Dumnezeu?

30 de dovezi din Vechiul Testament, Noul Testament, gândirea rațională și istorie care dovedesc că Isus Hristos (fiul Mariei, pacea fie asupra lor!) a fost un om și un Profet trimis de Domnul și Creatorul său (Allah) și că el nu a fost Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu

Majed S. Al-Rassi

**Tradus de Nasiruddin al-Khattab
Iunie 2021**

Conținut

Introducere

Prima secțiune: Dovezi textuale din Vechiul și Noul Testament (11 dovezi)

A doua secțiune: Dovezi raționale

A treia secțiune: Dovezi istorice

1. Dovada istorică a denaturării: rolul lui Pavel în denaturarea mesajului lui Isus (Pacea fie asupra sa!)
2. Mai multe dovezi istorice ale denaturării: rolul Conciliilor ecumenice în denaturarea mesajului lui Isus (Pacea fie asupra sa!):
  - Prima denaturare ecleziastică
  - A doua denaturare ecleziastică
  - A treia denaturare ecleziastică
  - A patra denaturare ecleziastică
  - A cincea denaturare ecleziastică
  - A șasea denaturare ecleziastică
  - A șaptea denaturare ecleziastică

- A opta denaturare ecleziastică
- A noua denaturare ecleziastică
- A zecea denaturare ecleziastică

Prăbușirea Imperiului Roman de Apus în anul 476 e.n.

Dominația abuzivă a Bisericii Catolice asupra societății europene timp de zece secole

Descoperirea Lumii Noi (Americile în jurul secolului al XVI-lea; Australia și Noua Zeelandă mai târziu)

Apariția sectei protestanților în Lumea Nouă

Rezumat asupra impactului sinoadelor ecumenice asupra religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!)

Rezumat asupra celor opt stadii de denaturare la care a fost supusă religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) de-a lungul a douăzeci de secole, de la ascensiunea sa la cer până astăzi

A patra secțiune: Dovada coranică că noțiunea de „Isus este Dumnezeu” este falsă

A cincea secțiune: Anexe

- Anexa 1: Capitolul Al-Ikhlaas (112) din Cartea cea Nobilă (Coranul cel Măreț)
- Anexa 2: Versetul Al-Kursi (versetul Tronului, 2:255) din Cartea cea Nobilă (Coranul cel Măreț)
- Anexa 3: O scurtă prezentare generală a credințelor romane păgâne
- Anexa 4: Povestea Fecioarei Maria și a fiului său, Mesia Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!)
- Anexa 5: Un argument înșelător și răspunsul la acesta
- Anexa 6: O notă asupra semnificației expresiei de „fiul lui Dumnezeu”, care este menționată în unele dintre Evangheliile
- Anexa 7: Observații generale
- Anexa 8: Cuvinte sincere de credință de la o inimă la altă inimă

Postfață

Glosar

Lecturi suplimentare

**În Numele lui Allah Ar-Rahman (Cel Milostiv),
Ar-Rahîm (Cel Îndurător)**

Toată Slava I se cuvine lui Allah, Stăpânul lumilor, și binecuvântările lui Allah fie asupra Profetului Său, Mohammed, a familiei sale, a companionilor săi și asupra tuturor celor care urmează Calea Sa cea Dreaptă. Fie ca Allah Cel Atotputernic să aibă milă de ei în Ziua Judecării!

Introducere

Slavă lui Allah, Domnul lumilor, și pacea și binecuvântarea Sa fie asupra celui mai nobil dintre Profeti!

Înainte ca Isus Hristos (fiul Mariei, pacea fie asupra lor!) să înceapă să predice, oamenii din Palestina se raportau la el ca la un om obișnuit, asemeni lor. După ce a început să predice poporului său evreu, oamenii s-au împărțit în două grupuri:

- **Primul grup** credea în el (Pacea fie asupra sa!) și îi accepta mesajul; ei au crezut că el era un Profet trimis de Dumnezeu (Allah), dar în rest un om în întregime;
- **Al doilea grup** l-a respins și nu a crezut în el; acuzându-l că era un profet fals.

La câțiva ani după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost înălțat la Ceruri, a apărut Pavel, care a pretins că Isus (Pacea fie asupra sa!) era Dumnezeu și fiul lui Dumnezeu. Adepții lui au format cel de al treilea grup.

- Răspunsul la această idee (că Isus, pacea fie asupra sa, este Dumnezeu și fiul lui Dumnezeu) va fi prezentat de-a lungul a treizeci de argumente, dintre care unsprezece sunt textuale (din Vechiul și Noul Testament), șaisprezece sunt raționale (bazate pe rațiune, logică și gândire sănătoasă) și două sunt istorice (ceea ce înseamnă există o dovadă istorică care indică faptul că această doctrină este o invenție umană, care nu provine de la Domnul omenirii, adică Dumnezeu [Allah], și că Isus, pacea fie asupra sa, nu a fost conștient de această ipoteză pe toată durata existenței sale pe Pământ). Argumentul final concludent este dovada din Nobilul Coran care demonstrează că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost om și Profet, iar nu Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu.

Am împărțit această cercetare în cinci secțiuni, în funcție de tipurile de dovezi, după cum urmează:

- Prima secțiune: Dovezi textuale
- A doua secțiune: Dovezi raționale
- A treia secțiune: Dovezi istorice
- A patra secțiune: Dovezi coranice
- A cincea secțiune: Anexe

Prima secțiune: Dovezi textuale

Această secțiune conține unsprezece puncte din Vechiul și Noul Testament care demonstrează că ideea de „Isus este Dumnezeu” reprezintă o credință falsă.

Prima dovadă

Cum poate să fie corect să spui că Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu când nu există nici măcar o singură afirmație clară, lipsită de ambiguitate în acest sens nici în cele patru Evanghelii, nici în cele douăzeci și trei de Epistole care le urmează? Ele nu afirmă nicăieri cum că Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi spus clar că el era fiul lui Dumnezeu (în sensul de a pretinde că este descendentul Lui sau că ar fi fost conceput de El), sau că era parte din Dumnezeu, sau că esența sa era divină, ori că acțiunile sale ar fi fost divine, sau că voia sa ar fi fost una și aceeași cu Voia lui Allah, sau că el ar fi împărțit cu Allah vreunul dintre Atributele sale divine. (Slăvit fie Allah, care este departe de toate acestea!)

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost de fapt Dumnezeu, atunci ar trebui să găsim dovezi abundente despre aceasta în Evanghelii, deoarece este o chestiune fundamentală a doctrinei. Din moment ce el (Pacea fie asupra sa!) nu a făcut niciodată o asemenea afirmație despre sine, nu poate fi descris în asemenea termeni, deoarece el (Pacea fie asupra sa!) se cunoștea mai bine decât o făceau ceilalți.

Oricine citește Evangheliile și reflectă asupra lor fără prejudecăți, într-o manieră corectă, va găsi în ele cuvinte rostite de însuși Isus (Pacea fie asupra sa) care contrazic complet descrierea sa ca fiind Domn sau Dumnezeu. Evangheliile spun că el a fost supusul lui Allah (Dumnezeu), Căruia I se ruga, și el nu a avut altă voință în afara de cea a lui Allah. Cel care reflectă asupra acestor texte va descoperi că Isus (Pacea fie asupra sa!) și-a exprimat slăbiciunea, neajutorarea și frica; el a afirmat ca este om, un rob și un Profet al lui Allah (Dumnezeu). Vom cita un număr mare de dovezi din Evanghelii mai târziu.

Mai mult decât atât, dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu, el i-ar fi îndemnat pe oameni să îl adore și ar fi existat relatările lui explicite cu privire la acest lucru, care ar fi apărut frecvent în Evanghelii.

Allah (Dumnezeu) îi cheamă pe oameni să Îl adore, deoarece El este Domnul lor care i-a creat, care le oferă provizii, care le aduce moartea și le dă viață; prin urmare, doar El este de demn de a fi adorat. Dar, în realitate, nu există nici măcar o relatare de la Isus (Pacea fie asupra sa), nici măcar o frază clară care să sugereze că el i-a chemat pe oameni să îl adore spunând: „Adorați-mă!” Departe de el să spună așa ceva! Allah (Dumnezeu) a spus adevărul în Nobilul Coran când El i-a descris pe Profeții Săi (Pacea fie asupra lor) ca fiind elita creației Sale:

„Nu se cuvine ca un om căruia Allah i-a dăruit Cartea, Cârmuirea și Profeția să spună apoi lumii: «Fiți adoratorii mei, și nu ai lui Allah!» (...)” {Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:79}

Acest verset ne arată clar că nu este potrivit ca nicio ființă umană să spună poporului: „Fiți adoratorii mei, iar nu ai lui Allah” după ce Allah (Dumnezeu) a trimis Cartea Sa, i-a dat înțelepciune și l-a făcut judecător între oameni și l-a ales ca Profet. Mai degrabă, un Profet adevărat i-ar chema pe oameni să Îl adore doar pe Allah (Dumnezeu) Singur și nu ar încălca limitele stabilite de Domnul său.

A doua dovadă

Pe lângă aceasta, nu există nicio dovadă clară care să sprijine această idee (cum că Isus, pacea fie asupra sa, este Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu) nici în Revelațiile care au venit înaintea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), precum Tora și Psalmii, sau în Revelația care a venit după, adică Nobilul Coran.

Nici Tora, nici alte Cărți revelate pe cale divină nu au spus că Allah (Dumnezeu) Însuși ar fi coborât de sus, din cele șapte Ceruri, și S-ar fi manifestat în Isus (Pacea fie asupra sa!), și cei doi ar fi devenit o singură ființă care să meargă pe Pământ, să vorbească cu oamenii, să îi cheme, să mănânce și să bea cu ei – slavă lui Allah (Dumnezeu), Care este departe de toate acestea –, darămite să fie umilit, lovit peste cap și atârnat de o cruce de lemn, cu oameni care l-ar fi scuipat în față. Slăvit fie Allah (Dumnezeu), Care e departe de a fi fost supus unui asemenea tratament greșit și umilit; slăvit fie El, Care e departe de a le fi permis dușmanilor Săi să îl umilească pe Profetul Său, Isus (Pacea fie asupra sa!)

A treia dovadă

Dimpotrivă, există mai bine de treizeci de texte în Biblie care dovedesc clar că Isus (Pacea fie asupra sa!) a avut o esență complet diferită de cea a lui Allah (Dumnezeu) Preaînaltul și că esența lui Allah (Dumnezeu) este complet separată de esența lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Aceasta indică faptul că Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) nu este Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu și, de asemenea, arată falsitatea doctrinei întrupării și a Trinității. Vom cita în cele ce urmează toate aceste versete.

Există douăzeci și cinci de texte în Vechiul Testament care afirmă că Allah (Dumnezeu) este Unul în Esența Sa:

[1] „Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeu nostru este Singurul Domn.” [Deuteronom, 6:4]

Același text este menționat, de asemenea, și în Noul Testament:

„Isus i-a răspuns că întâia (poruncă) este: «Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeu nostru este Singurul Domn».” [Marcu, 12:29]

Punctul relevant din acest text este următorul: dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost Dumnezeu, el ar fi spus: „Domnul este Isus”, sau „Isus este Dumnezeu vostru”, sau „Eu sunt Domnul vostru și Dumnezeu”. În schimb, el (Pacea fie asupra sa!) a spus: „Domnul nostru este Dumnezeu”, vorbind despre o esență care era complet diferită de propria sa esență, și afirmă că Dumnezeu este Domnul pentru toți oamenii. Aceasta implică faptul că el însuși (Pacea fie asupra sa!) L-a adorat pe Allah și L-a recunoscut ca fiind Dumnezeu său. Aceasta face invalidă ideea că Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu sau că el i-a chemat pe oameni să-l adore pe el sau pe mama sa. Departe de el să facă așa ceva! De fapt, el (Pacea fie asupra sa!) îi îndemna pe oameni să Îl adore doar pe Allah (Dumnezeu), fără partener sau asociat, așa cum au făcut toți Profeții (Pacea fie asupra lor!).

[2] „Că nu este alt Dumnezeu afară de Tine, care să aibă grijă de toate (...) [Cartea înțelepciunii lui Solomon, 12:13]

[3] „Și s-a rugat Iezechia înaintea feței Domnului și a zis: «Doamne Dumnezeu lui Israel, Cel ce șezi pe heruvimi, numai Tu singur ești Dumnezeu tuturor regatelor Pământului, Tu ai făcut cerul și pământul! (...) ~ Și vor afla toate regatele Pământului că numai Tu, Doamne, ești Dumnezeu!” [2 Regi, 19:15, 19]

Aceasta apare și în Isaia 37:16, 20, cu mici schimbări.

[4] „Eu, Eu sunt Domnul, și nu este izbăvitor afară de Mine.” [Isaia, 43:11]

[5] „Așa vorbește Domnul, Regele lui Israel și Izbăvitorul său, Domnul Savaot: «Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă; și nu există alt Dumnezeu în afară de Mine! (...) ~ Nu vă temeți, nici nu vă spăimântați! N-am arătat Eu odinioară și n-am vestit, când v-am luat pe voi de martori? Este oare un alt Dumnezeu afară de Mine? Este un alt adăpost în afară de Mine?” [Isaia, 44:6, 8]

[6] „Aduceți-vă aminte de vremurile străvechi, de la obârșia lor; că Eu sunt Dumnezeu și nu este un altul! Eu sunt Dumnezeu, nu este nimeni asemenea Mie!” [Isaia, 46:9]

[7] „Eu sunt Domnul; acesta este Numele Meu! Nu voi da nimănui Slava Mea și nici chipurilor cioplite cinstirea Mea!” [Isaia, 42:8]

[8] „(...) Oare nu Eu, Domnul ? Nu există alt Dumnezeu în afară de Mine, Dumnezeu Drept și Izbăvitor; nu este altul decât Mine! ~ Întoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți, voi, cei ce locuiți toate ținuturile cele mai îndepărtate ale Pământului; căci Eu sunt Dumnezeul tare, nu este altul.” [Isaia, 45:21-22]

[9] „Eu sunt Domnul, și nimeni altul; în afară de Mine nu este alt Dumnezeu! Eu te-am încins fără ca tu să Mă cunoști, ~ Ca să se știe de la răsărit și până la apus, că nu este în afară de Mine. Eu sunt Domnul și nimeni altul!” [Isaia, 45:5-6]

[10] „(...) nici ochiul n-a văzut un Dumnezeu afară de Tine, care ar săvârși unele ca acestea pentru cei ce nădăjduiesc în el.” [Isaia, 64:4]

[11] „Doamne, Dumnezeul nostru, am avut peste noi și alți stăpâni afară de Tine, dar noi ne vom aduce aminte numai de Numele Tău!” [Isaia, 26:13]

[12] „(...) și vor cădea înaintea ta și rugându-se Ție vor zice: «Numai tu ai un Dumnezeu tare, și nu este alt Dumnezeu afară de El.” [Isaia, 45:14]

[13] „Oare nu este un singur părinte pentru noi toți? Nu ne-a creat pe noi un singur Dumnezeu? (...)” [Maleahi, 2:10]

[14] Profetul Solomon (Pacea fie asupra sa!) a spus când se adresa Domnului său:

„Dar caută la rugăciunea robului Tău și la cererea lui, Doamne Dumnezeul meu! Ascultă strigarea și ruga cu care robul Tău se roagă înaintea Ta!” [Cartea a doua Paralipomena (a doua carte a Cronicilor), 6:19]

[15] „Numai Tu ești Domn și numai Tu ai făcut Cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor, Pământul și toate cele de pe el, mărele și toate cele ce se cuprind în ele; Tu dai viață la toate și Ție se închină oștirea Cerurilor.” [Cartea lui Neemia (a doua Ezdra), 9:6]

[16] „Nu este asemenea Ție între dumnezei, Doamne, și nici fapte nu sunt ca faptele Tale. ~ Veni-
vor toate neamurile pe care le-ai făcut și se vor închina înaintea Ta, Doamne, și vor slăvi numele
Tău. ~ Că mare ești Tu, Cel ce faci minuni, Tu ești Singurul Dumnezeu.” [Psalmi, 86:8-10]

[17] „Pentru ca să cunoască toate popoarele că Domnul este Dumnezeu și nu este altul afară de
El!” [1 Împărați, 8:60]

[18] „Nimeni nu este sfânt ca Domnul, căci nu e altul afară de Tine; și nimeni nu e puternic ca
Dumnezeul nostru.” [1 Samuel, 2:2]

[19] „În toate ești mare, Doamne Dumnezeule, căci nu este asemenea Ție și nu este Dumnezeu afară
de Tine, după toate câte am auzit noi cu urechile noastre.” [2 Samuel, 7:22]

[20] „Zis-am Domnului: «Domnul meu ești Tu, că bunătățile mele nu-ți trebuie.»” [Psalmi, 16:2]

• Rezumat

Toate aceste texte din Vechiul Testament afirmă același lucru și anume că Allah (Dumnezeu) este doar Unul în esența sa, nu trei. Acest lucru dovedește falsitatea ideii conform căreia Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu sau că el este al treilea din trei (într-o Treime). Bazându-se pe aceasta, oricine nu crede că Allah reprezintă o Singură entitate, și nu trei, în esența Sa, nu crede în textele citate din Vechiul Testament.

Există zece texte în Noul Testament care afirmă că Dumnezeu este Unul în Esența Sa:

[1] Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a zis unei femei odată:

„(...) Du-te însă la frații Mei și spune-le: «Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru.»” [Ioan, 20:17]

Faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus „la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” ne indică faptul că el (Pacea fie asupra sa!) a recunoscut că Dumnezeu este Dumnezeul său și Dumnezeul tuturor oamenilor și că însuși Isus (Pacea fie asupra sa!) nu era Dumnezeu; ci mai degrabă era un rob al lui Allah (Dumnezeu) ca toate ființele umane, deoarece Dumnezeul său era Dumnezeul oamenilor cărora el le adresa această afirmație, și anume Cel Atotputernic. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) era Dumnezeu, ar fi fost lipsit de sens ca el să spună, „Mă sui la... Dumnezeul meu.” La cine s-ar fi înălțat Isus dacă el însuși (Pacea fie asupra sa!) era Dumnezeu?!

În mod similar, faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a descris pe oamenii săi ca fiind frații săi indică faptul că el era om ca și ei și nu Dumnezeul lor. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost Dumnezeul lor, nu ar fi fost corect ca el să îi descrie drept frații lui. Acest lucru este foarte clar.

Faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a descris ca fiind frații săi înseamnă că erau frații săi ca neam, deoarece ei toți erau din aceeași seminție, și anume fiii lui Israel. Prin urmare, era corect ca el (Pacea fie asupra sa!) să îi descrie ca fiind frații lui, deoarece aveau aceeași descendență.

Este interesant să subliniem în acest context că Nobilul Coran („constituția” religiei islamice) menționează în cinci locuri că Isus (Pacea fie asupra sa!) a recunoscut că Allah era atât Domnul Lui, cât și al tuturor oamenilor. Versetele coranice afirmă că Mesia i-a spus poporului său:

- „(...) «O, fii ai lui Israel, adorați-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!» Pe cel care așază lângă Allah pe altcineva, Allah îl va opri de la Rai, iar adăpostul lui va fi Focul și cei nelegiuți nu vor afla ajutor.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:72]
- „Eu nu le-am spus decât ceea ce mi-ai poruncit să spun: «Adorați-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!» (...) [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:117]
- „Allah este Stăpânul meu și Stăpânul vostru. Așadar, adorați-L pe El! Aceasta este calea dreaptă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:36, 3:51, 43:64]

În concluzie, Evangheliile demonstrează că Isus (Pacea fie asupra sa!) obișnuia să afirme că Dumnezeu era Domnul său și Domnul tuturor oamenilor. Nobilul Coran demonstrează lucrul acesta la rândul său, contrar credinței predominante din rândul creștinilor conform căreia Isus (Pacea fie asupra sa!) însuși este Domnul și fiul lui Dumnezeu.

- **Notă importantă**

Este cunoscut faptul că prin cuvântul „Tată” folosit în Evanghelii se face referire la acela care are grijă de cineva; nu înseamnă un tată în sensul de strămoș sau de ființă care procrează, caz în care un fiu este născut dintr-un tată și mamă ca rezultat al relațiilor sexuale. Dovada pentru aceasta este faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) l-a descris pe Domnul ca fiind Tatăl tuturor oamenilor când a spus:

„(...) Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru.” [Ioan, 20:17]

Nimeni nu sugerează că Dumnezeu este tatăl tuturor oamenilor în sensul de a procrea în sensul obișnuit.

În baza acestui fapt, ceea ce se înțelege aici prin Tată este aceea că Tată este acela care are grijă și ocrotește pe cineva. Este binecunoscut faptul că Dumnezeu este Creatorul, Furnizorul și Cel care controlează chestiunile tuturor oamenilor.

[2] Isus (Pacea fie asupra sa!) spune:

„(...) pentru că Tatăl este mai mare decât Mine.” [Ioan, 14:28]

Dacă Allah (Dumnezeu) și Isus (Pacea fie asupra sa!) erau egali și împărțeau aceeași esență, cum ar putea Allah (Dumnezeu) să fie mai mare decât el?

Acest lucru este clar contradictoriu. Indică faptul că Esența lui Dumnezeu nu este aceeași cu cea al lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ci, mai degrabă, fiecare dintre ei are o esență diferită. Allah (Dumnezeu) se află deasupra celui de-al șaptea Cer al Său, deasupra Tronului Său; El nu este amestecat cu creațiile Sale pe Pământ.

[3] **„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care l-ai trimis Tu.” [Ioan, 17:3]**

[4] **Isus i-a răspuns că întâia este: «Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru este un Singur Domn!» ~ (...) Și i-a zis cărturarul: «Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul Singur, că nu este altul afară de El.» [Marcu, 12:29, 32]**

[5] Există o indicație conform căreia Esența lui Allah (Dumnezeu) nu este aceeași cu esența lui Hristos (Pacea fie asupra sa!), deoarece un om l-a strigat pe Isus adresându-i-se cu următoarele cuvinte „Bunule învățător”, iar Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a răspuns spunându-i: „**De ce-mi zici bun? Nimeni nu este bun decât Unul Dumnezeu.**” [Marcu, 10:17-18]

[6] Același lucru este menționat în [Luca, 18:19], unde se spune:

„Pentru ce mă numești bun? Nimeni nu este bun decât Unul: Dumnezeu.”

[7] „Cum puteți crede voi când primiți slava unii de la alții și slava care vine de la Unicul Dumnezeu nu o căutați?” [Ioan, 5:44]

[8] „Atunci Isus i-a zis: «Piei, satano, căci scris este: „Domnului Dumnezeului tău să te închini și Lui Singur să-I slujești.»” [Matei, 4:10]

Notă: Aceasta se află în concordanță cu versetul din Coran care spune:

„Numai pe Tine Te adorăm, numai la Tine cerem ajutor.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 1:5]

[9] „Pentru ce vorbește Acesta astfel? El hulește. Cine poate să ierte păcatele fără numai Unul Dumnezeu?” [Marcu, 2:7]

[10] „Cine nu se va teme, Doamne și nu va slăvi Numele Tău? Că tu Singur ești sfânt și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale s-au făcut cunoscute.” [Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, 15:4]

• **Concluzie**

Textele Evangheliilor citate mai sus indică că Isus (Pacea fie asupra sa!) obișnuia să afirme că Dumnezeu este Unic în Esența Sa și că El a fost Dumnezeul său și adevăratul Domn, și El într-adevăr este Dumnezeu și Domnul tuturor oamenilor.

A patra dovadă

A patra indicație care contrazice noțiunea de „Isus este Dumnezeu ” este faptul că Isus însuși (Pacea fie asupra sa!) a spus lucruri care dovedesc că el era om și de origine umană:

- Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus despre el însuși: „Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți.” [Luca, 9:46]

Acest text afirmă clar că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu este fiul lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, este fiul omului, deci o ființă umană.

Este foarte binecunoscut faptul că el a fost fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!), care l-a purtat în pântecul său până ce l-a născut așa cum toate femeile își nasc copiii.

- De asemenea, Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus: „Când îl veți înălța pe fiul omului, atunci veți cunoaște că eu sunt și că nu fac nimic de la mine însumi, ci spun aceste lucruri așa cum m-a învățat Tatăl.” [Ioan, 8:28]

Oare acest text nu indică clar că Isus (Pacea fie asupra sa!) era uman?

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost Dumnezeu, el nu ar fi trebuit el să se descrie ca om numindu-se „fiul omului”. El nu ar fi trebuit să spună, „Nu fac nimic de la mine însumi”, deoarece Domnul Universului face toate lucrurile și controlează toate problemele Universului. În baza acestora, nu este posibil, din punct de vedere rațional, ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să fi spus „Nu fac nimic de la mine însumi” și în același timp să fie Domnul Universului; altfel, el ar fi spus lucruri înșelătoare – lucru pe care el (Pacea fie asupra sa!) nu l-ar fi făcut niciodată.

- Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus despre sine, vorbind către o mulțime: „A venit fiul omului mâncând și bând (...)” [Matei, 11:19]
- Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus celor care voiau să îl omoare: „Dar acum căutați să mă omorâți pe mine, omul, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Avraam n-a făcut aceasta.” [Ioan, 8:40]
- Lui Isus (Pacea fie asupra sa!) i se spunea, „Tu ești fiul lui Dumnezeu”, și la sfârșitul răspunsului său la aceasta, el (Pacea fie asupra sa!) s-a numit fiul omului. Vezi Evanghelia după Ioan, 1:49-51.
- În Evanghelia, există alte versete care îl numesc pe Isus (Pacea fie asupra sa!) fiul omului; vezi Evanghelia după Luca, 17:22 și 18:8, Evanghelia după Matei, 12:32.

Faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a descris în mod repetat și explicit ca fiind uman și fiul omului indică clar că el era un om într-adevăr. Nu este posibil, în cazul cuiva care rostește astfel de cuvinte, să gândească despre sine cum că el ar fi Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu sau că el a venit pe Pământ ca să cheme oamenii să îl adore. În caz contrar, el (Pacea fie asupra sa!) ar fi devenit o persoană care încerca să inducă oamenii în eroare – departe de Isus (Pacea fie asupra sa!) orice astfel de intenție.

Din aceste texte, devine clar că noțiunea conform căreia „Isus este Dumnezeu” este complet falsă și că adevărul care este stabilit în Evanghelia este acela că era om.

A cincea dovadă

A cincea indicație a faptului că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost om este faptul că Evangheliile și Epistolele îl descriu ca având caracteristici umane, incluzând faptul că el nu era atotștiutor. Ele spun că el nu avea cunoștințe despre anumite lucruri și că a uitat altele; tot ele spun că el devenea obosit, dorea mâncare, îi era sete, suferea, era deprimat, simțea durerea, îi era frică, plângea și se ruga lui Allah (Dumnezeu)– toate indicând că, precum noi, și el (Pacea fie asupra sa!) era un om cu unele neajunsuri. Dacă ar fi fost Dumnezeu, el (Pacea fie asupra sa!) nu ar fi trebuit să experimenteze aceste lucruri pe care oamenii le experimentează, deoarece Dumnezeu este Perfect în Atributele Sale și nu are neajunsuri de nicio formă.

Urmează unele texte biblice în care aceste caracteristici umane ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) sunt menționate:

Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus: „Mi-e sete.” [Ioan, 19:28]

Isus (Pacea fie asupra sa!) dormea. [Matei, 8:24]

Isus (Pacea fie asupra sa!), obosit din călătorie, s-a așezat lângă fântână. [Ioan, 4:6]

Isus (Pacea fie asupra sa!) a plâns. [Ioan, 11:35]

Isus (Pacea fie asupra sa!) obișnuia să se roage, să se simtă trist și tulburat:

„S-au dus într-un loc numit Ghetsimani, și Isus le-a zis ucenicilor săi: «Ședeți aici până mă voi ruga!» ~ I-a luat cu el pe Petru, pe Iacov și pe Ioan și a început să se înspăimânte și să se mănânce foarte tare. ~ El le-a zis: «Sufletul meu este cuprins de o întristare până la moarte! Rămâneți aici și vegheați!» ~ Apoi a mers puțin mai înainte, s-a aruncat la pământ și se ruga ca, dacă este posibil, să treacă de la El ceasul acela.” [Marcu, 14:32-35]

Este normal să ne punem o întrebare foarte logică: cui anume i se ruga Isus (Pacea fie asupra sa!)? Se ruga lui însuși? Sau se ruga el altcuiva și anume lui Dumnezeu?

„Când a sosit ceasul, Isus s-a așezat să mănânce împreună cu apostolii. El le-a zis: «Mi-am dorit cu ardoare să mănânc împreună cu voi acest paște, înainte de patima mea!»” [Luca, 22:14-15]

Nu numai atât, dar Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a temut că fariseii îl vor ucide:

„Din ziua aceea s-au hotărât să-l omoare. ~ De aceea, Isus nu mai umbla pe față printre iudei, ci a plecat de acolo în ținutul de lângă pustiul, într-o cetate numită Efraim, și a rămas acolo cu ucenicii săi. ~ Paștele iudeilor era aproape și mulți oameni din ținutul acela s-au suit la Ierusalim înainte de Paște ca să se curățească. ~ Ei îl căutau pe Isus și vorbeau unii cu alții în timp ce stăteau în Templu: «Ce credeți? N-are să vină la praznic?» ~ Iar preoții cei mai de seamă și fariseii porunciseră ca, dacă cineva știe unde este, să le dea de știre, astfel încât să-L poată aresta.” [Ioan, 11:53-57]

Comentarii asupra celor de mai sus

- **Este posibil ca cineva care se comportă astfel să fie Dumnezeu?**

Cum poate să aibă sens ca Mesia să fie Dumnezeu când lui îi este sete, doarme, este obosit, uimit, deprimat, plânge, se întinde, își dorește să mănânce, suferă și simte frica?

Care este diferența dintre el și orice ființă umană atunci?

Dumnezeu este Independent de mijloace și Puternic; El este Creatorul și este Perfect în toate Atributele Sale. Bazându-ne pe acestea, nu are sens să sugerăm că El ar fi creat ceva (precum mâncarea sau băutura) și apoi să aibă nevoie de acel ceva, sau ca El să aibă nevoie de orice altceva care să Îl ajute să trăiască, deoarece, dacă El are nevoie de orice altceva, El nu ar fi cu adevărat Dumnezeu. În Nobilul Coran, Allah (Dumnezeu) spune despre El Însuși:

„Eu nu i-am creat nici pe djinni și nici pe oameni decât pentru ca ei să mă adore. ~ Eu nu voiesc de la ei întreținere și nici nu voiesc ca ei să Mă hrănească pe Mine. ~ Ci Allah este Întreținătorul (Ar-Razaqq), Stăpânul puterii, Cel Statornic (Al-Matin)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 51:56-58]

Mesia, pe de altă parte, bea și mâncă, și cel care are nevoie de acestea nu poate să fie Dumnezeu.

- Mai mult decât atât, faptul că Mesia prezenta aceste caracteristici (mânca, bea, dormea, respira și așa mai departe) implică ideea că, dacă aceste lucruri nu ar fi fost disponibile, el (Pacea fie asupra sa!) ar fi murit, deoarece avea nevoie de aceste lucruri, care reprezentau necesități pentru a rămâne în viață. El nu putea să fie supus morții dacă era Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este Etern și nu moare. Moartea este ceva care se întâmplă mai degrabă în cazul ființelor umane, din care Mesia s-a născut.
- În mod similar, cel care mănâncă mâncare trebuie să elimine ceea ce a mâncat, lucru de care ființele umane normale se rușinează să vorbească, deoarece este un fel de neajuns și implică ceva care este privit ca murdărie. Cum poate să fie corect ca Mesia să fie Dumnezeu când el avea acest neajuns semnificativ de care oamenii se simt rușinați și îl găsesc ca fiind respingător?

Toate aceste indică în mod definitiv faptul că este fals să atribuim divinitatea și stăpânirea lui Mesia.

- Mai mult decât atât, Mesia a petrecut nouă luni în pântecele mamei sale și a fost născut într-o manieră obișnuită, apoi mama lui l-a învelit într-o haină, ca pe orice alt bebeluș. Prin urmare, nu este posibil ca cel care a fost așa să poată fi Dumnezeu. O asemenea sugestie nu are sens.

Altă dovadă care ne arată că Mesia avea trăsături umane se află în următorul pasaj:

„Isus a intrat în Ierusalim și s-a dus în Templu. După ce s-a uitat la toate lucrurile de jur împrejur, fiindcă era pe înserate, a plecat la Betania cu cei doisprezece. ~ A doua zi, după ce au ieșit din Betania, Isus a flămânzit. ~ A zărit de departe un smochin care avea frunze și a venit să vadă poate va găsi ceva în el. S-a apropiat de smochin, dar n-a găsit decât frunze, căci nu era încă vremea smochinelor. ~ Atunci a luat cuvântul și a zis smochinului: «În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine!» Și ucenicii au auzit aceste vorbe.” [Marcu, 11:11-14]

• Comentariu

Din această povestire, observăm că Isus (Pacea fie asupra sa!) este înfometat și că se gândește că smochinul are fructe. Când a ajuns însă la smochin, el (Pacea fie asupra sa!) nu a găsit niciun fruct – însemnând că înainte ca el să ajungă la copac, nu îi era clar dacă acesta avea smochine sau nu și nu știa că nu era anotimpul smochinelor. Prin urmare, el (Pacea fie asupra sa!) a ajuns la copac din motivele greșite, pe când, dacă era cu adevărat Dumnezeu, el (Pacea fie asupra sa!) trebuia să fie conștient de anotimp.

Această poveste ne spune că el s-a enervat pe copac și s-a rugat ca acesta să nu mai facă fructe niciodată, prin urmare lipsindu-i pe oameni de fructele sale.

Toate aceste caracteristici (senzația de foame, gândirea, negăsirea unor lucruri, neclaritatea altora și incapacitatea de a fi conștient de ceva, ruga îndreptată împotriva smochinului și furia manifestată față de acesta) ne indică că el (Pacea fie asupra sa!) era om, nu Dumnezeu; dacă nu, atunci care este diferența între el (Pacea fie asupra sa!) și oameni?

Mai mult decât atât, dacă el (Pacea fie asupra sa!) era cu adevărat Dumnezeu, de ce Mesia nu i-a comandat copacului să facă fructe ca el să le poată mânca și să rezolve problema?

Dacă el (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost cu adevărat Dumnezeu, acesta ar fi fost cel mai corespunzător lucru care s-ar fi întâmplat.

Nu este aceasta mai bine decât să te rogi ca copacul să nu mai facă fructe și privându-se astfel pe sine și pe alți oameni de roadele lui pentru totdeauna?

A ȘASEA DOVADĂ

O altă indicație cum că noțiunea conform căreia Isus este Dumnezeu este falsă este faptul că Biblia spune:

„Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu (...)” [Ioan, 1:18]

Isus (Pacea fie asupra sa!) a rostit aceste cuvinte pe când stătea în fața lor (a oamenilor), fapt care indică în mod clar că el nu era Dumnezeu. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost Dumnezeu – departe este El de așa ceva! –, el le-ar fi spus: „Îl vedeți pe Allah în fața voastră, pentru că Eu sunt El; uitați-vă la mine!”

Aceasta este o dovadă clară.

Prima Epistolă a lui Timotei spune:

„A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, Nevăzutului și Singurului Dumnezeu să fie cinstea și slava, în vecii vecilor! Amin!” [1 Timotei, 1:17]

Prin urmare, adevăratul Dumnezeu, slăvit fie El, nu poate fi văzut și acesta nu este în mod clar Isus, fiul Mariei, deoarece oamenii l-au văzut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) și l-au atins.

A ȘAPTEA DOVADĂ

A șaptea dovadă care contrazice noțiunea că Isus este Dumnezeu este faptul că, potrivit surselor biblice, Isus (Pacea fie asupra sa!) însuși a spus că era un Profet. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) era cu adevărat Dumnezeu, nu ar avut sens ca el să fie și un Profet în același timp; al cui Profet ar fi el atunci?

Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a reamintit în mod constant apostolilor săi că el era un Profet trimis de Dumnezeu către ei, că era un învățător, și doar Dumnezeu era Dumnezeu; el era doar un Profet pentru fiii lui Israel, trimis de Dumnezeu să îi învețe lucruri despre religia lor. Aici vom cita aproximativ douăzeci de texte din Evangheliile în care creștinii cred, pentru a sprijini această idee:

[1] **„Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care erau în norod.” [Matei, 4:23]**

[2] **„De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască și să zică: «Pocăiți-vă, căci Împărăția Cerurilor este aproape.»” [Matei, 4:17]**

Faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus, „Pocăiți-vă” ne arată că el era un Profet care îndemna oamenii să se căiască pentru păcatele lor.

[3] Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus apostolilor săi:

„(...) pentru că Tatăl vostru știe de ce anume aveți trebuință, mai înainte ca voi să-I cereți. ~ Iată deci cum trebuie să vă rugați: «Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău! ~ Vie Împărăția Ta, facă-se Voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ! [Matei, 6:8-10]

Din acest text, aflăm că:

- Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a învățat pe apostolii săi cum să se roage. Prin urmare, el (Pacea fie asupra sa!) era un Profet, deoarece rolul Profeților (Pacea fie asupra lor!) era să îi învețe pe oameni. Acesta este adevărul.

• Dumnezeu este în Ceruri, deoarece Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus „Tatăl nostru este în ceruri.”. Aceasta indică faptul că Dumnezeu are o Esență, care este în Ceruri, în timp ce Mesia are o esență diferită pe Pământ, și arată faptul că ele nu pot fi amestecate sau unite (într-o singură esență).

• Cuvântul „Tată” din acest text face referire la cineva căruia îi pasă sau are grijă de o persoană; nu înseamnă un tată în sensul de tată biologic. Dacă s-ar referi la un tată biologic, atunci Dumnezeu ar fi tatăl tuturor oamenilor, deoarece el a spus „Tatăl Nostru” și nu a spus „Tatăl Meu”.

• **Concluzie:**

Această rugăciune obișnuită îi contrazice pe cei care spun că Dumnezeu este Tatăl lui Hristos (Pacea fie asupra sa!) în sensul biologic, și că acesta este omologul Mariei, care este mama lui Hristos (Pacea fie asupra lor!). Aceasta reprezintă o gravă eroare, deoarece ideea care se dorește a fi exprimată prin tată aici este aceea de a avea grijă de sau a fi responsabil de treburile unei persoane. În baza acestui fapt, Dumnezeu este tatăl tuturor oamenilor.

[4] Iată o afirmație clară că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost un Profet care a proclamat veștile bune (deși era cunoscut ca predicând Evangheliile) și că i-a învățat oamenii bunătaea:

„După ce Ioan a fost închis, Isus a venit în Galileea, propovăduind Evanghelia lui Dumnezeu. ~ El zicea: «S-a împlinit vremea și Împărăția lui Allah este aproape; pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!» ” [Marcu, 1:14-15]

Din acest text, aflăm de asemenea că:

• Mesia era un Profet, deoarece el a propovăduit Evanghelia lui Dumnezeu și a instruit oamenii să se căiască în fața Lui, acesta fiind rolul Profeților (Pacea fie asupra lor!). De asemenea, el i-a instruit să creadă în Evanghelia pe care el însuși a adus-o.

• Esența lui Dumnezeu nu este aceeași cu esența lui Isus, deoarece Isus (Pacea fie asupra sa!) a zis: „Împărăția lui Dumnezeu este aproape!” Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) era Dumnezeu, el ar fi spus: „S-a apropiat regatul meu!”

• Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a instruit pe apostolii săi să creadă în Evanghelia lui Dumnezeu. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) era Dumnezeu, el le-ar fi spus: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelia mea”.

• Adevărata Revelație de la Dumnezeu către Isus (Evanghelia lui Dumnezeu) nu este una dintre cele patru binecunoscute Evanghelii (Matei, Marcu, Luca și Ioan), deoarece cele patru Evanghelii sunt cunoscute sub numele autorilor lor.

[5] Avem aici o afirmație foarte clară din partea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) legat de faptul că el era un Profet:

„S-a coborât în Capernaum, o cetate din Galileea, și acolo învăța pe oameni în ziua Sabatului. ~ Ei erau uimiți de învățătura lui, întrucât cuvântul Lui avea putere.” [Luca, 4:31-32]

Apoi le-a spus oamenilor, celor care voiau ca el (Pacea fie asupra sa!) să stea cu ei:

„(...) Trebuie să vestesc și în alte cetăți Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, căci pentru aceasta am fost trimis. ~ Și propovăduia în sinagogile Galileii.” [Luca, 4:43-44]

Cuvintele sale „Am fost trimis” indică faptul că era un Profet, așa cum fac și cuvintele sale „să vestesc” și cuvintele lui Luca „propovăduind”. Toate aceste sintagme indică faptul că era un Profet trimis de Dumnezeu să le predice oamenilor veștile bune (sau Evanghelia).

[6] Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a dus într-un oraș numit Nain, acompaniat de apostolii săi și de o mulțime mare. La sfârșitul poveștii, oamenii din oraș au spus:

„(...) Un mare prooroc s-a ridicat între noi (...)” [Luca, 7:16]

Acest text ne arată în mod evident faptul că Mesia era un mare Profet, nu Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu.

[7] Un alt text indică în mod clar că Mesia a fost un Profet. Acesta afirmă că Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a rugat Domnului său și a spus:

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, Singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care l-ai trimis Tu.” [Ioan, 17:3]

[8] Există mărturia unei mari mulțimi alcătuite din fiii lui Israel care îl numește pe Isus (Pacea fie asupra sa!) Profet:

„Când a intrat în Ierusalim, toată cetatea a început să se agite, întrebându-se: «Cine este acesta?» ~ Mulțimile răspundeau: «Este Isus, Proorocul din Nazaret.»” [Matei 21:10-11]

Ce dovada pentru calitatea de Profet al lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ar putea să fie mai clară decât aceasta?

[9] Isus (Pacea fie asupra sa!) și-a consolat apostolii, rugându-i să îndure cu răbdare persecuția pe care o primesc din partea evreilor:

„Ferice va fi de voi când, din pricina mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prizoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră. ~ Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în Ceruri; căci tot așa au prizonit pe prorocii care au fost înainte de voi.” [Matei, 5:11-12]

Cuvintele „*Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în Ceruri!*” ne arată că cel care va îngădui recompensa și răsplata este Dumnezeu, care este în cer, iar nu Isus (Pacea fie asupra sa!). Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) era Dumnezeu, el le-ar fi spus: „deoarece mare este răsplata mea pentru voi”.

Cuvintele „*căci tot așa au prizonit pe prorocii care au fost înainte de voi*” se referă la evrei, deoarece ei au persecutat Profeții (Pacea fie asupra lor!) care au venit înaintea lui.

Cuvintele „*prorocii*” indică faptul că el era unii dintre acei Profeți care s-au confruntat cu persecuția. Dacă Mesia nu era un Profet, aceste cuvinte ale sale nu ar fi avut sens - departe de el să vorbească într-un astfel de mod.

Acest text biblic indică că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu era Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu; el era mai degrabă un Profet, deoarece el era subiectul persecuției din partea evreilor, așa cum au fost și alți Profeți înaintea lui. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu, el nu ar fi fost niciodată persecutat, deoarece oamenii nu pot să Îi provoace suferință lui Dumnezeu, Care a creat totul și este mai Puternic decât orice altceva din creația Sa.

Gustave le Bon scrie: „*Isus a crezut că el era un Profet și succesorul Profeților care au apărut înaintea sa.*”

[10] Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. ~ Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile. ~ Așa că oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția Cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească va fi chemat mare în Împărăția Cerurilor. [Matei, 5:17-19]

Cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) – „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc” – arată clar că el a fost un Profet, înaintea căruia au

venit alți Profeti și că el a fost unul dintre ei, pentru că altul a venit să împlinească Legea care venise înaintea lui – și anume Tora, Legea lui Moise – și să împlinească ceea ce Moise și Proorocii dinaintea lui au stabilit, iar asta ar putea fi făcut doar de un Profet ca ei.

Acest lucru este confirmat de Nobilul Coran, unde Allah ne spune că Mesia le-a spus oamenilor săi:

„Eu întăresc ceea ce a fost revelat în Tora mai înainte de mine și vă voi îngădui o parte din cele ce v-au fost oprite; Eu v-am adus semne de la Domnul vostru, deci fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare! ~ Allah este Stăpânul meu și Stăpânul vostru. Așadar, adorați-L pe El! Aceasta este o cale dreaptă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:50-51]

Prin urmare, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost nimic mai mult decât un Profet pe care Allah (Dumnezeu) l-a trimis ca să urmeze legile lui Moise (Pacea fie asupra sa!); să permită unele dintre cele pe care Allah (Dumnezeu) le-a interzis fiilor lui Israel; să îi cheme pe fiii lui Israel să îl adore pe Allah (Dumnezeu), fără alt asociat; să reînvie ceea ce au pierdut din religia lor; și să răspândească printre ei lumina credinței care a dispărut din cauza greșelilor lor, încăpățănării și răstălmăcirii Cuvintelor lui Allah (Dumnezeu) Preaînaltul.

Fără îndoială, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu este mai mult decât o verigă dintr-un lanț de Profeti; el nu era, așa cum cred creștinii, Dumnezeu.

[11] Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Și Tatăl, Care m-a trimis, mărturisește El Însuși despre mine. Voi nu l-ați auzit niciodată glasul, nici nu l-ați văzut înfățișarea.” [Ioan, 5:37]

Acest text afirmă clar că Isus (Pacea fie asupra sa!) era un Profet, deoarece el a spus „El m-a trimis.”

[12] Evreilor care l-au crezut, Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus:

„Dacă rămâneți în Cuvântul meu, atunci sunteți într-adevăr ucenicii mei. Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va elibera.”

„«Dacă ați fi copiii lui Avraam», a spus Isus, «ați face faptele lui Avraam. Însă acum încercați să mă omorâți pe mine, un om care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu (...)»

„(...) Eu n-am venit de la mine însumi, ci El m-a trimis.” [Ioan 8:31-32, 39-40, 42]

În acest text, există trei dovezi că Isus (Pacea fie asupra sa!) era un Profet trimis de Dumnezeu, și nu era de origine divină:

Sintagma „ucenicii mei” nu era aplicabilă lui Isus (Pacea fie asupra sa!) dacă el nu era un profesor și un Profet.

Cuvintele „[Eu sunt] un om care a spus adevărul care pe care l-am auzit de la Dumnezeu” sunt cuvinte care demonstrează că Isus (Pacea fie asupra sa!) era un om, trimis de Dumnezeu.

Cuvintele „Dumnezeu m-a trimis” reprezintă o afirmație clară că Isus (Pacea fie asupra sa!) era un Profet trimis de Dumnezeu.

Aceste texte biblice afirmă clar că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu era Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu; ci, mai degrabă, el era un om pe care Dumnezeu l-a creat și este un Profet trimis de Dumnezeu. Aceasta este ceea ce ne dictează logica, rațiunea și o gândire sănătoasă. Aceste texte nu au nevoie de un savant sau specialist în teologie pentru a le explica; ci, mai degrabă, un copil sau o persoană obișnuită le poate înțelege cu ușurință.

[13] Există o afirmație conform căreia Dumnezeu l-a trimis pe Mesia ca Profet și învățător:

„Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al iudeilor. ~ Acesta a venit la Isus noaptea și i-a zis: «Rabbi (Învățătorule), știm că ești un învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face aceste semne pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.» [Ioan, 3:1-2]

Cuvintele acestui conducător evreu către Isus (Pacea fie asupra sa!): „*Rabbi (Învățătorule), știm că ești un învățător venit de la Dumnezeu*”, este o afirmație conform căreia se spune că Isus (Pacea fie asupra sa!) era trimis de Dumnezeu evreilor ca Profet și învățător, deoarece Profetul îi învață pe oameni cunoștințele cu care Dumnezeu l-a trimis și se știe foarte bine că Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a învățat pe oameni Revelația cu care a fost înzestrat, ghidându-i către bine și avertizându-i în ceea ce privește răul.

Aici, cititorul ar trebui să observe că conducătorul evreu nu i-a spus lui Isus (Pacea fie asupra sa!) că acesta a venit ca un salvator sau răscumpărător sau că el era fiul lui Dumnezeu, sau că el era Dumnezeu însuși și nu a vorbit despre oricare dintre aceste afirmații care sunt predominante în rândul creștinilor. Mai degrabă, el i-a spus că Isus (Pacea fie asupra sa!) a venit ca un învățător și Isus (Pacea fie asupra sa!) a confirmat ceea ce acest evreu a zis. El nu i-a spus: „*Nu, greșești.*” Dacă evreul ar fi greșit, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu ar fi aprobat cuvintele sale; el ar fi obiectat și l-ar fi corectat conform rolului său de învățător; altfel, el nu ar fi fost cu adevărat un învățător.

Putem sublinia altceva, un înțeles subtil și implicit în ceea ce conducătorul evreu i-a spus lui Isus: „*Căci nimeni nu poate face aceste semne pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.*” Aceasta dovedește că Isus (Pacea fie asupra sa!) era un Profet, deoarece Dumnezeu nu sprijină pe nimeni prin semne și miracole decât pe Profeți, ca ei să poată oferi oamenilor dovezi tangibile ale calității lor de Profeți, pentru ca ei să creadă în el. Aceasta se datorează faptului că, atunci când oamenii i-au văzut pe Profeți făcând lucruri extraordinare pe care nimeni nu putea să le facă decât Dumnezeu, ei au realizat că Dumnezeu a făcut ca aceste lucruri să se întâmple prin mâinile lor, astfel încât oamenii să își dea seama că ei erau Profeți. De exemplu, Isus (Pacea fie asupra sa!) a înviat morții, i-a ajutat pe leproși și pe cei orbi și le-a spus oamenilor ce au mâncat și ce mâncare au depozitat în casele lor. El a făcut toate acestea cu permisiunea lui Dumnezeu; Mesia nu avea o abilitate independentă sau o cunoaștere aparte, deoarece el era nici mai mult, nici mai puțin decât un om.

[14] Un alt incident care ne dovedește că Isus (Pacea fie asupra sa!) era un Profet trimis de Dumnezeu este acela când el s-a dus la templu în timpul Festivalului anual al Tabernaculului și i-a învățat pe oameni:

„Iudeii se mirau și ziceau: «Cum are omul acesta învățătură, căci n-a învățat niciodată?» ~ Isus le-a răspuns: „Învățătura mea nu este a mea, ci a Celui ce m-a trimis pe mine mine. ~. Dacă vrea cineva să facă Voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă eu vorbesc de la mine.~ Cine vorbește de la sine caută slava lui însuși; dar cine caută slava Celui ce l-a trimis, acela este adevărat și în el nu este strâmbătate.»” [Ioan, 7:15-18]

Evreii erau uimiți de frumusețea învățăturilor pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) le răspânda în rândul oamenilor și ei erau impresionați de ele. Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a explicat că ele veneau de la Dumnezeu Care l-a trimis; a primit aceste învățături de la El prin cel mai mare dintre îngeri și anume, Gavriil, și el le-a transmis mai apoi oamenilor. Acesta era rolul său ca Profet; aceste învățături nu erau ceva pe care el le-ar fi creat singur. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost Dumnezeu, el ar fi spus, „*Aceste învățături vin de la mine*”, în loc de „*Ele vin de la*

Dumnezeu”. Pe baza acestui lucru, putem spune că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu.

[15] „Și Isus, pe când învăța pe norod în Templu, striga: «Mă cunoașteți și mă știți de unde sunt! Eu n-am venit de la mine însumi, ci Cel ce m-a trimis este adevărat și voi nu-L cunoașteți. ~ Eu Îl cunosc, căci vin de la El și El m-a trimis.»” [Ioan, 7:28-29]

[16] Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a spus poporului său că era un Profet:

„Fariseii au auzit pe norod spunând în șoaptă aceste lucruri despre El. Atunci, preoții cei mai de seamă și fariseii au trimis niște aprozi să-L prindă. ~ Atunci Isus a zis: «Mai sunt cu voi încă puțină vreme, iar apoi plec la Cel Ce m-a trimis.»” [Ioan, 7:32-33]

[17] „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă Cuvântul meu și crede în Cel Ce m-a trimis are viață veșnică (...)” [Ioan, 5:24]

[18] Iată o afirmație în care este clar ca bună ziua că el era un învățător:

„Marele preot l-a întrebat pe Isus despre ucenicii lui și despre învățătura lui. ~ Isus i-a răspuns: «Eu am vorbit lumii deschis. Întotdeauna am dat învățătură în sinagogă sau în Templu, unde se adună toți iudeii, și n-am spus nimic în ascuns»”. [Ioan, 18:19-20]

Această afirmație indică faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) era un învățător care avea discipoli sau studenți; aceasta este o caracteristică a Profeților (Pacea fie asupra lor!).

[19] Dovada finală din Evangheliile care dovedește că Dumnezeu l-a trimis pe Isus (Pacea fie asupra lui!) ca Profet este acest text în care Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„(...) Nu am fost trimis decât la oile pierdute ale Casei lui Israel.” [Matei, 15:24]

Ce dovada poate fi mai clară decât aceasta?

Pentru a rezuma: Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost un Profet trimis de Dumnezeu și aceasta este deplină concordanță cu versetul din Coran în care Allah (Dumnezeu) spune:

„Mesia, fiul Mariei, nu este decât un trimis asemenea trimișilor de dinainte de el, iar mama lui este o femeie cu evlavie adevărată. Amândoi mâncau bucate (de rând). Privește ce semne învederate le trimitem Noi și apoi privește cum sunt ei îndepărtați (de la ele).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:75]

Acest verset vrea să ne spună că Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!), nu era altceva decât un Profet ca toți ceilalți Profeți care au existat înaintea lui și că mama lui era o femeie care era puternică și statornică în credință, însemnând că ea a crezut cu siguranță în cuvântul Domnului ei. Ceea ce este reflectat în cunoașterea și corectitudinea ei. Atât Mesia, cât și mama sa erau ca oricare alți oameni prin faptul că aveau nevoie de mâncare. Cel care are nevoie de mâncare pentru a trăi nu poate să fie Dumnezeu.

Apoi, Allah (Dumnezeu) Preaînaltul spune, adresându-i-se Profetului Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Privește ce semne învederate le trimitem Noi.”, aceasta însemnând: „*Reflectă, Profetule, la condiția acestor oameni, cum le-am explicat falsitatea afirmației lor, conform căreia Mesia era fiul lui Dumnezeu, în ciuda acestui fapt ei s-au îndepărtat de adevărul pe care le-am spus să îl urmeze, apoi privește cum ei au fost deviați de la adevărul care le-a fost expus clar.*”

A OPTA DOVADĂ

Un alt set de dovezi care demonstrează că noțiunea conform căreia Isus este Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu este falsă este reprezentat de relatările care atestă că el (Pacea fie asupra sa!) se ruga către Dumnezeu și că el i-a spus apostolilor săi: „*Așteptați-mă cât mă rog!*”. El

(Pacea fie asupra sa!) obișnuia să meargă la templu să se roage și să exercite acte de adorare acolo. Este foarte binecunoscut faptul că rugăciunea poate fi oferită doar unui Dumnezeu care este adorat, despre care cel care îl adoră crede că este mai mareț decât el sau ea și despre care el sau ea crede că are dreptul să fie adorat și să I se adreseze. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) era Dumnezeu, nu ar fi avut nevoie să se roage lui Dumnezeu, deoarece nu ar fi avut sens; în acest caz, el le-ar fi spus oamenilor: „*Rugați-mă și adorați-mă! Nu am nevoie să mă rog nimănui, deoarece eu sunt Dumnezeu.*” Dar asta nu s-a întâmplat și, în baza acestor fapte, nu este posibil ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să fi fost Dumnezeu.

A NOUA DOVADĂ

Altă dovadă împotriva noțiunii că Isus este fiul lui Dumnezeu este faptul că el însuși (Pacea fie asupra sa!) a interzis spunerea acestui lucru. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost cu adevărat fiul lui Dumnezeu, el ar fi aprobat folosirea acestor cuvinte de către cei care le-au rostit și nu le-ar fi condamnat. Când diavolii i-au spus lui Isus: „*Tu ești fiul lui Dumnezeu*”, el îi muștra și nu le dădea voie să vorbească, așa cum se spune în Luca, 4:41, „*Dar El îi muștra și nu le dădea voie să vorbească, pentru că știa că El este Hristosul.*” Dar este foarte clar că ne indică faptul că Mesia nu este fiul lui Dumnezeu.

A ZECEA DOVADĂ

Mai mult decât atât, Isus (Pacea fie asupra sa!) era plin de compasiune și blând cu oamenii. Dacă această credință (că el ar fi fost Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu) ar fi fost adevărată, el (Pacea fie asupra sa!) ar fi repetat-o și explicat-o clar, până ce ar fi fost întipărită în mințile oamenilor și ar fi fost menționată foarte clar în cele patru Evanghelii și în cele douăzeci și trei de Epistole din Noul Testament. Isus (Pacea fie asupra sa!) nu ar fi făcut doar aluzie la astfel de chestiuni importante și nu s-ar fi oprit de la a afirma prin cuvinte clare – din moment ce el a folosit afirmații clare cu privire la chestiuni mai puțin importante – deoarece problema are legătură cu soarta tuturor oamenilor și credința lor. Întreaga religie se bazează pe ea și soarta unei persoane în Viața de Apoi, fie că este vorba de Rai sau Iad, depinde de aceasta.

- Nu valorează nimic în acest context. Există un text care afirmă că Isus (Pacea fie asupra sa!) era întotdeauna foarte clar și explicit:

„Marele preot L-a întrebat pe Isus despre ucenicii Lui și despre învățătura Lui. ~ Isus i-a răspuns: «Eu am vorbit lumii pe față; totdeauna am învățat pe norod în sinagogă și în Templu, unde se adună toți iudeii, și n-am spus nimic în ascuns».” [Ioan, 18:19-20]

- Putem observa, de asemenea, cum Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus clar:

„(...) Ascultă, Israel! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn.” [Marcu, 12:29]

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) era Dumnezeu, atunci ar fi spus: „*Eu sunt Domnul*”, în loc de „*Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn*”. Acest text ne indică clar că Dumnezeu este Domnul tuturor oamenilor, inclusiv al lui Mesia și al celorlalți.

Are sens să neglijăm acest text clar sau să îi ignorăm înțelesurile, să spunem că Isus (Pacea fie asupra sa!) era Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu, că Dumnezeu s-a întrupat în el sau ceva asemănător?

- De asemenea, putem vedea clar că unicitatea lui Dumnezeu este afirmată de următoarele cuvintele ale lui Dumnezeu:

„Aduceți-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune,, căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul! Eu sunt Dumnezeu și nu este niciunul ca Mine! [Isaia, 46:9]

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu ar fi spus în textul citat mai sus: „*Eu sunt Dumnezeu și mai există un Dumnezeu, pe nume Isus*”, deoarece Dumnezeu vorbește clar și El vrea ceea ce este bine și să călăuzească toți oamenii. El nu vrea nu să îi facă pe oameni să devină confuzi sau să spună lucruri ambigue (care ar fi putut să îi ducă în eroare), deoarece asta ar însemna lipsa clarității, și lipsa clarității este un neajuns, dar Dumnezeu este deasupra oricărui neajuns. Dar acesta nu este cazul, și este cunoscut faptul că adevărul este ceea ce este bine stabilit: Dumnezeu este Unul Singur și are propria Sa Esență, iar Isus (Pacea fie asupra sa!) are propria lui esență, și niciuna nu este întrupată în cealaltă.

CEA DE-A UNSPREZECEA DOVADĂ

Cea de-a unsprezecea dovadă ce contrazice doctrina Trinității, care se bazează pe credința că Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu, este faptul că această doctrină nu este cunoscută în nicio religie relevantă, mai târziu sau mai devreme, pe cale divină. Această doctrină nu a fost cunoscută de primii Profeți ai lui Dumnezeu care sunt recunoscuți de evrei și creștini, cum ar fi Noe, Avraam, Lot, Isaac și Iacob (Pacea fie asupra lor). De fapt, această doctrină nu a fost cunoscută sau menționată de niciunul dintre Profeții israeliți ale căror povestiri au ajuns la ei, cum ar fi Iacob, Iosif, Moise, Aaron, David sau Solomon (Pacea să fie asupra lor).

Într-adevăr, nu există nimic în Vechiul Testament – în care creștinii să creadă și care spune povestirile acelor profeți și mesajul lor – care sugerează că acești Profeți îi chemau pe oameni să adore un Dumnezeu format din trei ființe sau că ei fi rostii vreodată cuvântul „trinitate” sau ceva asemănător. În schimb, ceea ce este relatat de ei este faptul că aceștia au adus același mesaj din partea tuturor Profeților, de la Noe până la Mohammed (Pacea fie asupra lor!), chemându-i pe oameni să adore un Singur Dumnezeu, fără partener sau asociat. Acest lucru este scris în Vechiul Testament.

- De exemplu:

În Vechiul Testament, Dumnezeu îi spune lui Avraam (Pacea fie asupra sa!):

„Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.” [Geneza, 17:7]

- Pe muntele Sinai:

„Dumnezeu i-a mai zis lui Moise: «Așa să vorbești copiilor lui Israel: „Domnul Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob, m-a trimis la voi.”» (...) [Exodul, 3:15]

- După ce Moise (Pacea fie asupra sa!) și-a aruncat bastonul pe jos și acesta a devenit șarpe, Dumnezeu i-a spus că aceasta a fost:

„(...) ca ei să creadă că ți S-a arătat Domnul, Dumnezeul părinților lor, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob.” [Exodul, 4:5]

- Isus (Pacea fie asupra sa!) a folosit cuvinte similare în Evanghelia după Luca, 20:37, spunând:

„Dar că morții învie, a arătat însuși Moise, în locul unde este vorba despre «Rug», când numește pe Domnul: «Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov».»

- În cartea lui Isaia, în Vechiul Testament, se spune:

„Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: «Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și, afară de Mine, nu este alt Dumnezeu.»” [Isaia, 44:6]

- Ezechia, unul dintre Profetii lor, a spus adresându-se Domnului:

„(...) Tu ești singurul Dumnezeu al tuturor regatelor Pământului! Tu ai făcut Cerurile și Pământul!” [Isaia, 37:16]

Mai mult decât atât, religia care a fost propovăduită după religia lui Mesia – singura religie, islamul – nu recunoaște doctrina Trinității. Dimpotrivă, o denunță, așa cum Allah (Dumnezeu) spune în Nobilul Coran:

„Necredincioși sunt cei care spun: «Allah este treimea din trei», căci nu există altă divinitate în afară de (Allah) cel Unic și de nu vor înceta să vorbească astfel, îi va atinge și pe cei necredincioși dintre ei un chin dureros. ~ Și, oare, nu vin ei să se căiască la Allah și să-I ceară Lui iertare? Allah doară este Iertător, Îndurător (Ghafur, Rahim). ~ Mesia, fiul Mariei, nu este decât un trimis asemenea trimișilor de dinainte de el, iar mama lui este o femeie cu evlavie adevărată. Amândoi mâncau bucate (de rând). Privește ce semne învederate le trimitem Noi și apoi privește cum sunt ei îndepărtați (de la ele).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:73-75]

În plus, Allah Preaînaltul spune:

„Necredincioși sunt aceia care zic «Allah este Mesia, fiul Mariei». Spune: «Cine L-ar putea împiedica pe Allah dacă ar voi să-I facă să piară pe Mesia, fiul Mariei, ca și pe mama lui și pe toți cei care se află pe Pământ? Ale lui Allah sunt împărăția Cerurilor și a Pământului, precum și ceea ce se află între ele. El creează ce El voiește. Și Allah este peste toate cu putere (Qadir)» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:17]

„Necredincioși sunt aceia care spun: «Allah e Mesia, fiul Mariei!» Doar a zis Mesia: «O, fii ai lui Israel, adorati-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!» Pe cel care așază lângă Allah pe altcineva, Allah îl va opri de la Rai, iar adăpostul lui va fi Focul și cei nelegiuți nu vor afla ajutor.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:72]

„O, voi oameni ai Scripturii! Nu exagerați în privința religiei voastre și nu spuneți despre Allah decât adevărul! Mesia Isus, fiul Mariei, este trimisul lui Allah, cuvântul Său pe care El l-a transmis Mariei și un duh de la El. Credeți, așadar, în Allah și în trimișii Săi. Și nu spuneți «Trei!». Opriti-vă de la aceasta și va fi mai bine pentru voi. Allah nu este decât un Allah Unic. Slavă Lui! Să aibă El un copil? Ale Lui Allah sunt cele din din Ceruri și de pe Pământ și Allah este cel mai bun Ocrotitor (Wakil).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:171]

Cuvintele „Allah nu este decât un Allah Unic. Slavă Lui! Să aibă El un copil?” înseamnă că Allah (Dumnezeu) este mult deasupra ideii de a avea un fiu. A avea un copil este o caracteristică umană, nu un atribut al perfecțiunii, deoarece a avea copii ar indica faptul că Allah (Dumnezeu) ar avea nevoie de oameni. Aceasta este o noțiune falsă, deoarece Allah nu are nevoie de nimeni.

Prin urmare, Coranul, constituția religiei islamice și cuvântul lui Allah (Dumnezeu) Preaînaltul, care va fi prezervat până în Ziua Învierii, explică că doctrina Trinității este falsă, și că doctrina divinității lui Hristos este falsă de asemenea. Această explicație că credința că Isus

(Pacea fie asupra sa!) (este fiul lui Dumnezeu este falsă. Viziunea corectă este aceea că Mesia este un rob al lui Dumnezeu, care obișnuia să îi îndemne pe adepții săi să Îl adore doar pe Dumnezeu.

- **Concluzie:**

Credința în Trinitate implică faptul că toți Profeții (Pacea fie asupra lor) au fost ghidați greșit și nu îl cunosc pe Dumnezeu și Creatorul lor și că întreg clerul creștin care a adus doctrina Trinității a fost ghidat – secole după ce Hristos a fost înălțat la cer în secolul al IV-lea e.n. – către crezul lor asupra căruia au căzut de acord în Primul Conciliul din Constatinopol, în anul 381 după Hristos.

Această ipoteză este clar greșită.

SECȚIUNEA A DOUA: Dovada rațională

Această secțiune conține dovada rațională care demontează credința falsă conform căreia Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu. Aceasta include șaisprezece puncte de vedere.

A DOUĂSPREZECEA DOVADĂ

Un fapt care respinge noțiunea de „Isus este Dumnezeu” este acela că nu este posibil ca un corp uman să conțină Esența lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este Măreț, mai Mare decât toate lucrurile și înălțat deasupra tuturor Cerurilor Sale și deasupra tuturor lucrurilor; nimic nu este deasupra Sa. Ființele umane sunt exact opusul acestor lucruri, așa că doctrina conform căreia Dumnezeu s-a întrupat în Hristos trebuie să fie falsă; este o minciună împotriva lui Dumnezeu și reprezintă un eșec în a aprecia Măreția lui Dumnezeu. Credința în această noțiune denotă lipsă de credință în Dumnezeu Cel Atotputernic și aceasta va duce la o eternitate în Iad.

Ceea ce trebuie să facem este să Îl adorăm pe Dumnezeu și să Îl declarăm deasupra credinței că El este amestecat sau unit cu creația Sa. Dumnezeu se află deasupra Tronului Său deasupra celor șapte Ceruri și nicio creație de-a Sa nu L-a văzut vreodată.

- **Notă**

Ca dovadă pentru doctrina întrupării (că Dumnezeu s-a întrupat în Dumnezeu), clerul a citat ceea ce a Pavel a scris:

„Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei... Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.”[1 Timotei, 3:16]

Ceea ce au înțeles creștinii din cuvintele lui Pavel constituie o eroare gravă, deoarece, dacă Pavel ar fi avut dreptate, el ar fi trebuit să își dovedească afirmația prin citarea cuvintelor lui Isus însuși (Pacea fie asupra sa!), nu prin propriile sale cuvinte. Altfel, el poate fi privit ca vorbind despre ceva despre care nu avea nicio cunoștință și ca și cum ar fi mințit în același timp, deoarece nu este posibil ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să fi ascuns această doctrină – doctrina întrupării – dacă era adevărat, nu era posibil ca doar Pavel să vină cu această doctrină după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) nu mai era printre noi. De fapt, aceasta reprezintă una din deformările lui Pavel asupra religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!), prin care el i-a ghidat greșit pe creștini și i-a îndepărtat de adevărata religie a lui Mesia.

Vom discuta despre Pavel și deformarea lui distructivă a religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în detaliu mai târziu.

A TREISPREZECEA DOVADĂ

Cum ar putea Isus să fie Dumnezeu, când milioane de oameni au fost creați și au existat înainte ca el să fie creat?

Se presupune că Dumnezeu Tatăl își creează fiul biologic înainte să îi creeze pe alții (dacă ar fi adevărat), nu invers. Altfel, cum ar putea Isus să fie Dumnezeul lor dacă ei au existat înaintea lui și el nu i-a văzut vreodată?

Această noțiune este complet contrară rațiunii.

A PAISPREZECEA DOVADĂ

Mai mult decât atât, Allah nu are niciun început, pe când Isus (Pacea fie asupra sa!) a avut unul.

De ce Dumnezeu Tatăl ar fi dat naștere fiului său biologic Isus (dacă este adevărat) doar acum 2000 de ani? De ce nu înainte?

De ce uniunea lor (dacă este adevărată) s-a întâmplat doar acum 2000 de ani?

Cu alte cuvinte, de ce ar trebui să se întâmple într-un anumit moment și de ce nu în orice altă perioadă de timp?

Care este logica din spatele acestui lucru?

A CINCISPREZECEA DOVADĂ

De ce Dumnezeu nu l-a creat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) – dacă el era cu adevărat fiul Său – înainte ca El să creeze umanitatea?

Ar fi fost mult mai logic ca el să fie creat înaintea umanității – dacă el era într-adevăr fiul lui Dumnezeu.

De ce ar fi fost el creat mai târziu, chiar dacă el este Domnul lor – conform afirmației celor care cred aceasta?

A ȘAISPREZECEA DOVADĂ

Cum poate Isus să fie Domnul când el nu era conștient de oamenii care au trăit înainte ca el să se nască?

A ȘAPTESPREZECEA DOVADĂ

Mai mult decât atât, cum poate fi corect să spunem că Dumnezeu are un singur fiu? De ce nu are El mai mulți fii, așa cum obișnuiesc regii, oamenii bogați și figurile proeminente?

Dacă a avea mulți fii este o caracteristică a celor bogați și Dumnezeu este Cel mai Avut dintre toți, de ce nu ar avea El mulți fii, dacă atributul de a avea un fiu este cu adevărat un atribut divin?

Slăvit fie Allah, care este mai presus de toate acestea!

A OPTSPREZECEA DOVADĂ

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) este într-adevăr Dumnezeu și divin, atunci de ce nu a alungat moartea de la sine, conform ipotezei celor care cred că el a murit pe cruce?

Nu este posibil ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să fie Dumnezeu și apoi el să fie omorât de ființe umane, din două motive:

În primul rând: Dumnezeu nu poate fi supus morții, deoarece moartea este un atribut al imperfecțiunii și un neajuns. Dumnezeu posedă atributele perfecțiunii; El este veșnic și nu moare.

A NOUĂSPREZECEA DOVADĂ

În al doilea rând: Dumnezeu este mai Puternic decât creația sa, prin urmare nu este posibil ca un grup de ființe umane (evreii) să aibă puterea de a-L omori și de a-L umili, de a-L scuipa, de a pune pe capul Său o coroană de spini, de a-L crucifica și de a-L băga într-un mormânt!

Această idee – că Isus (Pacea fie asupra sa!) a murit pe cruce – contrazice fiecare aspect al ipotezei că Isus este Dumnezeu.

A DOUĂZECEA DOVADĂ

Dacă Hristos (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost cu adevărat Domnul, cum ar fi putut mama sa, Fecioara Maria (Pacea fie asupra sa!), să îi idea naștere și să îl crească în această lume, în care ea exista înainte ca el să se fi născut?

De asemenea, cine a creat-o pe Maria (Pacea fie asupra sa!) dacă fiul său era Creatorul, dar acesta nu exista?

Cum poate o persoană rațională să creadă că o ființă mană a dat naștere Domnului său?

Cum ar putea fi normal să credem că Dumnezeu vine dintr-un loc pe unde se nasc copiii, din vaginul mamei sale?

Dacă Maria (Pacea fie asupra sa!) este mama lui Dumnezeu, așa cum pretind ei, cum poate accepta intelectul că ea l-a înfășat pe fiul ei, Dumnezeu, în haine, l-a hrănit și i-a schimbat hainele murdare?

Este normal ca Dumnezeu să aibă nevoie de o mamă care să îi dea mâncare și lapte să bea, să îi schimbe hainele și, cu alte cuvinte, să aibă grijă de el?!

A DOUĂZECI ȘI UNA DOVADĂ

Mai mult decât atât, noțiunea că Isus este Dumnezeu contrazice noțiunea că Isus (Pacea fie asupra sa!) a murit pe cruce, deoarece, dacă Isus era Dumnezeu, apoi a murit, atunci probabil că și Tatăl a murit odată cu el, deoarece amândoi erau uniți, conform a ceea ce susțin ei!

A DOUĂZECI ȘI DOUA DOVADĂ

În plus, toată lumea știe că Dumnezeu nu a fost născut, în timp ce Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a născut din mama sa. Aceasta indică că ei (Dumnezeu și Isus) sunt două esențe complet separate, nu combinate într-o singură esență. Să îi privim ca pe o singură esență este complet lipsit de etică față de raționamentul corect.

A DOUĂZECI ȘI TREIA DOVADĂ

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) era cu adevărat fiul lui Dumnezeu, atunci de ce slujbele creștine sunt mult legate de el decât de Dumnezeu Tatăl însuși și de ce îl invocă, își pun speranțele în el și îl adoră mai mult decât îl adoră pe Dumnezeu Tatăl însuși?

Comportamentul natural ar trebui să fie mai legat de Dumnezeu Tatăl, deoarece El este Tatăl lui Hristos conform credințelor lor și El este Cel Care l-a creat.

Ce înseamnă această contradicție? Nu indică faptul că această noțiune este greșită?

A DOUĂZECI ȘI PATRA DOVADĂ

În mod similar, dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) chiar era Dumnezeu, creștinii nu ar fi făcut diferența cu privire la natura sa. Ei toți ar fi avut o viziune și nu ar fi fost diferită și nu s-ar fi contrazis reciproc.

Faptul că au existat conflicte între aceste viziuni indică că toate sunt eronate și că adevărul se află într-un singur loc și toate aceste puncte de vedere se află într-un loc cu totul diferit.

A DOUĂZECI ȘI CINCEA DOVADĂ

Este foarte binecunoscut faptul că Dumnezeu este Milos față de umanitate; El nu are interesul de a complica lucrurile și de a răspândi confuzie printre fiii lui Israel sau în rândul altora.

„Fiindcă Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii (...)” [1 Corinteni, 14:33]

Odată ce acest lucru este stabilit, înseamnă că doctrina creștină a fost făcută atât de complexă de oameni, iar nu de Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat de fapt când Pavel a denaturat crezurile originale propovăduite de Isus (Pacea fie asupra sa!) prin introducerea unor idei care nu făceau parte din ele, în mod special aceea că Isus (Pacea fie asupra sa!) era fiul lui Dumnezeu.

Dacă am opri un copil și l-am ruga să ne explice doctrina Trinității, el nu ar putea să fie în stare să o facă, din moment ce orice doctrină care are de-a face cu Dumnezeu ar trebui să fie pe înțelesul tuturor, fie că este vorba de un copil sau adult, fie că este vorba de un iliterat sau un om de știință în domeniul nuclear.

Dacă ar trebui să prezentăm învățăturile islamului, spunându-i copilului „*Cel care te-a creat și a creat totul din univers este doar Dumnezeu și prin urmare trebuie să îl adori pe El și pe nimeni altcineva cu excepția lui; Dumnezeu este Independent de mijloacele și nu are un fiu*”, el ar înțelege acestea imediat și ar fi fost convins de asta. El nu ar avea nevoie de mai mult pentru a înțelege.

A DOUĂZECI ȘI ȘASEA DOVADĂ

Doctrina Trinității este străină de religia lui Mesia. Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a poruncit adorarea unui Dumnezeu format din trei persoane și cuvintele „Trinitate” sau „Persoane” nu sunt menționate de el în niciuna din cele patru Evanghelii sau în vreuna din cele douăzeci și trei de Epistole din Noul Testament, chiar dacă doctrina Trinității este acum temelia credinței creștine.

Enciclopedia Larousse confirmă aceasta. Cu privire la doctrina Trinității, aceasta spune: „*Ea (această doctrină) nu se regăsește în cărțile din Noul Testament sau în Faptele Apostolilor sau în cărțile discipolilor lor cei mai fideli. Totuși, Biserica Catolică și denominările protestanților tradiționali susțin că doctrina trinitară a fost acceptată de creștini dintotdeauna.*”

În Enciclopedia Engleză scrisă de Butrous al-Bustaani, care este creștin, se spune: „*Cuvântul Trinitate nu este găsit în Biblie*”.

Prin urmare, putem conchide că, dacă doctrina trinitariană ar fi adevărată, ar fi trebuit să fie menționată în Noul Testament, deoarece este privită drept temelia și esența învățăturilor lui

Hristos – în conformitate cu ceea ce cred masele creștinilor. Dar, de fapt, nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Această terminologie (Trinitatea sau Dumnezeu în Trei Persoane) nu este menționată nici măcar o dată în toată Biblia. Prin urmare, tragem concluzia că această doctrină nu a fost introdusă în religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!); este străină de ea și nu a făcut parte din aceasta la origini.

Un cuvânt către cler: Din moment ce este clar pentru dumneavoastră că doctrina Trinității este falsă, nu ar trebui să o impuneți oamenilor, deoarece acest lucru este contrar integrității academice și libertăților personale.

În mod similar, este foarte binecunoscut faptul că adăugarea unor lucruri la religie nu este permisă, deoarece este privită ca intervenția într-o problemă care este destinată a fi manevrată doar de Dumnezeu. El Preaînaltul este Cel care scrie religia și oamenii (preoții sau alții) nu au dreptul de a adăuga sau extrage nimic când vine vorba de religie. Ceea ce ființele umane trebuie să facă este să urmeze învățăturile așa cum sunt ele, fără a adăuga nimic, fără a scoate nimic din ele sau fără a le modifica. În această manieră, ei pot deveni adevărați supuși ai lui Dumnezeu, în timp ce aceia care introduc propriile lor idei vor fi concepuți ca și cum ei ar fi partenerii lui Dumnezeu cu privire la scrierea doctrinelor și a legilor. Acesta este un mod de a-i asocia pe alții lui Dumnezeu, ceea ce atrage pedeapsa eternă în Iad.

A DOUĂZECI ȘI ȘAPTEA DOVADĂ

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) era Dumnezeu, este evident că el le-ar fi poruncit oamenilor să îl adore, dar, de fapt, el le-a interzis în mod clar acest lucru. S-a relatat că el a zis: **„Degeaba însă mi se închină ei; învățăturile lor sunt doar reguli omenești!”** [Matei, 15:9, Marcu, 7:7]

În Ziua Învierii, aceia care obișnuiau să îl adore pe Isus (Pacea fie asupra sa!) vor afla că adorarea lor a fost în van și nu este acceptată de Dumnezeu, și că ei vor primi pedeapsa în Iad pentru eternitate, deoarece ei au adorat altceva în afară de Dumnezeu, Care este singurul ce merită să fie adorat. De fapt, ei vor fi șocați să vadă cum Isus dezaprobă faptul că ei l-au adorat, așa cum Allah (Dumnezeu) spune în Nobilul Coran:

„Și când va zice Allah): «O, Isus, fiu al Mariei! Le-ai spus tu oamenilor: „Luați-mă pe mine și pe mama mea drept dumnezei în locul lui Allah?”, el îi va răspunde: „Mărire Ție! Eu nu aș fi putut să spun ceea ce nu aveam dreptul să spun! Dacă aș fi spus, ai ști, căci Tu doară știi ce este în sufletul meu, pe când eu nu știu ce este în sufletul Tău! Doară Tu ești Marele Știutor al celor neștiute! ~ Eu nu le-am spus decât ceea ce mi-ai poruncit: «Adorați-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!» Și am fost martor asupra lor atâta vreme cât m-am aflat printre ei. Și după ce m-ai luat la Tine, ai fost doar Tu Priveghetor peste ei, căci Tu ești Martor tuturor lucrurilor! ~ De-i osândești, ei sunt doară robii Tăi, iar de-i ierți pe ei, Tu ești (cel) Puternic, Înțelept (‘Aziz, Hakim!’)» ~ (Și) va zice Allah: «În această Zi, celor care cred în adevăr le va fi de folos adevărul, iar ei vor avea parte de Grădini pe sub care curg râuri și veșnic vor sălășlui în ele.» Allah este mulțumit de ei, iar ei sunt mulțumiți de El! Aceasta este (cea mai) măreață izbândă! ~ A lui Allah este împărăția Cerurilor și a Pământului, precum și toate care se află în ele, căci El este cu putere peste toate!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:116-120]

- **Comentariu cu privire la pasajul de mai sus:**

În aceste versete, Allah (Dumnezeu) Preaînaltul ne spune o parte din ceea ce se va întâmpla în Ziua de Apoi, care include întrebarea Sa către Mesia, Isus, fiul Mariei - deși El știe care este răspunsul: „*Le-ai spus tu oamenilor: «Luați-mă pe mine și pe mama mea drept dumnezei în locul lui Allah?»*»

Isus (Pacea fie asupra sa!) va răspunde declarând că Allah (Dumnezeu) se află deasupra acestui lucru: nu ar fi fost potrivit din partea mea să le spun oamenilor altceva decât adevărul și niciodată nu i-am învățat pe oameni să mă doară pe mine sau pe mama mea. Dacă i-aș fi învățat să mă adore pe mine sau pe mama mea, Tu ai fi știut, o, Doamne, deoarece nimic nu este ascuns de Tine. Tu știi ce știu eu, dar eu nu știu ce știi tu. Tu ești Cunoscătorul tuturor lucrurilor, vizibile și invizibile.

Apoi, Isus (Pacea fie asupra sa!) va spune: „*O, Allah, le-am spus doar ce mi-ai revelat Tu și mi-ai comandat să le transmit, adică să Te adore doar pe tine. Eu am fost martorul lor și al faptelor și cuvintelor lor în timpul în care m-am aflat printre ei, apoi Tu m-ai luat sus la tine și m-ai înălțat la Ceruri, Tu ai fost cel care a putut să vadă în inimile lor, deoarece Tu ești Martor la toate lucrurile și nimic nu este ascuns de Tine pe pământ sau în cer.*”

Dacă îi pedepsești, o, Allah, ei sunt robii Tăi și Tu știi cel mai bine despre ei. Fă-le Ce vrei: dacă vrei, pedepsește-i conform dreptății Tale și, dacă vrei, iartă-i după Mila Ta. Tu ești Atotputernicul care nu poate fi biruit și cel mai Înțelept în a controla și gestiona toate treburile.”

În acest moment, Dumnezeu îi va spune lui Isus (Pacea fie asupra sa!): „*Aceasta este Ziua răsplătii în care monoteiștii vor beneficia de recunoașterea unicității Dumnezeului lor, supunerea față de legea Lui și sinceritatea din intențiile lor, din cuvintele și faptele acestora. Prin urmare, recompensa lor va fi grădinile de lângă palate unde curg râuri, în care ei vor rămâne pentru totdeauna. Dumnezeu va fi mulțumit de ei și va accepta faptele lor bune, și ei vor fi mulțumiți de El și de ceea ce El le va da ca enormă recompensă. Obținerea acelei recompense și faptul că Dumnezeu este Mulțumit de ei este cea mai mare victorie.”*

În acea Zi, cei care obișnuiau să îl adore pe Isus (Pacea fie asupra sa!) vor afla că ei au fost amăgiți, mai întâi de Satana și apoi de oameni ca și ei, care i-au împiedicat să audă Coranul sau chiar să se amestece cu musulmanii ca ei să poată auzi adevărul. Faptele lor bune vor deveni praf și ei vor regreta când regretul va fi inutil.

Pentru a conchide, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu va fi mulțumit de faptul că ei l-au adorat, pentru că el obișnuia să îi instruiască să Îl adore doar pe Dumnezeu și să nu Îi atribuie niciun partener.

***

În acest punct, o persoană rațională își poate pune o întrebare logică:

Dacă sursele biblice afirmă că Isus (Pacea fie asupra sa!) era un om și un Profet, că el era un rob al lui Dumnezeu, și dacă nicăieri în Biblie el nu a spus (adorăți-mă) sau (eu sunt fiul biologic al lui Dumnezeu), atunci de creștinii nu cred în el ca atare, și nu vorbesc despre el în mod corespunzător?

De unde a venit devierea aceasta de la învățăturile lui Mesia și cum a dus, în cele din urmă, la ceea ce cred creștinii despre Trinitate și așa mai departe?

De ce clerul bisericilor spune că Isus este Dumnezeu și fiul lui Dumnezeu, și una din trei, și că Dumnezeu a fost făcut din carne și întrupat în Isus?

Care este baza pe care ei au venit cu aceste idei și credințe care sunt atât de îndepărtate de ceea ce este menționat în textele Vechiului și Noului Testament, pe care le-am citit și care afirmă clar opusul a ceea ce predică bisericile?

Care este motivul lor pentru care nu permit femeilor și bărbaților lor inteligenți să întrebe pur și simplu despre aceste probleme, ca să nu mai vorbim de obiecții la întrebări și de pedepsirea celor care le pun, așa cum se practică la scară largă în bisericile arabe?

Unde este aplicată ideea că „Dumnezeu este iubire?” Care este motivul pentru aceasta?

Răspunsul este: Istoria dovedește că mesajul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost supus unei campanii vicioase de denaturare de-a lungul primelor șase secole după ce el a fost ridicat la Ceruri. Acest lucru a dus la schimbări fundamentale ale mesajului său, transformându-l într-o religie complet diferită, o religie idolatră care nu are nimic de-a face cu învățăturile lui Isus sau cu adorarea lui Dumnezeu. Acum vom începe să examinăm stadiile distorsiunii, ca cititorul să aibă o viziune clară a problemei.

SECȚIUNEA A TREIA: Dovada istorică

Această secțiune conține dovezi istorice pentru a demonstra că a crede că Isus este Dumnezeu este un concept fabricat de ființele umane; același lucru este valabil și pentru doctrina Trinității.

Prima dovadă are legătură cu așa-numitul apostol Pavel; a doua are legătură cu Conciliile ecumenice care erau sprijinite de guvernul Imperiului Roman.

A DOUĂZECI ȘI OPTA DOVADĂ

1. Dovada istorică a distorsiunii: rolul lui Pavel în denaturarea mesajului lui Isus (Pacea fie asupra sa!)

- **Introducere**

Istoria ne arată că doctrina care afirmă că Isus (Pacea fie asupra sa!) este fiul biologic al lui Dumnezeu nu era cunoscută de adepții săi până ce el a fost ridicat la Ceruri. Cel care a introdus această idee a fost un evreu pe nume Saul, care mai târziu a fost cunoscut sub numele de apostolul Pavel. El a fabricat această doctrină și altele și le-a introdus pe toate în religia originală a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), pretinzând că el era un apostol trimis de Hristos oamenilor. El a predicat aceste doctrine și le-a răspândit printre oameni și, în cele din urmă, creștinii nu mai urmau religia pe care Isus Mesia a adus-o de la Dumnezeu; ci mai degrabă ei urmau o religie deviantă inventată de Pavel.

Pavel, la origini, a fost evreu – așa cum s-a menționat și mai sus – care a apărut la aproximativ trei sau șapte ani după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost înălțat la Ceruri. El s-a transformat brusc, fără niciun preambul, dintr-un dușman criminal a cărui antipatie față de Isus și mesajul și adepții săi era extremă într-un apostol care (se presupune că) a primit Revelația de la Dumnezeu și Isus (Pacea fie asupra sa!). El a făcut cinci afirmații, după cum urmează:

- El era un apostol numit de Isus (Pacea fie asupra sa!)
- Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a revelat o Evanghelie
- Isus (Pacea fie asupra sa!) era fiul lui Dumnezeu
- Păcatul strămoșilor noștri Adam și Eva – adică acela de a mânca din fructul oprit – nu a fost iertat și ființele umane au moștenit acest păcat de-a lungul secolelor. Acesta este cunoscut drept „păcatul originar”
- Dumnezeu l-a trimis pe Isus (Pacea fie asupra sa!), care a venit pe Pământ pentru a fi crucificat și torturat pentru a răscumpăra umanitatea de păcatul făcut de părinții lor, Adam și Eva
- Scopul final al lui Pavel era să atingă două obiective:

Primul: El a dorit să distrugă religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) din interior, prin denaturarea ei, modificând-o și transformând-o într-o religie complet diferită, care era în mod esențial deosebită de religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Al doilea: el își dorea să îmblânzească inimile romanilor păgâni față de noua religie pe care el a creat-o pentru ei, prin armonizarea sa cu credințele lor păgâne.

Pentru a-și atinge scopurile ușor și pentru a evita confruntarea cu adepții lui Isus (Pacea fie asupra sa!), Pavel a aderat mai întâi la religia lui Isus (de fațadă), pentru a-i înșela pe adepții lui. El a pretins în exterior că îl urmează și îl iubește pe Isus (Pacea fie asupra sa!), dar în sine a ascundea lipsa de credință și mesajul său. Cu alte cuvinte, Pavel și-a folosit ipocrizia drept pavăză și ca punct de plecare pentru a începe planul său extins de a distruge mesajul și religia lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!).

După această scurtă introducere, ne vom îndrepta atenția spre o discuție mai detaliată pentru a înțelege rolul pe care l-a jucat Pavel în denaturarea mesajului lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Acest lucru va fi expus clar prin șase puncte, pe care le vom enumera pe scurt și apoi le vom discuta în detaliu:

- Pavel a arătat o mare antipatie față de Isus (Pacea fie asupra sa!) și adepții lui înainte de convertirea sa.
- Pavel a susținut că el era un apostol numit de Isus (Pacea fie asupra sa!) și s-a transformat brusc din dușmanul vicios al lui Hristos și al mesajului acestuia în „apostolul” care a primit Revelația de la însuși Hristos.
- Pavel a susținut că Isus era fiul lui Dumnezeu (slăvit fie Dumnezeu, care este departe de a avea un fiu!)
- Pavel a susținut că Isus (Pacea fie asupra sa!) era Dumnezeu (slăvit fie Dumnezeu, care este departe de astfel de pretinderi!).
- Pavel a susținut că păcatul părintelui nostru Adam (Pacea fie asupra sa!) a rămas, că oamenii l-au moștenit unul de la celălalt și că Dumnezeu și-a trimis fiul, Isus, ca răscumpărător pentru a fi crucificat și a muri, salvându-i astfel pe oameni de păcatul originar, mulțumindu-L astfel pe Dumnezeu și aducând reconcilierea între El și umanitate.
- Pavel a mințit prin afirmația sa conform căreia Isus (Pacea fie asupra sa!) l-a trimis și prin alte afirmații pe care le-a făcut.

***

• **Discuție detaliată**

1. **Pavel a arătat multă antipatie față de Isus (Pacea fie asupra sa!) și adepții săi**

Introducere

Înainte ca Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!), să înceapă să predice, oamenii din Palestina l-au privit ca fiind un om asemeni. După ce a început să predice conașionalilor, evreii, ei s-au împărțit în două grupuri drept răspuns:

Primul grup era reprezentat de oameni care credeau în el și mesajul său și l-au urmat. Ei credeau că el era un Profet pe care Dumnezeu l-a trimis lor.

Al doilea grup era reprezentat de oamenii care l-au respins, care nu credeau în el, care erau ostili față de el și îl acuzau de a fi un profet fals.

Dușmanii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) din rândul evreilor încercau din răspuțeri să creeze probleme între Isus (Pacea fie asupra sa!) și autoritățile romane care conduceau Palestina la acea vreme, încercând să incite autoritățile să îl omoare. Ei îl vorbeau de rău unuia dintre regii necredincioși care conduceau la vremea aceea și el a emis ordine ca să fie crucificat și omorât. Prin urmare, ei au înconjurat casa din Ierusalim unde se afla el într-o după-amiază de vineri, în ajunul Sabatului. Cauza antipatiei era faptul că atunci când Dumnezeu Preaînaltul l-a trimis pe

Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!), cu dovezi și o călăuzire clare, evreii l-au invidiat pentru ceea ce Dumnezeu i-a dăruit prin Profetie și miracolele uimitoare, pentru că obișnuia să îi vindece pe cei orbi și pe leproși și să îi învie pe cei morți cu permisiunea lui Dumnezeu; el ar fi făcut forma unei păsări din lut, apoi a suflat peste ea pentru a deveni o pasăre care a putut fi văzută zburând, prin Voia Domnului.

Și au mai existat alte miracole cu care Dumnezeu Cel Atotputernic l-a onorat și le-a făcut să se întâmple prin mâinile sale, pentru ca oamenii să știe că el era un Profet. Dar ei l-au respins și i s-au opus și au încercat să îi facă rău în toate modurile posibile, încât Isus (Pacea fie asupra sa!) nu putea să mai trăiască în același oraș cu ei; mai degrabă el și mama lui, Maria (Pacea fie asupra lor!), au călătorit și s-au ascuns de ei în diferite orașe. Dar ei nu s-au oprit până ce nu au ajuns la legatul imperial din Damasc din acea perioadă, care era un om politeist care venera stelele. Ei i-au spus: există în Ierusalim un om care provoacă confuzie și îi îndrumă greșit pe oameni, întorcând supușii împotriva guvernatorului. Legatul imperial s-a înfuriat auzind acestea și i-a scris adjunctului său din Ierusalim – al cărui nume era Ponțiu Pilat – instruindu-l să-l aresteze pe acest om, să-l crucifice și să îi pună o coroană de spini pe cap, precum și să pună capăt acestor intervenții ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Când a ajuns scrisoarea, guvernatorul Ierusalimului s-a conformat acestor instrucțiuni. El și un grup de evrei s-au dus la casa unde era Isus (Pacea fie asupra sa!) alături de un număr de apostoli de-ai săi, despre care se spune că erau doisprezece sau treisprezece sau chiar șaptesprezece ca număr. Aceasta s-a întâmplat într-o vineri după-amiază târziu, în ajunul Sabatului.

Ei l-au înconjurat acolo, apoi, când ei erau pe punctul de a intra în casă, Dumnezeu l-a făcut pe unul dintre apostolii prezenți să semene cu Isus și Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost înălțat la Ceruri printr-o gaură din acoperiș, în timp ce oamenii din casă asistau. Poliția a venit și l-a găsit pe acel om tânăr care fusese făcut să semene cu Isus, așa că l-au arestat, crezând că el era Isus. Ei l-au crucificat și i-au pus o coroană de spini pe cap pentru a-l umili; s-au lăudat apoi cu aceasta și majoritatea creștinilor au crezut ipoteza evreilor conform căreia ei l-au ucis pe Hristos, deoarece nu știau adevărul din acest caz și nu au văzut ce s-a întâmplat în casă. Ca atare, ei au crezut același lucru ca evreii, că cel care a fost ucis și crucificat era Mesia și astfel s-au îndepărtat foarte mult.

În acest moment cineva s-ar putea întreba: De ce evreii îl urăsc pe Isus (Pacea fie asupra sa!)?

Răspunsul este: Mesajul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și învățăturile lui pașnice reprezentau contrariul atitudinii evreilor și inimilor lor dure și arogante. Când el a ajuns la ei și i-a sfătuit și instruit să îl urmeze, ei l-au acuzat de faptul că este un profet fals și au respins semnele și miracolele care îi confirmau calitatea de Profet, spunând că ele ar fi fost înfăptuite cu ajutorul demonilor.

La câțiva ani după ce Mesia a fost înălțat la Ceruri, a venit Pavel, care avea toate trăsăturile evreilor și obișnuia să îi persecute pe adepții lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Așa că el s-a prefăcut că îmbrățișează religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pentru a câștiga încrederea oamenilor, iar după aceea el a gândit o schemă teribilă pentru a corupe religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) prin faptul că a făcut diferite afirmații, printre care și aceea că Isus era Dumnezeu și fiul lui Dumnezeu. Unii oameni l-au urmat în această credință și, drept urmare, a luat naștere un **al treilea grup** care să se alăture celor două menționate mai sus.

Iată o listă cu textele care dovedesc dușmănia lui Pavel față de Isus (Pacea fie asupra sa!), religia sa și adepții lui:

- „Saul, de partea lui, făcea prăpăd în Biserică; intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei și-i arunca în temniță.” [Faptele Apostolilor, 8:3]
- „Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religia iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu și făceam prăpăd în ea.” [Galateni, 1:13]
- Pavel i-a spus regelui Agrippa:

„Și eu, ce-i drept, credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva numelui lui Isus din Nazaret, ~ și așa am și făcut în Ierusalim. Am aruncat în temniță pe mulți sfinți, căci am primit puterea aceasta de la preoții cei mai de seamă; și, când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor. ~ I-am pedepsit adesea în toate sinagogile și îmi dădeam toată silința ca să-i fac să hulească. În pornirea mea nebună împotriva lor, îi prigoneam până și în cetățile străine.” [Faptele Apostolilor, 26:9-11]

- „Și îndată (Pavel) a început să propovăduiască în sinagogi că Isus că este fiul lui Dumnezeu. ~ Toți cei ce-l ascultau se minunau și ziceau: «Nu este el acela care-i distrugea în Ierusalim pe cei ce chemau Numele acesta?! Și n-a venit el aici ca să-i ducă legați la conducătorii preoților celor mai de seamă?!»” [Faptele Apostolilor, 9:20-21]
- „Dar Saul încă sufla amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului. S-a dus la marele preot ~ și a cerut de la el scrisori către sinagogile din Damasc, astfel încât, dacă i-ar găsi pe unii care sunt adepți ai Căii, atât bărbați, cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim. ~ În timp ce era pe drum și se apropia de Damasc, a strălucit deodată împrejurul lui o lumină din cer. ~ El a căzut la pământ și a auzit un glas care-i zicea: «Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?» ~ «Cine ești, tu, Doamne?» a răspuns el. Și Domnul a zis: «Eu sunt Isus, cel pe care tu îl prigonești!» «Scoală-te», i-a zis Domnul, «intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci!»” [Faptele Apostolilor, 9:1-6]

Aceste texte, care sunt cuvintele lui Pavel însuși, ne arată clar cum era el cu adevărat înainte de a de a pretinde că este un apostol; el era extrem de ostil față de Isus (Pacea fie asupra sa!), religia și adepții săi.

2. Pavel a susținut faptul că el era un apostol desemnat de Hristos și el s-a schimbat brusc de la a fi un inamic vicios al lui Hristos și al mesajului său într-un „profet” care a primit revelația de la Hristos însuși!

- Pavel i-a spus regelui Agrippa:

„În acest scop, m-am dus la Damasc, cu putere și învoire de la preoții cei mai de seamă. ~ Pe la amiază, împărate, pe drum, am văzut strălucind împrejurul meu și împrejurul tovarășilor mei o lumină din cer, a cărei strălucire întrecea pe a soarelui. ~ Am căzut cu toții la pământ, și eu am auzit un glas, care-mi zicea în limba evreiască: «Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Îți este greu să arunci cu piciorul înapoi în vârful unui țepuș» ~ «Cine ești, Doamne?», am răspuns eu. Și Domnul a zis: «Eu sunt Isus, pe care-l prigonești. ~ Dar scoală-te și stai în picioare, căci m-am arătat ție ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât și al lucrurilor pe care mă vei vedea făcându-le. ~ Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul neamurilor, la care te trimit, ~ să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu și să primească, prin credința în mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți.»” [Faptele Apostolilor, 26:12-18]

- **Comentariu**

Ceea ce este scris în acest pasaj: „Te trimit la ei”, nu este altceva decât o afirmație pe care Pavel a făcut-o despre el însuși, pentru care nu există nicio dovadă. Oricine poate face o astfel de afirmație și va deveni clar că această afirmație este falsă din ceea ce a spus el ulterior.

- Pavel le-a scris Galatenilor:

„Pavel – apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl, Care L-a înviat dintre cei morți (...) Fraților, vă mărturisesc că Evangelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească. ~ pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperire din partea lui Isus Hristos.” [Galateni, 1:1, 11-12]

- Pavel spus, de asemenea:

„Atunci el mi-a zis: «Du-te, pentru că te voi trimite departe, la neamuri!»” [Faptele Apostolilor, 22:21]

- Și:

„Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și al lui Isus Hristos, speranța noastră.” [1 Timotei, 1:1]

- **Rezultatul**

Unii oameni au crezut afirmația lui Pavel conform căreia ar fi un apostol trimis de Hristos și că Hristos i-ar fi revelat o Evanghelie. Prin urmare, el a obținut toată autoritatea pe care Hristos a avut-o și i-a luat locul în viziunea lor. De asemenea, a luat fața adevăraților apostoli ai lui Hristos care au învățat direct de la Hristos, deoarece el a obținut un statut mai important decât ei datorită afirmației sale conform căreia era un apostol. În mod natural, el a luat locul lui Hristos în viziunea lor și a câștigat dreptul de a completa autoritatea executivă și legislativă, fiind capabil să formuleze orice doctrină își dorea și să ștergă orice voia, oricum dorea, și oamenii credeau minciunile sale. Prin urmare, el a răspândit printre oameni religia bazată pe mit.

Seriozitatea ipotezei lui Pavel conform căreia Hristos i-a revelat o Evanghelie devine clară prin numărul Epistolelor sale care sunt incluse în Noul Testament, pe care creștinii le-au considerat parte din credința lor. Numărul Epistolelor din Noul Testament este douăzeci și trei, din care paisprezece îi sunt atribuite. Cu alte cuvinte, 61% dintre Epistole au fost scrise de Pavel. Slăvit fie Dumnezeu, Care este cu mult peste născocirile acestui om!

- **Un comentariu despre textele citate mai sus, care afirmă că Pavel a făcut o schimbare bruscă, devenind din inamicul lui Hristos și al religiei și adepților săi un apostol care a primit revelația de la Hristos:**

Șeicul Mutwalli Yusuf Shalabi a spus despre Pavel:

„Aici, cititorul va observa un vid, deoarece Pavel s-a schimbat brusc dintr-un dușman într-un apostol, dintr-un mizanthrop într-un predicator a ceea ce obișnuia să urască. De ce și-ar fi ales Dumnezeu apostolii săi dintre oamenii răi care era se opun religiei Sale? Este posibil – dintr-un punct de vedere psihologic – ca un om să poate trece de la a arată antipatie față de un lucru la a crede complet în acela, ba mai mult să devină unul din stâlpii și fondatorii învățămintelor în care el nu obișnuia să creadă, și îi omora sau teroriza pe cei care credeau în acele învățăminte?”

Îl voi lăsa pe cititor să decidă.

Șeicul Muhammad Abu Zahrah (Allah să aibă milă de el) a spus:

„Acel om care a complotat împotriva creștinătății și i-a persecutat adepții săi în asemenea măsură, a îmbrățișat brusc creștinismul fără preambul sau precursor.”

3. Pavel a susținut că Isus era fiul lui Dumnezeu (slăvit fie Dumnezeu, care este departe de a avea un fiu!)

„Și îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este fiul lui Dumnezeu. ~ Toți cei ce-l ascultau rămâneau uimiți și ziceau: «Nu este el acela care făcea prăpăd în Ierusalim, printre cei ce chemau numele acesta? Și n-a venit el aici ca să-i ducă legați înaintea preoților celor mai de seamă?»” [Faptele Apostolilor, 9:20-21]

4. Pavel a susținut că Isus era Dumnezeu (slăvit fie Dumnezeu, care este departe de toate acestea!)

„Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea.” [Romani, 5:11]

„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat din morți, vei fi mântuit.” [Romani, 10:9]

Care era rezultatul afirmației lui Pavel cu privire la acest crez (că Isus este Domnul și fiul lui Dumnezeu) printre fiii lui Israel (evreii)?

Răspunsul este: Creștinii au început să creadă în doi Dumnezei: Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu fiul. Prin urmare, ei au început să adreseze rugăminți lui Isus (Pacea fie asupra sa!), pe lângă Tatăl (Dumnezeu), și să îl adore pe Isus (Pacea fie asupra sa!), după ce ei l-au adorat doar pe Dumnezeu Tatăl. Prin această denaturare, politeismul (asocierea altora cu Dumnezeu) s-a strecurat în adorarea lui Dumnezeu și s-a răspândit printre adepții lui Isus (Pacea fie asupra sa!) sub pavăza religiei.

Dar ar trebui să subliniem faptul că asocierea altcuiva lui Dumnezeu nu era ceva oficial sau obligatoriu în acest stadiu. Situația a rămas așa, unii sprijinind această noțiune și alții opunându-se, până ce doctrina conform căreia Hristos este divin și fiul lui Dumnezeu a fost confirmată și impusă prin forță trei secole mai târziu, la Conciliul din Niceea, în anul 325 e.n., trei sute de ani după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost înălțat către Ceruri.

5. Pavel a susținut că păcatul strămoșului nostru Adam (Pacea fie asupra sa!) a rămas, că oamenii l-au moștenit unul de la celălalt și că Dumnezeu l-a trimis pe fiul Său drept sacrificiu pentru a-i răscumpăra de păcatul strămoșesc prin crucificarea și uciderea lui, pentru ca Dumnezeu să fie mulțumit de umanitate și reconcilierea dintre El și umanitate să fie obținută.

- **Introducere**

Pavel nu s-a oprit la distorsiunile pe care le-a introdus într-un mesaj clar al lui Mesia, Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!), care sunt reprezentate prin afirmația sa că Mesia este fiul lui Dumnezeu și că Mesia i-a revelat o Evanghelie. Mai degrabă, el a adăugat o altă denaturare, care mai târziu s-a dezvoltat până ce a devenit una dintre cele mai importante dogme ale noii religii creștine (paveline). De la povestea lui Adam și a Evei, care nu au ascultat de Porunca Domnului lor și au mâncat din copacul din care El le-a interzis să mănânce, Pavel a inventat noua doctrină a păcatului originar. Pavel a susținut că acest păcat pe care Adam (Pacea fie asupra sa!) l-a comis a fost un păcat foarte serios; Allah nu i-a iertat pe Adam și Eva pentru asta și

niciun număr de sacrificii animale nu ar putea să răscumpere acest păcat. Oamenii au moștenit acel păcat unul de la celălalt timp de milenii, generație după generație, din vremea lui Adam (Pacea fie asupra sa!). Fiecare copil care se naște poartă acest păcat și singurul mod de a fi salvat de acest păcat este ca Allah să-L trimită pe singurul Său fiu, Isus, pe pământ, sub formă umană, pentru a fi ucis pe cruce și acesta să fie sacrificiul – conform ipotezei lui Pavel - care ar izbăvi umanitatea și ar purifica-o de acest păcat. Oricine crede că Hristos este fiul lui Dumnezeu și că Allah L-a trimis să izbăvească umanitatea și să îi curețe de acel păcat, și să îl venereze pe Hristos, Hristos îl va salva de acest păcat și consecințele lor; oricine nu crede în aceasta va rămâne legat de păcatul său și soarta sa finală va fi Iadul.

Generații de creștinii au fost înșelate de această noțiune (greșită), gândind că ei au moștenit acest păcat și că singurul mod de a scăpa de acesta era să creadă că Isus (Pacea fie asupra sa!) era salvatorul și că Isus nu ar salva pe nimeni dacă nimeni decât dacă îl adoră, dacă se roagă lui și dacă crede că el este fiul lui Dumnezeu și salvatorul și răscumpărătorul pentru acest păcat (inventat).

Creștinii chiar cred în aceasta, fără a se gândi sub nicio formă la această chestiune, bazându-se pe cuvintele lui Pavel, în ciuda faptului că ei nu au jucat niciun rol în acest păcat despre care se presupune că este moștenit și în ciuda faptului că Adam (Pacea fie asupra sa!) s-a căit pentru păcatul său și Dumnezeu l-a iertat. Prin urmare, chestiunea păcatului s-a încheiat atunci și acolo, cu multe secole în urmă, și acest păcat nu mai există deloc!

Cercetătorul de specialitate, Abdul-Wahhan ibn Salih ash-Shaya (Allah să aibă milă de el!) a spus:

„Bazându-se pe ceea ce se credea pe scară largă despre faptul că evreii l-ar fi ucis pe Hristos pe cruce, Pavel a transformat incidentul într-unul din cele mai importante articole de credință în noua religie pe care el a început să o dezvolte și să o modeleze pe rămășițele mesajului original al lui Hristos, concentrându-se pe cele două doctrine menționate mai sus pe care el le-a inventat, și anume doctrina păcatului original și doctrina conform căreia Hristos este divin și fiul lui Dumnezeu.”

Pavel a susținut că, din moment ce Atributele lui Dumnezeu includ justiția și mila, justiția Sa a dictat că El ar trebui să pedepsească toată umanitatea pentru acest prim păcat, care a fost transmis de la părinții lor, Adam și Eva. Mila lui dictează că El ar trebui să ierte umanitatea pentru acest păcat, dar, din moment ce acesta era imens, niciun sacrificiu animal, oaie, vite sau altele, nu contează cât de mare ar fi fost numărul, nu ar fi în stare să îi izbăvească de acesta. Nu există niciun alt mod în care Dumnezeu (slavă Lui) să Îi izbăvească de acel păcat în numele umanității, să reconcilieze latura Sa justițiară cu cea miloasă, și să aducă concilierea cu umanitatea decât trimițându-și singurul Său fiu, Isus. Ca atare, Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a întrupat în formă umană și a venit pe Pământ pentru a fi umilit, făcut să sufere și ucis pe cruce. El era fericit să fie sacrificat sau răscumpărător sau salvator care s-a oferit pe sine pentru a-i salva pe toți cei care cred că Isus este singurul fiu al lui Dumnezeu și că el a fost ucis pe cruce pentru a-i răscumpăra de acel păcat prin sacrificiu de sine, și să îi reconcilieze cu Tatăl sau, Dumnezeu (slăvit fie El, care este departe de toate acestea!), Care era furios pe ei.

Pavel a susținut, de asemenea, că, la trei zile și noți după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost înmormântat, el s-a ridicat din morți și a apărut în fața apostolilor săi și a altora. Patruzeci de zile mai târziu, el a fost înălțat la Ceruri și așezat de-a dreapta Tatălui, și el se va reîntoarce pe Pământ pentru a aduce vii și morții la socoteală.

Aceasta este explicația și argumentul pe care Pavel își bazează ipoteza sa conform căreia Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!), era de origine divină. El l-a prezentat pe Isus (Pacea fie

asupra sa!) păgânilor europeni și altor oameni din Imperiul Roman, nu ca un Profet trimis de Dumnezeu fiilor lui Israel, ci ca pe fiul lui Dumnezeu, care a venit pe Pământ să fie umilit și ucis pe cruce pentru a-i mântui prin sacrificiul de sine, pentru a-i salva de mânia Tatălui, Dumnezeu, ca Dumnezeu să îi poată ierta pentru păcatul strămoșului lor, Adam, și al Evei, pe care l-au moștenit de la ei prin ceea ce era cunoscut drept păcatul originar.

Odată cu aceste credințe păgâne, numărul europenilor păgâni și al altora care au aderat la această religie nouă a crescut, din moment ce era apropiată de conceptele și crezurile lor, și de cele cu care erau obișnuiți; această nouă religie a fost cunoscută mai târziu drept creștinism.

Iată o selecție de citate de la Pavel care dovedesc că doctrina păcatului originar și doctrina mântuirii vin de la el și nu fac parte din învățăturile lui Mesia:

- „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. ~ Pe el, Dumnezeu l-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui, căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu.” [Romani, 3:24-25]
- „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. ~ Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin el de Mânia lui Dumnezeu. ~ Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața lui. ~ Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea.” [Romani, 5:8-11]
- „Fiindcă, dacă mărturisești cu gura ta că Isus este Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat dintre cei morți, vei fi mântuit.” [Romani, 10:9]
- „V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu, că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, ~ că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi.” [1 Corinteni, 15:3-4]
- „Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu l-a trimis pe fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ~ ca să-i răscumpere pe cei ce sunt sub Lege.” [Galateni, 4:4-5]
- „Hristos ne-a răscumpărat de sub blestemul Legii, devenind blestem pentru noi – căci este scris: «Blestemat este oricine e atârnat pe lemn.»” [Galateni, 3:13]
- **Comentariu:**

Din citarea cuvintelor lui Pavel de mai sus, este clar că el este autorul acestei doctrine și anume a doctrinei păcatului originar și a mântuirii și că aceste doctrine nu vin de la Dumnezeu. Dacă ele ar fi venit de la Dumnezeu, atunci Isus însuși (Pacea fie asupra sa!) le-ar fi afirmat și ar fi fost narate de el în cuvintele care îi sunt atribuite în Evanghelii. Dar nu este cazul aici.

Aceasta ne demonstrează, de asemenea, că doctrina crucificării lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care a fost predicată de Pavel, este și ea falsă, deoarece el a susținut că Hristos (Pacea fie asupra sa!) a venit pe Pământ pentru a fi crucificat, umilit, ucis și îngropat.

Adevărul care a fost afirmat în Biblie și apoi în Coran este acela că Allah (Dumnezeu) Preaînaltul l-a înălțat pe Mesia la Ceruri fără ca el să fie rănit.

- **Notă**

Gândește-te la ura lui Pavel față de Tora, și cum el descria el Legea (adică, Tora) ca fiind un blestem!

Gândește-te, de asemenea, cum l-a descris el pe Hristos ca pe un blestem, la cum a vorbit el despre Isus „devenind un blestem pentru noi” [Galateni, 3:13]!

Apoi, după asta, acest om a spus, pentru a înșela oamenii, că Hristos (Pacea fie asupra sa) i-a revelat faptul că el era un apostol pe care Hristos l-a trimis oamenilor.

Cât de ciudat este faptul că creștinii îl venerază și cred în afirmația sa că el era un apostol trimis de Dumnezeu și de Hristos!

- **Un rezumat important al rolului lui Pavel în denaturarea religiei lui Mesia**

Pavel a transformat convingerile oamenilor despre Isus (Pacea fie asupra sa!) din credința că el era un Profet, trimis de Dumnezeu cu un mesaj legat de legea lui Moise (Pacea fie asupra sa!) și adresat poporului său, fiii lui Israel, doar lor, în credința că Isus (Pacea fie asupra sa!) este fiul lui Dumnezeu care s-a întrupat în forma umană și a venit pe Pământ.

Mai mult decât atât, Pavel a prezentat această credință păgânilor romani, supuși ai Imperiului Roman, care, la origini, credeau într-un număr de zei care au venit pe Pământ și au trăit printre oameni în forma lor umană. Ei au crezut înainte în zei care au avut copii umani, deci a fost ușor ca ei să accepte noua credință și un zeu adițional (Isus), care a venit din cer, a trăit printre oameni și apoi a fost ucis pe cruce. Romanii nu au avut nicio rețineră față de ceea ce le-a spus Pavel, deoarece credința pe care el le-a prezentat-o era similară cu propriile lor credințe și concepte, și nu ar fi necesitat mult efort să îi convingă să adauge această idee la convingerile religioase pe care le aveau deja.

La sfârșitul acestei cărți, veți găsi o secțiune în care se discută despre credințele romanilor de la acea vreme, înainte ca ei să adere la religia pe care le-a prezentat-o Pavel, ca să devină mai clar pentru cititor cum Pavel, cu subtilitatea și schema sa viciană, a fost capabil să împuște doi iepuri dintr-un foc: denaturarea religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pe de o parte și să îi facă pe romani să adere la această nouă religie viciată pe care a inventat-o pe de altă parte.

Ceea ce i-a ușurat sarcina lui Pavel de a provoca această denaturare a fost faptul că nu a existat nimeni care să-l descurajeze. Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a avut un stat care să-l protejeze și să îi sprijine religia, deoarece păgânii romani erau cei care aveau putere, în timp ce apostolii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) se aflau într-o stare de frică și panică, fiind împânziți după ce evreii, sprijiniți de poliția romană, au atacat locul unde se afla Isus (Pacea fie asupra sa!). Prin urmare, prezența lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pe Pământ s-a oprit brusc și această violență a reprezentat un șoc psihologic imens față de apostolii și adepții lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care erau slabi din punct de vedere fizic, psihologic și academic; niciun apostol dintre ei nu a avut putere sau statut încât toți ceilalți să se poată îndrepta spre el.

Grija principală a fiecăruia dintre ei era să își salveze propria piele, ca nu cumva să fie urmărit sau torturat de autorități dacă el continua să răspândească învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) după ce el a fost înălțat la Ceruri. Prin urmare, apostolii au renunțat la ideea de a predica împreună, ceea ce a dus la diminuarea răspândirii mesajului la nivel public. Aceasta i-a oferit lui Pavel oportunitatea de a începe răspândirea învățămintelor sale denaturate și corupte, care purtau în exterior numele lui Hristos, dar în realitate contraziceau complet învățăturile și religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

6. Pavel mințea prin afirmația sa că Isus (Pacea fie asupra sa!) l-a trimis și, prin celelalte afirmații pe care el le face; aceasta s-ar putea explica prin nouă puncte, după cum urmează:

[1] Pavel și-a schimbat numele din Saul în apostolul Pavel. De ce și-a schimbat numele?

[2] Dacă Pavel era cu adevărat un apostol, el ar fi completat predica pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) a început-o și el s-ar fi conformat învățăturilor lui Isus fără a le altera; el i-ar învățat pe oameni Tora și ceea ce i-a fost revelat lui Isus și nu ar venit cu ceva nou. Dar, de fapt, el a adus legi și credințe noi care erau contrare învățăturilor lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și anume: divinitatea lui Hristos, noțiunea că Isus era fiul lui Dumnezeu, afirmația că Isus l-a trimis, negarea sa față de faptul că Isus era Profet, doctrina păcatului originar, și crucificarea.

Aceasta indică faptul că Pavel mințea atunci când el a susținut că este un apostol trimis de Hristos, deoarece el a demolat complet ceea ce Isus a predicat. Cum a putut Pavel să fie un apostol trimis de Hristos, când el a distrus mesajul pe care Isus l-a adus?

De fapt, Isus nu a prevăzut venirea lui Pavel. Cele patru Evanghelii, scrise de oamenii care au venit după Isus sunt martorii acestor lucruri. În Evanghelia după Matei, există trei texte în care Isus este avertizat de cei care vor pretinde să fie profeți după ce el ar fi dispărut. (vezi Matei 7:15-16, 24:11, 24:4-5)

- **Notă**

Evangheliile au prezis venirea adevăratului Profet și anume Mohammed, Profetul islamului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Sunt aproape treizeci de texte în Evangheliile și alte texte biblice care au prezis venirea sa.

[3] Dacă ceea ce Pavel a spus ar fi adevărat, că Hristos era fiul lui Dumnezeu, Isus ar fi vorbit el însuși despre asta, deoarece ar fi fost mult mai potrivit să facă el acest lucru decât Pavel, deoarece ar fi o onoare pentru el, dacă ar fi fost adevărat, și Isus nu a ascuns și nu ar fi ascuns niciodată adevărul de oameni și i-ar fi lăsat pe cei care vin după el să dezvăluie acest lucru, mai ales din moment ce Isus a venit să îi ghideze pe oameni.

[4] Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost un Profet trimis de Dumnezeu. Bazându-se pe aceasta, el nu a avut autoritatea sau puterea de a numi pe nimeni, deoarece selecția de Profeți este ceva care poate fi făcut doar de Dumnezeu, și nu de un Profet. Dumnezeu alege și selectează Profeții dintre oamenii pe care El îi dorește, altfel care este rolul lui Dumnezeu atunci? Bazându-ne pe aceasta, ipoteza lui Pavel conform căreia el era un apostol trimis de Hristos este o pură invenție.

[5] Profeții sunt elita omenirii și reprezintă ceea ce este bun din ea. Isus (pacea fie asupra sa!) s-a născut dintr-o mamă pură și pioasă, pe nume Maria, fiica lui Imran. Imran era un om cinstit și bun care era devotat venerării; linia lui genealogică merge până la Israel (Iacob), un Profet și un om drept.

În ceea ce îl privește pe Pavel, el era un om care avea mâinile pătate de sângele celor drepti, deoarece el i-a întemnițat și i-a torturat, deci cum putea el să devină un apostol?

[6] O altă indicație care ne arată că Pavel mințea în ceea ce privește afirmația sa de a fi un apostol este caracterul său. În viziunea sa, scopul scuză mijloacele și, pentru a-și atinge scopurile, el ar face orice. Acest comportament oportunist nu este comportamentul unui Profet – departe de ei să aibă o astfel de atitudine, deoarece Profeții sunt cei mai puri oameni în privința inimii lor. Mai degrabă, Pavel și-a expus caracterul când a spus:

„Căci, măcar că sunt slobod față de toți, m-am făcut sclavul tuturor, ca să-i câștig pe cei mai mulți. ~ Față de iudei, am fost ca un iudeu, pentru a-i câștiga pe iudei. Față de cei ce sunt sub Lege, am fost ca unul care este sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege) pentru a-i câștiga pe cei ce sunt sub Lege. ~ Față de cei fără Lege, am fost ca unul fără Lege (cu toate că nu sunt fără o lege a lui Dumnezeu, ci, dimpotrivă, sunt sub legea lui Hristos) pentru a-i câștiga pe cei fără Lege. ~ Față de cei slabi, m-am făcut slab, ca să-i câștig pe cei slabi.”

M-am făcut tuturor totul, ca să-i salvez, cu orice preț, pe unii. ~ Pe toate le fac de dragul Evangheliei, ca să fiu și eu părtaş la ea. [1 Corinteni, 9:19-23]

• **Comentariu**

Sunt asemenea cuvinte potrivite pentru un apostol care a fost trimis de Dumnezeu? Sau sunt mult mai corespunzătoare unui oportunist de primă clasă?

Pavel a afirmat clar că el și-ar schimba culorile conform scopurilor pe care spera să le atingă.

Prin urmare, cu cei care credeau în Tora, el pretindea că era în aceeași tabără cu ei, pentru a-i câștiga. Față de cei care nu credeau în Tora, el pretindea că și el era unul dintre cei care nu credeau în ea, pentru a-i câștiga și pe aceștia.

[7] Una dintre dovezile că Pavel mințea este faptul că mesajul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) era adresat doar fiilor lui Israel. În ceea ce îl privește pe Pavel, el a lărgit cercul din propria lui inițiativă și i-a chemat pe romanii păgâni către religia sa pe care el a inventat-o, pretinzând că religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) era universală pentru toți oamenii, pentru ca toți să adere la ea. Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Nu am fost trimis decât la oile pierdute ale Casei lui Israel.” [Matei, 15:24]

De cealaltă parte, Pavel susține că Dumnezeu i-a spus:

„Du-te, pentru că te voi trimite departe, la neamuri!” [Faptele Apostolilor, 22:21]

Uitați-vă la diferența dintre cuvintele lui Isus, adevăratul Profet, și cuvintele lui Pavel, apostolul fals. Din acestea, minciunile și invențiile lui Pavel vor deveni clare.

[8] Altă dovadă că Pavel a amăgit oamenii și a denaturat religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este faptul că el a făcut multe compromisuri, prin abolirea graduală a învățăturilor menționate în Tora pentru a încuraja oamenii noi cărora el le predica – și anume păgânii romani – pentru a adera la religia sa, astfel încât să nu fie greu pentru ei să facă asta. El a început prin a aboli legea circumciziei pentru păgânii de gen masculin prin Epistola sa către Galateni (6:15). El le-a permis evreilor să mănânce carne tăiată de păgâni și să mănânce porc și a permis căsătoriile mixte între evrei și păgâni. El a abolit, de asemenea, toate metodele dureroase de purificare fizică care sunt impuse în Tora. Toate acestea aveau ca scop atragerea romanilor către noua religie pe care el le-a prezentat-o, deoarece ei nu aveau nicio înclinație de a urmări legile revelate pe cale divină, pentru că ei erau păgâni și adoratori de zei care nu înțelegeau deloc ceea ce este permis și ceea ce este interzis și ei nu credeau în Profeti. Prin urmare, Pavel a modificat legea din Tora pentru ei, ca să îi încurajeze să adere la religia lui.

Procedând astfel, Pavel se făcea „domn”, prescriind orice legi dorea și modificând orice dorea și nu se comporta deloc ca un profet, așa cum susținea că este, deoarece scrierea a ceea ce este interzis sau permis vine de la Dumnezeu, nu de la profet; rolul Profetului este doar acela de a aplica legea lui Dumnezeu, nu de a introduce un nou sistem de legi sau de a schimba și modifica un sistem de legi existent, așa cum a făcut Pavel.

Ulterior, a urmat un al doilea pas major, când acest om a abolit ceea ce a rămas din Tora pentru a îndepărta acest obstacol major care împiedica aderarea păgânilor la religia sa, pe care el a inventat-o pentru ei, construind-o pe ruinele religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!). El a spus în Epistola sa către romani:

„Dar acum am fost izbăviți de Lege și suntem morți față de Legea aceasta care ne ținea robi, astfel încât să slujim înnoți de Duhul, și nu după vechea literă a Legii ~ Ce vom spune atunci? Este Legea păcat? În niciun caz! Totuși, eu n-aș fi cunoscut păcatul decât prin Lege.” [Romani, 7:6-7]

- **Comentariu**

După cum vedeți, Pavel nu s-a oprit la abolirea Torei; ci, mai degrabă, el a acuzat-o că ar fi sursa cunoașterii despre bine și rău, după cum spune el: „*Eu n-aș fi cunoscut păcatul dacă nu ar fi fost Legea.*”

[9] Una dintre cele mai mari dovezi cu privire la amăgirea oamenilor de către Pavel este faptul că abolirea Torei este opusă scopului pentru care Isus (Pacea fie asupra sa!) a venit pe Pământ. Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus că nu a venit să anuleze Tora; ci mai degrabă să o împlinească și să o completeze, așa cum se menționează în Evaghelia după Matei, care spune:

„Să nu credeți că am venit să distrug Legea sau Profeții; nu am venit să distrug, ci să împlinesc. ~ Căci adevărat vă spun că, atâta vreme cât nu vor trece cerul și pământul, nici măcar o iotă sau o parte a vreunei litere nu vor fi înlăturate din Lege, înainte să se întâmple toate lucrurile. ~ Prin urmare, oricine încalcă una dintre cele mai mici din aceste porunci și îi învață pe oameni astfel, «cel mai mic» va fi numit acesta în Împărăția Cerurilor. Dar oricine le împlinește și îi învață pe oameni astfel, «mare» va fi numit acesta în Împărăția Cerurilor.” [Matei, 5:17-19]

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a avertizat cu privire la schimbarea chiar și a unei singure litere sau a celei mai mici mișcări de stilou din Tora și din Revelația trimisă lui și a spus că oricine ar face asta va avea cel mai mic statut în regatul cerului și al pământului, atunci ce putem să spunem despre Pavel, care a abolit Tora în întregime?

Abolirea Torei de către Pavel este privită în sine ca un act de mare trădare a religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și ca un indicativ al minciunilor lui Pavel. Oare clerul creștin este conștient de acest lucru și oare i-ar învăța pe oameni adevărul în loc să le ceară calce pe urmele episcopilor și să îi îndrume greșit pe oameni, care îi urmează pe ei (turmele lor)? Acest lucru nu face nimic altceva decât să le crească păcatul lor și va atrage pedeapsă pentru fiecare dintre ei în Ziua Învierii.

- **Consecințele dureroase ale rolului lui Pavel**

Prin intermediul acestor minciuni răutăcioase și prin acest mare complot evreiesc, Pavel a reușit să dea peste cap religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și să introducă în ea ceea ce nu făcea parte din ea, schimbând-o dintr-una monoteistă (afirmarea Unicității lui Dumnezeu) într-una politeistă (asocierea Lui cu alții).

Din păcate, răspunsul majorității creștinilor a fost credința în afirmațiile lui Pavel și ei au început să îl urmeze orbește; fapt care continuă până în zilele noastre. Adepții lui Hristos au renunțat la adorarea Creatorului, adică Dumnezeu, și, în schimb, s-au îndreptat spre adorarea ființelor create și anume Mesia, Isus - fiul Mariei, și pe mama sa; ei s-au îndepărtat de adorarea lui Dumnezeu și din a-L descrie ca neavând nevoie de creația Sa și au ajuns să îl descrie ca având nevoie de ei, bazându-se pe ipoteza că El și-a luat un fiu din rândul creației Sale.

În cele din urmă, putem rezuma rolul lui Pavel în denaturarea religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!) prin următoarele cinci puncte:

- Pavel a susținut că este un apostol numit de Isus (Pacea fie asupra sa!);
- Pavel a susținut că Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a revelat o evanghelie;
- Pavel a susținut că Isus (Pacea fie asupra sa!) era fiul lui Dumnezeu;
- Pavel a susținut că păcatul părintelui nostru, Adam, și al mamei noastre, Eva, nu a fost iertat și că acesta a fost transmis din generație în generație; cunoscut azi sub numele de păcat originar;

- Pavel a susținut că Dumnezeu l-a trimis pe Isus (Pacea fie asupra sa!) pe Pământ pentru a fi torturat și crucificat ca răscumpărare a omenirii pentru păcatul originar al părinților lor, Adam și Eva.

Prin urmare, Pavel a scos masele creștine în afara religiei adevărate a lui Hristos, care cheamă oamenii doar la adorarea lui Dumnezeu Singur și nu îi îndeamnă să adore nimic altceva sau pe oricine altcineva în afară Lui și i-a îndreptat către o religie care nu are nimic de-a face cu religia lui Hristos; ci seamănă mai degrabă cu idolatria, care înseamnă venerarea oamenilor (cum ar fi Isus, mama sa, sfinții și clerul).

Pe scurt: religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost transformată de Pavel din adorarea Creatorului în cea a ființelor umane, de la urmarea adevăratului Profet – Isus (Pacea fie asupra sa!) – la urmarea unui fals profet – Pavel.

Pavel și-a continuat misiunea (aceea de a deturna religia lui Isus, pacea fie asupra sa) timp de încă treizeci de ani după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost ridicat la cer. Misiunea sa a început undeva între trei și șapte ani după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost înălțat la cer; cu alte cuvinte între anii 33 – 40 era noastră aproximativ, și a durat până în anul 67 era noastră. Prin urmare, misiunea sa a durat aproximativ treizeci de ani, până ce a fost executat la Roma de către împăratul Nero, care i-a acuzat pe creștini de incendierea orașului Roma. Nero l-a executat pe Pavel și alături de el pe Petru, cel mai mare apostol al lui Hristos, conform descrierii sale din Evanghelii. Ei au fost executați prin crucificare. Atunci Nero a început să îi tortureze pe creștini în diferite moduri, cum ar fi să îi dea câinilor să îi mănânce sau să toarne ulei pe ei și să îi transforme în torțe pentru a lumina porțile palatului său.

Vedeți cum Dumnezeu l-a pedepsit pe Pavel în această lume și cum dușmănia față de Isus (Pacea fie asupra sa!) și religia acestuia, s-a întors împotriva lui și imaginați-vă cum păcatul său de a denatura religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și de a-i conduce greșit pe mulți oameni față de religia adevărată a condus la sfârșirea lui printr-o pedeapsă dureroasă pentru el în această lume. La început, el obișnuia să îi tortureze și să îi aresteze pe adepții lui Isus (Pacea fie asupra sa!), apoi el a aderat la religia lui Isus într-un mod ipocrit, pentru a corupe religia din interior și a o face potrivită pentru păgâni, pentru ca ei să o poată îmbrățișa. Dar, în final, Dumnezeu l-a pedepsit prin mâinile lor, căpetenia păgânilor (Nero) zdrobindu-l.

Așa s-a încheiat primul stadiu al procesului de alterare a religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care a venit din partea lui Pavel. Prin urmare, Pavel și clerul care l-au urmat și care a răspândit religia lui sa, vor purta responsabilitatea și povara păcatului acestor generații care îmbrățișează religia sa din cauza lor până la Ziua Judecății. Așa că să-l lăsăm pe preotul înțelept (sau pe oricine care predică această doctrină) să se gândească unde anume îi conduce pe oameni: către Rai sau Iad?

- **Notă**

Nu este nimic ciudat în felul în care Pavel a fost în stare să răspândească corupția sa, pe care a obținut-o în treizeci de ani, deoarece coruperea venea din interior. Acest om s-a prefăcut că aderă la religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și a pretins că era un apostol trimis de Dumnezeu, iar oamenii l-au crezut. El a introdus ideile sale corupte, pe care oamenii le-au acceptat, și el a denaturat religia clară și pură a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care îi îndemna pe oameni să îl adore doar pe Dumnezeu și a amestecat-o cu credințele păgâne în numele lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Această corupere îndrăznească nu este de mirare din partea evreilor, deoarece ei sunt cei care au complotat să îl ucidă pe Isus (Pacea fie asupra sa!), și care îndrăzneală poate fi mai

mare decât aceasta? Dacă ei au fost în stare de asta, atunci cum să nu fi avut ei curajul să corupă și religia sa?

- **Statutul lui Pavel în creștinism**

Bazându-ne pe cele de mai sus, Pavel este adevăratul fondator al religiei creștine în forma sa actuală și creștinii sunt adepții lui adevărați prin fapte și vorbe; ei nu îl urmează cu adevărat pe Mesia, Isus - fiul Mariei (Pacea fie asupra sa!), deși ei sunt numiți creștini în raport cu Hristos (Mesia). Pavel este cel care a plantat semințele care au alimentat conciliile ecumenice de mai târziu, cu sprijinul romanilor, ducând la o denaturare și ghidare greșită mai pronunțată. Pavel a fost prima calamitate care s-a abătut asupra religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!), deoarece el este cel care a corupt-o și a schimbat cadrul ei într-unul complet păgân, așa cum se reflectă în venerarea idolilor, rocilor, statuilor, imaginilor, crucilor și indivizilor, cum ar fi profeții și sfinții.

Gustave le Bon a spus:

„Sfântul Pavel a avut o imaginație foarte vividă și mintea sa a era plină de amintirile filosofiei grecești și a religiilor occidentale. El a stabilit o religie în numele lui Isus, pe care Isus însuși nu ar fi înțeles-o dacă era încă în viață.”

De asemenea, el a spus:

„Pavel a fondat în numele lui Isus o religie pe care Isus nu ar fi înțeles-o dacă el ar fi fost în viață și, dacă li s-ar fi spus celor doisprezece apostoli că Dumnezeu s-a întrupat în Isus, ei nu ar fi înțeles această noțiune scandalosă și ar fi protestat împotriva ei.”

Michael Hart a scris:

„Sfântul Pavel a fost principalul dezvoltator al teologiei creștine, principalul ei prozelit, și autorul unei părți mari din Noul Testament.”

Bazându-ne pe cele de mai sus, fondatorul religiei creștine în forma sa actuală este în mod clar Pavel, iar nu Isus (Pacea fie asupra sa!).

- **Atitudinea creștinilor față de Pavel**

Creștinii îl venerază pe Pavel și cred că el era într-adevăr un apostol, după cum a pretins el. Ei îl consideră apostolul neamurilor și un sfânt. Multe biserici îi sunt dedicate, cum ar fi Bazilica Sfântul Pavel din Roma, care este a doua biserică ca mărime din oraș, conținând multe sculpturi și decorațiuni arhitecturale. La intrarea în Biserică există o statuie uriașă care îl reprezintă pe Pavel. Acestea nu au nimic de-a face cu religia originală a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), deoarece el a venit să călăuzească oamenii, ducându-i de la adorarea a orice în afară de Dumnezeu doar către adorarea lui Dumnezeu Singur și la aplicarea învățăturilor Revelației sale. Dar religia lui s-a schimbat în ceea ce vedem astăzi; mergând acum spre adorarea imaginilor, a statuilor și a icoanelor, iar în unele biserici se împart pahare de vin. Toate acestea sunt contrare religiei și învățăturilor lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

- **Atitudinea primilor adepți ai lui Isus (Pacea fie asupra sa!) față de Pavel**

Pentru o perioadă de timp, primii adepți ai lui Isus (Pacea fie asupra sa!) au trăit în concordanță cu credința cea bună pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a propovăduit-o, dar în acea epocă au suferit o persecuție enormă din partea evreilor, în special din partea lui Pavel, care a mers până la extreme în ceea ce îi privea pe adevărații creștini, adepții lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Când el a descoperit că violența nu a dus la niciun rezultat și a înțeles că nici nu o va face vreodată, a recurs la tactica ipocriziei. Prin urmare, el a susținut că acum crede în Isus (Pacea fie asupra sa!) și s-a chinuit să învețe ceea ce a propovăduit el până ce a devenit unul dintre cei cu cele mai multe cunoștințe din rândul lor. După aceea, el i-a mințit și a spus că

Hristos i-a revelat o evanghelie, și unii l-au crezut. Apoi, el a început misiunea sa răuvoitoare, scopul căreia era să denatureze religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) prin introducerea în aceasta a ceea ce nu făcea parte din ea. El a inventat o nouă doctrină, spunând că Isus (Pacea fie asupra sa!) era fiul lui Dumnezeu, apoi a introdus doctrina păcatului original și ulterior doctrina răscumpărării. Mulți dintre adepții lui Isus (Pacea fie asupra sa!) i s-au opus, după cum a fost indicat de însăși Pavel în Epistola a Doua către Timotei:

„Tu știi că toți cei ce sunt în Asia toți m-au părăsit (...)” [2 Timotei, 1:15]

În aceeași Epistolă, el a spus:

„La primul meu răspuns de apărare, nimeni nu a stat alături de mine, ci toți m-au părăsit (...)” [2 Timotei, 4:16]

Cea DE-A DOUĂZECI ȘI NOUA DOVADĂ

Mai multe dovezi istorice ale denaturării: rolul conciliilor ecumenice în denaturarea mesajului lui Isus (Pacea fie asupra sa!)

Am discutat mai sus, la punctul numărul 28, rolul istoric clar pe care l-a jucat evreul Saul (care mai târziu s-a numit pe sine Pavel) în denaturarea religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!), și aceasta reprezintă primul stadiu istoric din procesul denaturării religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Vom descrie aici pe scurt cel de-al doilea stadiu istoric, în care vom observa încă zece denaturări care au fost făcute de către conciliile ecumenice la care au participat un număr mare de episcopi, patriarhi și cler. Nouă dintre aceste denaturări au apărut în primele nouă secole, sub auspiciile Imperiului Roman și a succesorilor săi. Imperiul Roman s-a destrămat la sfârșitul secolului al V-lea, din cauza declinului și al dezintegrării, și Biserica Catolică a dominat Europa pentru următoarele zece secole; perioadă cunoscută sub numele de Epoca medievală sau Evul întunecat. Atunci, la începutul secolului al XVI-lea e.n., a avut loc marea schismă în Biserica Catolică, și a apărut facțiunea protestantă. Aceasta a fost cea de-a zecea și ultima denaturare a religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!) de până acum. Dumnezeu știe mai bine dacă vor mai exista și alte denaturări și diviziuni în viitor.

• Prima denaturare ecleziastică, care a reprezentat cea de-a doua calamitate care s-a abătut asupra religiei lui Isus (după prima calamitatea cauzată de denaturarea introdusă de Pavel)

La începutul celui de-al IV-lea secol era noastră, conflictele și disputele s-au intensificat în rândurile episcopilor creștini cu privire la natura lui Hristos, dacă el era uman sau divin. Un preot egiptean pe nume Arie a prezentat bisericii sale viziunea sa conform căreia Dumnezeu era Unul Singur și nu avea niciun fiu, și el și-a sprijinit această viziune pe dovezi raționale, solide. O dispută întreagă s-a ivit între biserica egipteană și apoi s-a răspândit către biserica din Roma și așa au luat naștere multe dispute în rândurile clerului creștin, între cei care susțineau această idee și cei care i se opuneau. Imperiul Roman reprezenta o putere la acea vreme și nu aderase încă la religia creștină; ei erau încă păgâni și venerau mai mulți zei, cum ar fi zeii agriculturii, ai războiului, ai turmelor, și așa mai departe. Ei nu credeau în niciun profet sau în vreo religie revelată pe cale divină.

Împăratul roman, Constantin, a decis să creeze un pod peste această prăpastie care ar fi putut împărți oamenii de sub conducerea sa și să submineze securitatea internă. El a ordonat ca un Conciliu general de episcopi și patriarhi să fie ținut într-unul dintre palatele sale din orașul

Niceea – lângă ceea ce este astăzi orașul Istanbul – pentru a discuta aceste probleme contencioase și a le rezolva, apoi să vină cu o decizie unificatoare înainte ca conflictul să se răspândească și să iasă de sub control, ceea ce ar duce la divizarea statului din interior. Conciliul a fost ținut în anul 325 era noastră și numărul de participanți a fost de 2048, dintre care 318 (aproximativ 16%) credeau că Isus (Pacea fie asupra sa!) era de origine divină, în timp ce restul, 1730 (84%) credeau că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost uman.

Din moment ce religia lui Constantin a fost păgână încă de la început, el era înclinat să favorizeze viziunea conform căreia Isus (Pacea fie asupra sa!) era de origine divină și fiul lui Dumnezeu, deși susținătorii acesteia erau mai puțini ca număr. El susținea complet această viziune și, după mai mult de trei luni, Conciliul a hotărât că Hristos a fost de origine divină și fiul lui Dumnezeu. Ei au făcut ca această declarație să facă parte din codul creștin al religiei (crez) care a fost emis de Conciliu. Prin urmare, cei care au crezut în divinitatea lui Hristos au câștigat, cu sprijinul împăratului, deși mai întâi se aflau în minoritate. În cele din urmă, versiunea lui Pavel despre creștinism a predominat în mod oficial, aproximativ trei secole după moartea sa.

Prin această decizie, Constantin a unit frontul său intern cu costul religiei originale a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), pentru a uni regatul său și pentru a opri această dispută. Nu este nimic ciudat din partea unor asemenea conducători al căror scop scuză mijloacele, pentru că scopul său a fost să unească biserica și să pună capăt diviziunilor din cadrul acesteia, pentru ca el să se concentreze apoi pe confruntarea competitorilor pentru puterea din interior și a inamicilor din exterior. Decizia lui nu s-a bazat pe nicio convingere cu privire la această doctrină, deoarece el nici măcar nu era creștin la vremea aceea; ci el a făcut aceasta deoarece diviziunea din comunitatea creștină i-ar fi slăbit statul din interior și el a dorit să pună capăt acestei situații. Constantin a interzis viziunea sugerată de Arie, conform căreia Isus (Pacea fie asupra sa!) era uman și nu divin; el l-a exilat pe Arie și pe cei care îi erau alături și i-a declarat pe oponenții săi, nelegiuți care erau împotriva ordinelor publice ale Imperiului Roman. El a ordonat arderea cărților lui Arie; dacă cineva păstra orice din scrierile sale, pedeapsa sa urma să fie execuția.

Această decizie a reprezentat cea de-a doua calamitate care s-a abătut asupra religiei lui Isus (după cea prin care Pavel a deturnat-o). Constantin a oferit acestor denaturări un statut oficial și le-a acordat sprijin prin autoritatea sa; așa ceva nu se mai întâmplase înainte. Se poate sublinia că împăratul Constantin a făcut lucrul acesta înainte ca el să îmbrățișeze creștinismul. De asemenea, se poate observa că impunerea deciziei lui Constantin s-a limitat doar la comunitatea creștină, deoarece disputa se limita la ei. Ei erau ca o comunitate cu propria religie care trăiau în mijlocul Imperiului Roman păgân. Romanii – care reprezentau majoritatea – au continuat să își urmeze propria lor religie până când Constantin a devenit creștin, câțiva ani după Conciliul de la Niceea, și a impus creștinismul tuturor locuitorilor Imperiului, după cum vom vedea mai jos.

Se poate observa că împăratul Constantin a impus doctrina conform căreia Hristos era divin în ciuda faptului că cei care au susținut această viziune erau o minoritate în comunitatea creștină (aproximativ 16%), în contrast cu cei care credeau că Dumnezeu era Unul în Esența Sa și nu avea niciun fiu, care reprezentau 84% din numărul total al participanților la Conciliul de la Niceea. Constantin a ales viziunea minoritară și a impus-o prin forță creștinilor, deoarece era mai apropiată de religia sa păgână, care afirma că zeii au venit pe pământ din Ceruri. Prin urmare, el a preferat-o în mod natural altei viziuni.

Will și Ariel Durant au spus:

„Datorită eforturilor lui Constantin, creștinismul a devenit atât stat, cât și religie. Acesta a devenit un vas în care s-a turnat literatura și viața intelectuală europeană timp de paisprezece secole.”

- **Notă**

Conciliul de la Niceea nu a putut să ștergă credința în Unicitatea lui Dumnezeu pe care episcopul Arie a promovat-o. Monoteismul reprezenta o viziune dominantă în rândul creștinilor din Constantinopol, Antiohia, Babilon, Alexandria, Asyut, Ierusalim, Cezareea (în Palestina) și Tir. Episcopii non-monoteiști au început să câștige controlul asupra creștinilor prin ceea ce pretindeau să vadă în viziuni și vise, până când viziunea monoteistă a dispărut și nu a mai rămas nimic cu excepția credinței în divinitatea lui Hristos.

Cât de ciudat este faptul că episcopii nu au ajuns să cadă de acord asupra ideii că Hristos a fost fiul lui Dumnezeu decât la trei sute de ani după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a înălțat la cer!

Este posibil ca această doctrină să fie corectă după o perioadă de timp atât de lungă, când ea nu a nu a fost corectă în timpul existenței lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pe Pământ?

- **Alte decizii ale Conciliului de la Niceea**

Am discutat mai sus despre decizia Conciliului de la Niceea de adoptare a credinței în divinitatea lui Hristos și despre faptul că el (Pacea fie asupra sa!) a fost fiul lui Dumnezeu. Alte decizii formulate de oameni au fost luate cu această ocazie, care subminau de asemenea religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Ele au fost:

[1] Doar patru Evanghelii au fost adoptate ca fiind canonice, care sunt primele cărți ale Noului Testament. Alte Evanghelii, care erau mai multe de șaptezeci ca număr – inclusiv Evangheliile celor care au afirmat Unicitatea lui Dumnezeu, cum ar fi Epistola lui Barnabas – erau privite ca fiind inventate și în afara canonului; ele au fost interzise și arse imediat. Creștinilor li s-a interzis citirea acestora, iar pedeapsa pentru oricine în posesia cărui au fost găsite a fost executarea.

[2] Conciliul a recunoscut doar șaisprezece Epistole ale celor pe care ei îi numeau apostoli. Conciliul le-a privit ca valide, fie cu privire la conținutul lor, fie la atribuirea lor autorilor săi, și ei le-au inclus alături de cele patru Evanghelii (în Noul Testament). Toate celelalte epistole au fost privite ca fiind inventate și au fost atribuite fals autorilor săi prețiși. Conciliile următoare au adăugat încă șapte epistole Noului Testament care au fost respinse de Conciliul de la Niceea, care le-a declarat a fi inventate și fals atribuite presupușilor autori.

[3] Conciliul de la Niceea a respins unele cărți din Vechiul Testament – adică Tora și cărțile care au legătură cu ea – deoarece le privea ca fiind minciuni și atribuite în mod eronat presupușilor autori. După aceasta, alte Concilii au reintegrat aceste cărți.

[4] Aceia care nu au fost de acord cu deciziile acestui Conciliu au fost anatemiți, surghiuniți și excomunicați. Cel mai important dintre ei a fost episcopul egiptean Arie, care a crezut în Unicitatea lui Dumnezeu. Cărțile lui au fost arse și cei care le aveau în posesia lor au fost executați.

[5] S-a luat decizia prin care călugării nu se pot căsători. Această decizie era contrară naturii umane sănătoase și a reprezentat cauza unor tragedii și probleme sexuale fără număr pentru acei călugări. Coranul menționează călugării creștini, care au impus reguli stricte cu privire la ei prin propria lor invenție care nu are nicio bază în Revelația originală adevărată făcută lui Isus (Pacea fie asupra sa!) sau nici măcar în Evanghelii, inclusiv prohibiția căsătoriei:

„(...) Însă monahismul l-au născocit ei singuri - nu l-am prescris Noi pentru ei - căutând mulțumirea lui Allah! Dar ei nu au păzit aceasta așa cum s-ar fi convenit să o păzească (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 57:27]

Acest verset înseamnă: cei care au susținut că sunt adepții lui Isus (Pacea fie asupra sa!) au inventat călugăria mergând la extreme în ceea ce privește adorarea pe care Allah (Dumnezeu) nu le-a impus-o; ci mai degrabă ei sunt cei care și-au impus-o singuri, cu scopul de a-L mulțumi pe Allah. Dar, de fapt, această călugărie nu are deloc legătură cu mulțumirea lui Allah, deoarece El Preaînaltul nu a impus acest lucru prin vorbele lui Mesia, Isus - fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!). Cum ar putea să îi facă plăcere lui Allah ceea ce El nu a impus?

- **A treia calamitate care s-a abătut asupra religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!): Constantin devine creștin și impune creștinismul prin forță societății romane**

Constantin devine creștin după câțiva ani de la Conciliul de la Niceea, lăsând în spate vechea sa religie, care era un păgânism pur. Această schimbare a dus la un sprijin imens pentru creștinătate, care a fost întărit ulterior. Primul caz a fost reprezentat de momentul când a impus îmbrățișarea creștinătății de către toți locuitorii Imperiului, chiar dacă Isus însuși (Pacea fie asupra sa!) a fost trimis doar pentru fiii lui Israel, nu romanilor, după cum a spus:

„(...) Nu am fost trimis decât la oile pierdute ale Casei lui Israel.” [Matei, 15:24]

Istoricul creștin Sa'id ibn al-Batriq menționează într-o însemnare istorică în legătură cu folosirea puterii de către Constantin drept conducător pentru a răspândi creștinismul:

„Când împăratul Constantin a devenit creștin la câțiva ani după Conciliul de la Niceea, el a emis ordine ca idolii să fie distruși și cei care îi venerau să fie executați, limitând accesul la pozițiile conducerii în armată, ele fiind accesibile doar creștinilor. Apoi, a emis ordine pentru organizarea căutării mormântului și crucii lui Isus. Însăși mama sa, Elena, a condus această misiune; ea a călătorit până la Ierusalim, unde a construit Biserica Sfântului Mormânt, care există până astăzi, pe locul unde se presupune că Isus a fost înmormântat timp de trei zile, înainte de ridicarea din mormânt. Prin urmare, această biserică este cunoscută ca Biserica Învierii (cunoscută de asemenea ca Biserica Sfântului Mormânt). Elena a căutat crucea pe care se presupunea că Hristos a fost crucificat, care ar fi fost îngropată. Ea a adus-o înapoi fiului ei, împăratul Constantin, după ce a învelit-o în aur. Atunci, împăratul Constantin a poruncit ca toți evreii să fie alungați din Ierusalim și uciderea oricărei persoane care nu devine creștină. Mai mulți evrei și păgâni au devenit creștini și religia creștină a sfârșit prin a predomina.”

Spun: Acesta a reprezentat o nouă dezvoltare pentru creștinism în vremea lui Constantin. După Conciliul de la Niceea, Constantin a eliminat crezul că Hristos a fost uman, pe care Arie a încercat să-l promoveze și, în schimb, a promovat convingerea că Hristos era atât Dumnezeu, cât și fiul lui Dumnezeu. Această acțiune a lui Constantin nu a afectat, totuși, majoritatea creștinilor care se aflau sub grija bisericii, dar, după ce el a devenit creștin, a început să îi forțeze pe toți oamenii să devină creștini, iar prin aceasta mă refer la păgânii romani care nu deveniseră creștini încă.

- **Cea de-a doua denaturare ecleziastică a religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a avut loc după ce împăratul Teodosiu devine creștin și se formează un amestec între creștinism și păgânismul roman**

În anul 380 era noastră, a început domnia împăratului Teodosiu I, care a îmbrățișat creștinătatea și, ca atare, Imperiul Roman a îmbrățișat creștinătatea în forma sa nouă, care a fost concepută de Pavel și adoptată și sprijinită de Constantin. Acest fapt a deschis complet ușa pentru ca păgânii din Imperiul Roman să adere la creștinism, deși ei nu se numărau printre fiii lui Israel, cărora se adresa la origini mesajul lui Isus (Pacea fie asupra sa!), așa cum am menționat

mai sus. Ei au aderat la noua religie în grupuri mari, în mod voluntar sau nu, deoarece nu exista altă cale când te confruntau cu sabia împăratului dacă nu deveneai creștin. Ca atare, acele milioane de oameni, cu credințele, ritualurile și tradițiile lor (cum ar fi venerarea imaginilor, statuilor etc.), au aderat la religia creștină, ceea ce a înrăutățit lucrurile și introducerea denaturărilor în religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a crescut semnificativ. Există un amestec între creștinism și convingerile romane păgâne și aceasta era cea de-a patra calamitate care s-a abătut asupra religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!), după denaturarea lui Pavel (cea dintâi), urmând sprijinul lui Constantin pentru denaturarea lui Pavel, pe care a făcut-o lege bisericească (cea de-a două calamitate), ulterior Constantin devenind el însuși creștin și a impunând creștinătatea societății romane prin forță (cea de-a treia calamitate).

- **A treia denaturare ecleziastică**

În timpul domniei împăratului Teodosiu I, o nouă calamitate, cea de a cincea, a căzut peste religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!), adâncind denaturarea. Noi dispute teologice s-au ridicat cu privire la natura Sfântului Duh și a conexiunii sale cu Tatăl și Fiul (Dumnezeu și Hristos, conform credințelor lor). Când disputele la care ne referim mai sus, cu privire la Sfântul Duh și natura sa au luat naștere, împăratul Teodosiu I a organizat o întâlnire cu o sută cincizeci de conducători din rândul clerului creștin, inclusiv cardinali, patriarhi și episcopi. El i-a reunit în primul Conciliu ecumenic de la Constantinopol, care a avut loc în anul 381 era noastră. Acesta a fost al doilea conciliu, după Conciliul de Niceea. Împăratul le-a poruncit să discute și să rezolve noile dispute ivite și ei au venit cu o nouă doctrină, doctrina Trinității, care este credința că Dumnezeu este trei persoane și anume Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Pe scurt, religia pură a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care i-a chemat pe oameni să creadă în unicitatea lui Dumnezeu și să Îl adore doar pe El, s-a transformat într-o credință în Trinitate, care este credința că Dumnezeu este trei persoane. Există o diferență enormă între cele două credințe.

- **Cea de-a patra denaturare ecleziastică**

În anul 431 era noastră, o a șasea calamitate s-a abătut asupra religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!), odată cu apariția lui Nestorie, care era patriarhul Bisericii de la Constantinopol. El a venit cu o nouă doctrină care spunea că Hristos, Isus – fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!), avea două naturi: divină și umană, care erau separate una de cealaltă, ceea ce implică că Maria (Pacea fie asupra ei!) nu i-a dat naștere lui Isus cel divin; ci mai degrabă ea l-a născut pe Isus uman!

Prin urmare, ea era mama lui Isus uman, nu mama lui Isus divin.

Ca urmare a acestui fapt, a existat o dezbateră feroce în rândul clerului creștin de rang înalt, care a decis să țină un conciliu care să examineze doctrina patriarhului Nestorie. În același an, Conciliul a fost ținut în Efes, astăzi Turcia, care a fost numit Primul Conciliu ecumenic de la Efes. La acesta au participat două sute de patriarhi și episcopi, care au decis că Hristos avea două naturi, divină și umană, dar aceste două naturi erau unite și amestecate și nu erau separate cum a crezut Nestorie. În baza acestora, Maria (Pacea fie asupra ei!) a fost mama lui Isus divin, dar și a lui Isus de natură umană.

Când Nestorie a insistat asupra doctrinei sale, ei l-au dat afară din postul de patriarh și l-au anatemitat. Dar doctrina lui Nestorie s-a răspândit în Siria, Irak și Persia, și adepții acestei doctrine sunt numiți nestorienii, după patriarhul Nestorie, care a murit în jurul anului 450 era noastră.

- **Comentariu cu privire la doctrina lui Hristos care spune că avea două naturi, așa cum a fost propagată de Nestorie**

Această doctrină cu care a venit Nestorie s-a bazat pe un mit, provenind inițial de la o altă doctrină mitică și anume pe aceea că Dumnezeu s-a întrupat în Hristos, care a fost emisă de către Pavel. Am discutat despre această doctrină mai sus și am explicat de ce este falsă.

Mai mult decât atât, mai există încă patru motive pentru care această doctrină este falsă:

- **Mai întâi:** presupunând că Dumnezeu a fost întrupat în Hristos (slăvit fie Dumnezeu, Care este mai presus de ceea ce ei îi atribuie!), atunci ce ar putea exclude natura lui Hristos fiind un singur lucru și natura lui Dumnezeu fiind altceva? Bazându-ne pe ceea ce a afirmat Nestorie, corpul este un lucru și natura este ceva diferit. Era oare Nestorie un zeu care avea cunoștințe despre cele nevăzute?

Problema de a avea o natură sau două naturi este privită ca o chestiune a celor nevăzute, pe care ochii nu le pot percepe.

Aceasta subliniază rolul clerului și al patriarhilor în denaturarea religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!) prin supunerea problemelor celor nevăzute gândirii lor raționale și încercării din greu de a le înțelege. Prin urmare, ei s-au rătăcit și i-au condus greșit și pe cei care îi ascultau. Înălțat să fie Dumnezeu, Care este cu mult peste născocirile și minciunile lor!

- **În doilea rând,** această idee (că Hristos avea două naturi) ar implica faptul că natura sa divină depinde de cea umană și această idee este falsă, deoarece cum poate ceea ce este divin să depindă de ceea ce este uman?
- **În al treilea rând:** noțiunea lor despre faptul că Hristos avea două naturi într-un singur corp este o contradicție în sine. O esență nu poate să aibă atât atribute divine, cât și umane în același timp, deoarece ele sunt diametral opuse. Dumnezeu are Atributele perfecțiunii și oamenii pe cele ale imperfecțiunii, deci nu este posibil ca Dumnezeu să știe totul și să nu știe totul în același timp.
- **În al patrulea rând:** o altă indicație care arată că această ipoteză (afirmația că Hristos poate fi împărțit în divin și uman) este neîntemeiată este faptul că aceasta era o nouă ipoteză pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a propovăduit-o fiilor lui Israel. Dacă această ipoteză este adevărată, el ar le-ar fi propovăduit-o, deoarece ar fi fost o onoare pentru el și este ceva pentru care ar exista un motiv și o rațiune puternică de a o transmite ca oamenii să o cunoască și ei nu ar trebui lăsați în necunoștință de cauză în această privință până ca ea să devină cunoscută patru secole mai târziu. Prin urmare, este o doctrină inventată, care a fost introdusă de oameni cu aproximativ patru sute de ani după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost înălțat la Ceruri și nu a fost cunoscută înainte de aceasta.

- **A cincea denaturare ecleziastică**

În anul 449 era noastră, o nouă, cea de-a șaptea calamitate s-a abătut asupra religiei propovădite de Isus (Pacea fie asupra sa!), când Dioscor, patriarhul bisericii alexandrine, a venit cu o nouă doctrină, care spunea că Hristos a avut două naturi îmbinate, atât umană, cât și divină, în care elementul uman era unit cu cel divin, formând astfel o singură entitate, și anume Hristos.

Dioscor a organizat *al doilea Conciliu de la Efes* în anul 449 era noastră, care a aprobat această doctrină, dar alte biserici – și anume Biserica Răsăriteană a Constantinopolului și Biserica Catolică din Roma – s-au opus acestei decizii, sporind astfel diviziunile în religia creștină dintre biserici și cler.

- **A șasea denaturare ecleziastică – Conciliul de la Calcedon**

În anul 451 era noastră, papa Bisericii Catolice, Leo I, alături de șase sute de reprezentanți ai clerului creștin, au ținut un Conciliu în orașul Calcedon, la malul Mării

Marmara, astăzi aflată în Turcia. Ei au anulat ceea ce s-a decis în primul Conciliu de la Efes în anul 431 era noastră și i-au anatemitizat pe patriarhul Alexandriei și susținătorii săi. Aceasta l-a făcut foarte furios pe patriarhul Alexandriei și Biserica Coptă s-a separat de Biserica Catolică și de Biserica Răsăriteană din Constantinopol; prin urmare diviziunile dintre sectele creștine au fost exacerbate.

- **A șaptea denaturare ecleziastică**

În anul 543 era noastră, a apărut un preot pe nume Iacob Baradaeus (în arabă, Yaqub al-Baraadi'i), care a promovat doctrina că Hristos avea o singură natură, care a fost expusă mai înainte și de Dioscor. Mulți oameni l-au urmat, mai târziu aceștia fiind cunoscuți sub numele de iacobiți. Astfel, s-a produs o nouă împărțire în rândul creștinilor, prin formarea acestei secte, iacobiții, care sunt cunoscuți în alte limbi ca ortodocși.

- **Cea de-a opta denaturare ecleziastică**

În anul 680 era noastră, patriarhul Antiohului, al cărui nume era Ioan Maron, a venit cu o nouă doctrină pentru a explica natura lui Hristos sau așa a crezut el. El a spus că Hristos are două naturi și o singură voință, deoarece cele două naturi erau unite într-o singură persoană. Biserica de la Constantinopol și Biserica Catolică i s-a opus, și a ținut un Conciliu la care au participat două sute optzeci de episcopi. Ei au hotărât că Isus (Pacea fie asupra sa!) are două naturi și două voințe și l-au excomunicat și anatemitizat pe patriarhul Ioan Maron. Biserica din Antioh s-a divizat și Maron a fost persecutat, așa că el a fugit spre munții Liban. Adepții săi sunt numiți maroniți și secta există și astăzi.

- **Cea de-a noua denaturare ecleziastică**

În anul 869 era noastră, cel de-al patrulea Conciliu de la Constantinopol a decis că Sfântul Duh porcede de la Tatăl, cât și de la Fiul, și nu doar de la Tatăl, așa cum s-a decis în Primul Conciliu de la Constantinopol în 381 e.n.

- **Cea de-a zecea denaturare ecleziastică, care a apărut la începutul secolului al XVI-lea e.n. și ulterior**

O scurtă recapitulare:

Această denaturare ecleziastică a apărut ca rezultat al unor circumstanțe pur istorice și poate fi rezumată în patru stadii:

- prima etapă: prăbușirea Imperiul Roman de Apus în anul 476 e.n.
- a doua etapă: dominarea abuzivă din partea Bisericii Catolice asupra societății europene, petrecută timp de zece secole.
- a treia etapă: descoperirea Lumii Noi (Americile) la sfârșitul secolului al XV-lea și a Noii Zeelande și Australiei mai târziu.
- a patra etapă: nașterea sectei protestante în Lumea Nouă.

Mai multe detalii:

Prima etapă: prăbușirea Imperiul Roman de Apus în anul 476 e.n.

Când Imperiul Roman de Apus s-a prăbușit în anul 476 e.n. și Biserica Catolică i-a luat locul, papa a devenit conducătorul actual al Italiei și al altor regiuni unde conducerea romană se prăbușise. Influența și controlul bisericii au crescut și biserica a devenit un sprijin pentru regii Europei; prin urmare, biserica avea control asupra lor și, în schimb, regii ofereau bani bisericii, care erau câștigați din munca poporului. Orice rege care s-ar fi opus papei putea să își piardă și viața, nu doar tronul.

Printre cele mai semnificative forme ale acestei dominații și control din partea catolicilor, le enumerăm pe următoarele:

[1] inventarea doctrinei indulgențelor, prin care clerul dorea să adune bogăție.

În Conciliul ecumenic de la Lateran, care a fost ținut în anul 1215 e.n., ei au susținut că Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a oferit Bisericii Catolice din Roma autoritatea de a vinde indulgențe, ca atare, dacă cineva își dorea ca păcatele sale să fie iertate, tot ce trebuia să facă era să cumpere o indulgență de la biserică, ceea ce îl ducea direct în Rai atunci când urma să moară, în timp ce bogăția avea să meargă în buzunarele clerului.

Prin această doctrină, clerul se poziționează pe sine drept Dumnezeu, deoarece nimeni nu iartă păcatele decât El; slăvit fie Dumnezeu, Care este cu mult peste minciunile lor.

[2] un alt exemplu de corupție din biserică era depravarea dintre călugări și călugărițe. Nu există nicio nevoie să discutăm despre aceasta din nou aici. Este răspândită până astăzi în sectele ortodoxe și catolice în bisericile arabe. În bisericile răsăritene, astăzi există un grad ridicat al depravării între preoți și bărbați sau băieți.

[3] Biserica a folosit forța și suprimarea, unul dintre rezultate obținute fiind faptul că reprezentanții ei au privit orice punct de vedere care le contrazicea pe al lor – chiar dacă era vorba de științele naturale, cum ar fi astronomia sau alte domenii de cunoaștere care nu sunt specialitatea bisericii – ca fiind lipsă de credință și respingere a învățăturilor creștine. Bazându-se pe aceasta, ei puteau să dea pedepse care puteau merge până la executarea oricui comitea faptele, fie că era vorba de un conducător sau supus.

Un alt exemplu despre cât de puternică și dominantă era biserica este faptul că, în timpul papalității lui Grigorie al IX-lea, în anul 1213 e.n., Biserica Catolică a înființat săli de tribunal care erau cunoscute drept Tribunalele Inchiziției. Inchiziția a reprezentat un sistem suprimant, vicios cum istoria nu mai cunoscuse înainte; aceasta investiga pe oricine se ridica împotriva bisericii și, dacă acuzațiile aduse împotriva sa erau dovedite, el ar fi fost supus torturii cu foc până când grăsimea și carnea lui s-ar fi topit și apoi proprietatea sa urma să fie confiscată de către biserică.

Biserica trimitea spioni pentru a vorbi cu femeile din casele lor și, dacă o femeie i-ar fi spus reprezentantului bisericii de orice fel de infracțiune împotriva bisericii comisă de soțul său, care apoi era dovedită, atunci o soartă cumplită îl aștepta.

Evreii și musulmanii erau, de asemenea, subiectul persecuției Inchiziției spaniole; numărul evreilor și musulmanilor care le-au căzut victime este estimat la 350,000 între anii 1481 și 1808 e.n.

A doua etapă: dominația Bisericii Catolice asupra societății europene timp de zece secole și povestea prăbușirii acelei dominații

Dominația bisericii asupra Europei la sfârșitul secolului al V-lea e.n. a marcat începutul Evului Mediu sau Epoca întunecată în Europa, care a durat pentru aproximativ o mie de ani, până la sfârșitul secolului al XIV-lea e.n., când au luat naștere proteste împotriva dominației și opresiunii din partea bisericii.

Povestea protestelor împotriva bisericii, pe scurt: odată cu începutul secolului al XV-lea e.n., au început obiecțiile și protestele împotriva a ceea ce oamenii au văzut ca fiind corupție morală sau financiară în cadrul Bisericii Catolice existentă în rândul papilor și cardinalilor, o parte fiind menționată mai sus. Oamenii nu au mai putut tolera acea opresiune terifiantă și suprimarea teribilă. Aceste obiecții au început ca o consecință naturală a suprimării bisericii și au progresat în secret, pașnic și calm. Ele au început în rândul clerului mai mic în rang, unii dintre ei obiectând față de pretenția bisericii de a avea autoritatea de a ierta păcatele, fie că era vorba de o confesiune la un preot sau prin indulgențe. Unii dintre ei au protestat față de doctrina care spunea că moartea lui Hristos pe cruce a reprezentat izbăvirea pentru păcatul lui Adam (Pacea fie

asupra sa!), spunând că nu era modul de a-L mulțumi pe Dumnezeu și de a obține iertarea Lui pentru acel păcat. Unii dintre ei au cerut permisiunea ca preoții și călugărițele să poată căsători și au criticat comportamentul imoral al ambelor părți, descriind multe biserici ca pe niște bordouri. Dar Biserica Catolică nu a răspuns acestor cerințe pentru reformare și i-a pedepsit pe unii dintre aceia care au îndemnat la reformă prin arderea lor pe rug și prin încarcerarea pe viață a altora.

- **O adevărată revoluție, al cărui rezultat a fost înființarea sectei protestante și ruperea de Biserica Catolică**

Când apelurile la reformă nu au dat rezultate, mișcarea s-a transformat în revoluție, condusă de noi reformiști, care erau împotriva Bisericii Catolice, a papilor și cardinalilor ei. Cei mai importanți dintre acești revoluționari au fost preoții Martin Luther și Calvin și episcopul Jan Hus.

Nimeni nu ar fi putut prezice că acea critică pașnică, tăcută a Bisericii Catolice, care a început la sfârșitul secolului al XIV-lea și la începutul secolului al XV-lea s-ar dezvolta într-un val imens de confruntări, probleme și războaie religioase care au acoperit continentul Europa, ducând la vărsare de sânge în rândul creștinilor europeni, urmarea acestora fiind ruptura din Biserica Catolică în două părți opuse, o facțiune care a aderat la Biserica Catolică și autoritatea papei și o altă facțiune care a refuzat să asculte de Biserică și papă, ce s-a ridicat împotriva lor, formând o nouă sectă care s-a numit protestantism (cu referire la cei care protestează sau obiectează).

Schisma (ruptura), care a fost încununată de succes și a luat un avânt mai mare în anul 1517 e.n., este privită ca fiind foarte semnificativă, din moment ce a influențat curentele religioase, sociale și politice din Europa; însă nu poate fi comparată cu schismele anterioare din Biserica Catolică, și anume schisma bisericii Copte din Alexandria, Egipt, și bisericile care au urmat-o, succedată de schisma din Biserica Ortodoxă din Constantinopol.

Se poate observa, totuși, că revolta acelor preoți era axată doar pe sistemul bisericii, care era corupt din punct de vedere financiar și moral, așa cum este reprezentat prin atitudinea și comportamentul papilor și altora din cler. Acea revoluție nu cerea purificarea creștinismului de ceea ce era contaminat și amestecat cu denaturări și credințe păgâne care au fost introduse de Pavel și de cei care au venit după el, cum ar fi credința în natura divină a lui Hristos, crucificarea sa și doctrina Trinității. Mai degrabă, ei s-au revoltat împotriva dominației și controlului Bisericii Catolice și a clerului său, care era reprezentat de poziția papei și controlul său asupra societății, precum și contra abuzului sexual și financiar al oamenilor în numele religiei, așa cum s-a menționat mai sus.

- **Biserica pierde controlul în Marea Britanie**

După această ruptură, în anul 1534 e.n., regele Angliei, Henry al VIII-lea, s-a răsculat împotriva papei și a retras recunoașterea autorității papale asupra sa. El a declarat că el, iar nu papa, era capul Bisericii din Anglia. Prin urmare, Biserica din Anglia, respectiv Londra s-au rupt de Biserica Catolică din Roma și au respins autoritatea papei asupra lor. Regele a permis imprimarea Bibliei în limba engleză, ceea ce era interzis înainte. Totuși, problema nu s-a derulat fără niciun conflict între catolici și protestanți în Marea Britanie.

În Franța, a existat o serie lungă de masacre și războaie civile între hughenoti (protestanți care îl urmau pe Calvin) și catolici. Aceste războaie au fost crude și sângeroase, comițându-se atrocități de fiecare parte. Masacrele au durat treizeci și șase de ani, începând din 1562 și sfârșindu-se în 1598 e.n.

Stadiul al treilea și al patrulea: descoperirea Lumii Noi (Americile în jurul secolului al XVI-lea și Australia și Noua Zeelandă mai târziu) și apariția sectei protestante în Lumea Nouă

- **Exodul în masă din Europa, cu protestanții plecând din Americi și din alte părți.**

Războaiele dintre cele două tabere s-a reaprins în anul 1618 e.n., douăzeci și trei de ani după ce se încheiaseră și au durat până în anul 1648 e.n., finalizându-se ceea ce e cunoscut drept Războiul de treizeci de ani. O dată cu descoperirea Lumii Noi (Americile), a Australiei și Noii Zeelande – care coincide cu mișcarea religioasă din Europa – protestanții au fugit din Europa într-un număr mare către aceste regiuni din cauza acestui conflict și din alte motive, economice sau de altă natură.

- **Sectele protestante și denomițiile**

Pe noile lor teritorii, protestanții au întemeiat un număr de secte, denomiții și biserici proprii, inclusiv bisericile evanghelice, care urmau Biblia. Alte biserici au urmat punctele de vedere ale unora dintre clericii care s-au răzvrătit împotriva Bisericii Catolice, cum ar fi luteranii care poartă numele preotului Martin Luther; calviniștii, care sunt numiți astfel după preotul Ioan Calvin; și husiții, care poartă numele preotului Jan Hus.

Se poate observa că fiecare dintre aceste secte și biserici protestante erau complet independente de alte biserici în desfășurarea problemelor lor religioase. Ei nu erau supuși niciunui fel de conducere superioară care să îi aducă împreună. Fiecare sectă protestantă are dreptul să înțeleagă și să interpreteze Biblia așa cum o vede, rezultând faptul că protestanții nu erau legați de multe din aceste credințe creștine pe care le-au moștenit. Acest lucru a dus la apariția continuă a noi secte sau biserici, care este în desfășurare. Doar în Statele Unite ale Americii există mai mult de o sută treisprezece de facțiuni protestante, fiecare dintre ele având propria biserică, și este așteptată apariția mai multora.

Protestanții sunt diferiți de catolici prin faptul că ei sunt mai liberi și nu recunosc autoritate clerului asupra individualității lor; clerul nu mai are niciun drept asupra lor, deci situația lor nu este aceeași cu a catolicilor. Se poate observa că sistemul lor ecleziastic este organizat după cum urmează:

- Poziția papei a fost abolită, papa nu are nicio influență asupra bisericilor lor și ei nu mai au o conducere religioasă ca cea a catolicilor, care au intrat sub umbrela Bisericii Catolice din Roma.
- Rolul clerului a fost limitat doar la predicare și ghidare religioasă. Ei nu mai sunt priviți ca fiind sfinți.
- Clerului și călugărilor le este permis să se căsătorească. Există o mare diferență între ei și clerul catolic, care nu se poate căsători, iar în unele cazuri clerul protestant este homosexual.
- Ei au abolit regula confesiunii păcatelor în fața preoților, căutând iertarea lor, care este cunoscută sub numele de spovedanie (sau taină), dar multe dintre sectele principale o practică.
- Ei au interzis imaginile și statuile în bisericile lor și au interzis închinarea în fața lor și căutarea intervenției Mariei și a sfinților, deoarece ei credeau că Maria (Pacea fie asupra ei!) era doar un om obișnuit, spre deosebire de Hristos. Totuși, ei nu diferă față de catolici prin ceea ce cred despre Hristos, deoarece consideră că el (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu și fiul lui Dumnezeu.

Dacă facem o mică comparație între credințele protestanților și învățăturile originale ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!), este corect să spunem că această nouă sectă (protestanții) urmează religia și învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!)?

Dacă – de dragul argumentului – răspunsul este da, atunci, dacă facem o altă comparație scurtă între credințele catolice de care au fugit protestanții și învățăturile originale ale lui Isus (Pacea die asupra sa!), este corect să spunem că catolicii urmau religia și învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!)?

Voi lăsa cititorul să decidă.

- **Rezumatul impactului Conciliilor ecumenice cu privire la religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!)**

O persoană cu gândirea limpede care examinează prima denaturare, cauzată de Pavel, și cele zece denaturări eclesiastice care au urmat (formând un total de unsprezece denaturări majore al mesajului lui Isus, pacea fie asupra sa) va realiza, fără îndoială, că creștinismul contemporan este o colecție a viziunilor personale și a denaturărilor umane care nu au nimic de-a face cu Revelația divină.

Dacă creștinismul contemporan este exact aceeași religie ca cea propovăduită de Isus (Pacea fie asupra sa!), atunci nu ar fi nevoie de tot această intervenție umană pentru a înțelege natura lui Hristos, darămite de ceea ce a fost introdus în aceasta prin decrete care sunt contrare naturii umane, cum ar fi legea care le interzice preoților să se căsătorească și care contrazice – și distruge de fapt – însăși religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Acest lucru indică faptul că acele Concilii bisericești au fost sursa distorsiunilor. Mai mult decât atât, Conciliile au avut sprijinul forțelor politice pentru ascunderea adevărului, dintre care cea mai gravă a fost interzicerea a șaptezeci de Evanghelii la Conciliul de la Niceea; acele cărți au fost arse și oricine le-a posedat a fost executat fără nici un motiv, cu excepția faptului că ei au afirmat că Dumnezeu este Unul în Esența Sa și nu are niciun fiu.

Deoarece creștinismul este o colecție de idei umane care nu au nimic de-a face cu Revelația divină, rezultatul este faptul că creștinismul însuși este împărțit în numeroase secte, fiecare dintre ele susținând că urmează adevărul și că ceilalți greșesc. Aceste grupuri și secte sunt:

- catolicii, care sunt melchiții.
- ortodocșii, care includ iacobiții.
- protestanții.
- maroniții.
- adevărații ucenici ai lui Isus. Nu sunt reprezentați acum. Ei sunt cei care au crezut că

Hristos este de natură umană și un slujitor și Profet al lui Dumnezeu, Cuvântul Său pe care Dumnezeu i l-a conferit Mariei, un suflet creat de El; el nu a fost Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu. Ei erau adevărații apostoli ai lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și, dacă ar fi trăit pentru a-l întâlni pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ar fi crezut în el și ar fi intrat în islam, deoarece Isus (Pacea fie asupra sa!) a prezis venirea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) după el. Acest lucru este dovedit în Biblia care există astăzi, care a fost scrisă de Ioan și alții. Mesajul lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) – care este religia islamului – nu este decât o continuare a adevăratului mesaj al lui Isus (Pacea fie asupra sa!), fie ca Allah să ne facă pe toți urmași ai Profetilor până când vom atinge Mulțumirea și admiterea Sa în Paradisul Lui!

Rezumatul celor opt etape de denaturare la care religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost supusă de-a lungul a douăzeci de secole, de la înălțarea sa la cer până în prezent

Trebuie remarcat faptul că religia originală a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a bazat pe următoarele:

- adorarea unui Singur Dumnezeu
- credința că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost om
- credința că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost un Profet
- credința că Isus (Pacea fie asupra sa!) a învățat oamenii Tora și Scriptura originală revelată lui (Injil), care a fost revelat lui Moise și, respectiv, lui Isus (Pacea fie asupra lor!)
- credința că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost Profetul trimis fiilor lui Israel (evreii)
- credința că Isus (Pacea fie asupra sa!) a prezis venirea unui Profet după el al cărui nume va fi Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!); care avea să completeze mesajul Mesiei, să corecteze distorsiunile la care a fost supus și să-i cheme pe oameni să Îl adore pe Unicul Dumnezeu în conformitate cu învățăturile scrise în cartea sfântă (Coranul), care să-i îndrume spre calea care duce spre Paradis și să-i avertizeze împotriva căii care duce la Iad.

În Biblie, există douăzeci și opt de Profeții, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, care prevestesc venirea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

În schimb, creștinismul contemporan este un amestec de trei lucruri:

[1] rămășițe ale religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!), păstrate în cele patru Evanghelii.

[2] distorsiunile lui Pavel, după urmează:

- afirmația sa că a fost un apostol numit de Hristos;
- afirmația sa că Dumnezeu i-a revelat un mesaj al Evangheliei;
- afirmația sa că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost Dumnezeu (și nu un Profet);
- afirmația sa că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost fiul lui Dumnezeu, că el nu a fost om și că Dumnezeu s-a întrupat în el;
- doctrina păcatului originar, care spune că oamenii au moștenit și au transmis păcatul părintelui lor, Adam (Pacea fie asupra sa!), de-a lungul secolelor și că Dumnezeu nu i-a iertat pentru asta;
- doctrina răscumpărării, care spune că Dumnezeu l-a trimis pe Isus (drept fiul Său, conform credinței creștine), pentru a răscumpăra și salva omenirea de păcatul originar.

[3] distorsiunile conciliilor ecumenice și alte distorsiuni care le-au urmat până la apariția protestanților. Aceste distorsiuni au început la începutul secolului al IV-lea î.Hr., și sunt următoarele:

- Sinodul de la Niceea din anul 325 e.n., în care divinitatea lui Hristos a devenit doctrină oficială, iar numărul Evangheliilor canonice a fost limitat la patru, împreună cu șaisprezece Epistole.

Toate celelalte Evanghelii, care erau mai mult de șaptezeci, au fost arse. Căsătoria pentru preoți a fost, de asemenea, interzisă, chiar dacă Dumnezeu nu le-a interzis acest lucru.

- Primul Conciliu de la Constantinopol din anul 381 e.n., în care Sfânta Treime a devenit doctrină oficială.
- Primul Conciliu din Efes din anul 431 e.n., în care împărțirea naturii lui Hristos în om și divin și credința că Hristos a avut două naturi au devenit o doctrină oficială.
- Al doilea Conciliu din Efes din anul 449 e.n., în care împărțirea naturii lui Hristos în om și divin și credința că Hristos are o singură natură a fost făcută doctrina oficială (spre deosebire de decizia Sinodului anterior, care a declarat că Hristos are două naturi).

- Apariția sectei ortodoxe iacobite în 453 e.n.
- Conciliul de la Calcedon din anul 451 e.n., care a anulat decretul primului și celui de-al doilea Conciliu din Efes.
- Întemeierea sectei maronite prin patriarhul Antiohiei în anul 680 e.n., care a declarat că Hristos are două naturi și o singură voință. Această sectă a fost limitată la Muntele Liban de atunci și până acum.
- Schisma în care secta care se numește protestantă s-a despărțit de Biserica Catolică, care s-a întâmplat în anul 1517 e.n., din cauza corupției celor responsabili de Biserica Catolică, pe care oamenii nu o mai puteau tolera. Majoritatea protestanților au migrat apoi din Europa în America și în alte părți din cauza persecuțiilor.

Pe baza celor de mai sus, religia pe care creștinii o urmează nu este, de fapt, religia originală a lui Isus (Pacea fie asupra sa!); ci mai degrabă este amestecul a două lucruri: distorsiunile lui Pavel, apoi distorsiunile conciliilor ecumenice și teoriile și opiniile individuale rezultate ale unor clerici creștini. Acest lucru a dus la formarea unei noi religii care nu avea nimic de-a face cu religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!); ci mai degrabă o contrazice atât în probleme majore, cât și în probleme minore, chiar dacă îi poartă numele. Dar ceea ce contează este natura lucrurilor, nu ceea ce se numesc ele.

***

- **Rezumat general**

Rezumatul menționat mai sus este o dovadă istorică suficientă pentru a demonstra faptul că noțiunea conform căreia Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu este falsă. Astfel, devine clar pentru cititorul care caută sincer adevărul că creștinismul contemporan este făcut de om și nu are nimic de-a face cu învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Religia originală a lui Isus (Pacea fie asupra sa) a fost pierdută, iar cele patru Evanghelii care au fost scrise de patru oameni care au venit după Isus (Pacea fie asupra sa!) nu susțin forma contemporană a creștinismului și principiile sale; ci mai degrabă o contrazic, așa cum am menționat mai sus. Este clar că aceste doctrine nu sunt altceva decât unele făcute de om și că oamenii au fost obligați să le accepte în timpul împăraților romani, așa că le-au acceptat cu forță; atunci cei care au venit după ei au călcat pe urmele lor, până în zilele noastre, sub influența societății, a părinților și a bisericii. Dacă aceste principii ale creștinismului contemporan și-ar fi avut originea în religia predicată de Isus (Pacea fie asupra sa!), atunci împăratul roman Constantin și cei care au venit după el nu ar fi trebuit să organizeze acele adunări și concilii pentru a decide asupra acestor învățături, apoi să forțeze oamenii să le accepte. Acest lucru dovedește în mod clar că ele nu fac parte din religia originală a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și că aceasta a fost supusă denaturărilor și schimbărilor și a devenit o joacă în mâinile lui Pavel și a împăraților și clerului roman care au venit după el (Pacea fie asupra sa!), care au făcut orice schimbări au dorit, apoi au mințit oamenii și le-au spus: „*Aceasta este religia lui Hristos, aceasta este doctrina în care toți ucenicii lui Hristos trebuie să creadă, chiar dacă Isus însuși nu a cunoscut-o și nu a predat-o fiilor lui Israel.*”

A PATRA SECȚIUNE:

DOVADA CORANICĂ CU PRIVIRE LA FAPTUL CĂ NOȚIUNEA DE ISUS ESTE DUMNEZEU ESTE FALSĂ

A treizecea dovadă - ultima

- **Un rezumat util cu privire la natura reală a lui Mesia, Isus - fiul Mariei (Pacea fie asupra lor), așa cum este explicată în Cartea cea Nobilă (Coranul)**

După ce adevărata religie s-a pierdut pentru oameni, învățăturile Profetilor (Pacea fie asupra lor) au fost uitate, iar oamenii nu mai adorau un Singur Dumnezeu, ci, în schimb, ei au început să îi adore pe alții, precum Profeti, pietre, imagini și așa mai departe. În anul 570 e.n., Allah (Dumnezeu) l-a trimis pe Profetul său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), la toți oamenii, pentru a-i îndruma către adevărata religie cu care Allah (Dumnezeu) i-a trimis pe toți Profetii Săi (Pacea fie asupra lor!). Allah (Dumnezeu) l-a trimis întregii omeniri, evrei și non-evrei, arabi și non-arabi. El i-a trimis Cartea Sa, care este protejată de orice schimbare sau modificare. Această carte este Coranul, în care Allah (Dumnezeu) le-a explicat oamenilor adevărata natură a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care i-a împărțit pe oameni în secte, facțiuni și grupuri.

Coranul spune adevărul despre el (Pacea fie asupra sa!), învățându-ne că a fost om și unul dintre cei mai mari Profeti israeliți. Nu-l ridică la statutul de divinitate așa cum au făcut creștinii și nu-l discreditează și nu spun că a fost răstignit și ucis și că oamenii l-au scuipat în față. Mai degrabă, Allah (Dumnezeu) afirmă în Nobilul Coran că l-a protejat de schemele iudeilor atunci când au vrut să-l omoare și l-a luat la Sine în cer printr-o minune divină. Isus (Pacea fie asupra sa!) este încă acolo, așteptând să se întoarcă pe Pământ la sfârșitul timpului, pentru a stabili dreptatea timp de patruzeci de ani; atunci el va muri așa au murit alți Profeti (Pacea fie asupra lor!) și va fi îngropat pe pământ. Allah Preaînaltul îl va învia în Ziua Învierii, așa cum va învia toți Profetii și alte ființe umane. El Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Mesia, fiul Mariei, nu este decât un Trimis, asemenea Trimișilor de dinainte de el, iar mama lui este o femeie cu evlavie adevărată. Amândoi mâncau bucate (de rând). Privește ce semne învederate le trimitem Noi și apoi privește cum sunt ei îndepărtați (de la ele)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:75]

Ceea ce spune Allah Preaînaltul despre Isus (Pacea fie asupra sa!) în Nobilul Coran este cuvântul decisiv pentru că El este Domnul omenirii și El știe cel mai bine despre situațiile lor. Ceea ce spune Allah Preaînaltul cu privire la această chestiune este în armonie cu rațiunea și realitatea. Faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost protejat de a fi ucis și umilit este în armonie cu faptul că el (Pacea fie asupra sa!) a fost un Profet și faptul că a fost înălțat la Cer este în armonie cu statutul său înalt. A spune că el a fost om și nu Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu este în armonie cu rațiunea, pentru că toți Profetii (Pacea fie asupra lor) au fost și ei oameni și pentru că Dumnezeu nu are nevoie de un fiu; El nu are nevoie de nimeni din creația Sa. Nu Îi este potrivit ca să creeze oameni și apoi să aibă nevoie de ei. Acest lucru este clar – slavă lui Allah – tuturor celor care caută adevărul și se dedică lui și care sunt sinceri față de Allah Preaînaltul în căutarea adevăratei religii.

- **Comentarii suplimentare**

Nobilul Coran acordă o mare atenție problemei Profetului lui Allah (Dumnezeu), Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!). Începe prin a spune povestea menționând nașterea mamei sale, Maria, și educația ei, care a fost fondată pe puritate, castitate, adorare și devotament. Apoi povestește cum Allah Preaînaltul a onorat-o binecuvântând-o cu un băiețel conceput fără tată. Allah Preaînaltul l-a trimis pe Gavriil, cel mai mare dintre îngerii Săi, să-i dea vestea bună despre venirea acestui copil și să sufle peste ea, astfel încât ea l-a zămislit pe Isus (Pacea fie asupra sa!). Apoi, Nobilul Coran ne spune că Allah Preaînaltul a avut grijă de ea în timpul sarcinii și în timpul nașterii, a vorbit cu fiii lui Israel când au muștrat-o pentru că a avut un fiu când nu era căsătorită și cum a vorbit Isus (Pacea fie asupra sa!) încă din leagăn, afirmând că el era robul lui Allah Cel Atotputernic și un Profet trimis de El Preaînaltul.

Apoi Nobilul Coran ne spune povestea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) după ce el (Pacea fie asupra sa!) a crescut, când Allah Preaînaltul l-a trimis fiilor lui Israel, sprijinit de multe minuni pentru a dovedi că el (Pacea fie asupra sa!) a fost într-adevăr un Profet trimis de Allah Preaînaltul, astfel încât oamenii să realizeze că nimeni nu poate face astfel de miracole cu excepția unui Profet trimis de Creator, așa s-a întâmplat și cu alți Profeti. Apoi, povestește cum iudeii au încercat să-l omoare și Allah Preaînaltul l-a mântuit de ei printr-o minune dumnezeiască care nu i s-a întâmplat niciodată vreunui Profet înaintea lui, prin care Allah Cel Atotputernic l-a ridicat la Cer cu demnitate și cinste. Acest lucru este în totală opoziție cu ceea ce cred creștinii și evreii, că evreii i-au scuipat în față, i-au pus o coroană de spini pe cap, apoi l-au răstignit și l-au ucis pe o cruce de lemn – departe este el de asemenea lucruri.

După cum am menționat mai sus, cu privire la credința în Mesia, islamul a folosit o cale de mijloc între abordările evreilor și ale creștinilor. Creștinii l-au venerat și l-au ridicat deasupra tărâmului omenesc, urcându-l pe tărâmul divinului. Ei spun aproape toți că el este Dumnezeu, el este fiul lui Dumnezeu și totuși că el este unul din trei. Cu această credință, ei au contrazis cealaltă credință pe care o au cu privire la el și anume că evreii l-au ucis, l-au scuipat în față și l-au răstignit pe o cruce de lemn. Ar putea el să fie Domnul acestui Univers sau un fiu al lui Dumnezeu când a fost supus la toată această umilință gravă? De ce nu l-a apărat Dumnezeu pe fiul Său, dacă el era cu adevărat fiul Său?

Evreii, pe de altă parte, aveau convingeri cu privire la Mesia Isus, fiul Mariei, care erau diametral opuse credințelor creștine. Ei au spus că era nelegitim (Dumnezeu să ne ferească!), din invidie că Dumnezeu l-a făcut Profet, pentru că, în ciuda acestui fapt, ei nu credeau în Profeția lui. Dar câțiva dintre apostolii lui Isus, fiul Mariei, au continuat să adere la credința sănătoasă în el. Ei au continuat să adere la religia sa chiar și după ce el a fost ridicat la Cer. Ei nu au nimic de-a face cu exagerarea creștinilor cu privire la el și cu disprețul evreilor față de el.

După s-a menționat mai sus, islamul a venit și a clarificat problema la aproximativ șase secole după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost înălțat la Cer. Acest lucru se datorează faptului că Allah Preaînaltul este Cel mai Milostiv față de robii Săi și nu i-ar lăsa pe fiii lui Israel să continue în confuzia lor fără a le trimite vreo îndrumare. El Preaînaltul l-a trimis pe Profetul Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), întregii omeniri, atât evrei, cât și non-evrei. El Preaînaltul i-a trimis Nobilul Coran și a garantat că îl va proteja de denaturarea și modificarea la care au fost supuse Tora și adevărata Revelație revelată lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ceea ce a dus la confuzie în doctrinele creștine despre Hristos însuși și diferențele dintre ele cu privire la natura sa. Nobilul Coran a explicat adevărul despre el; nu a lăsat niciun argument specios fără să-l risipească și nu a lăsat niciun adevăr fără să-l clarifice și să explice că el (Pacea fie asupra sa!) era o ființă umană ca oricare alta, unul dintre marii Profeti ai israeliților, pe care Allah Preaînaltul l-a trimis ca să îi facă pe ei să Îl adore numai pe El și să renunțe la adorarea

oricui altcuiva. Allah Preaînaltul i-a revelat adevărata revelație (Injil) în care exista călăuză și lumina și le-a interzis să adore orice și pe oricine altcineva în afară de Allah Preaînaltul. Nobilul Coran afirmă că Allah Cel Atotputernic a abrogat legile lui Isus și ale Profetilor anteriori (Pacea fie asupra lor!), înlocuind-o cu legea islamului, pe care El le-a poruncit, pentru a înlocui legile care au venit înaintea sa. El Preaînaltul a prezervat Coranul, pe care l-a protejat de denaturări și pierderi.

În Nobilul Coran, Allah Preaînaltul denunță credința că El are un fiu:

„Și ei zic: «Cel Milostiv și-a luat un fiu!» ~ Voi spuneți un lucru cumplit! ~ Aproape că Cerurile se crapă de aceste (vorbe), pământul se despică și munții se prăbușesc în fărâme, ~ Pentru că ei Îi atribuie Celui Milostiv un fiu, ~ În vreme ce nu se cuvine ca Cel Milostiv să-și ia un fiu.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:88-92]

Numele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este menționat de douăzeci și cinci de ori în Nobilul Coran și ca Mesia de nouă ori. Numele mamei sale, Maria (Pacea fie asupra ei!), este menționat de treizeci și unu de ori. În toate cazurile, ele sunt menționate într-un context de respect și venerare, așa cum este potrivit pentru oamenii ca ei, fără a crede că au atribute divine. Ei sunt ființe umane ca noi; ei L-au adorat doar pe Allah Preaînaltul așa cum o facem și noi și au nădăjduit să fie admiși în Paradis și să fie salvați din Iad așa cum o facem și noi. Nu numai atât, dar Isus (Pacea fie asupra sa!) este, de asemenea, descris ca fiind unul dintre Profetii cu o hotărâre puternică, cu referire la răbdarea și determinarea lor. Profetii care prezintă această hotărâre puternică sunt cei mai mari dintre Profeti și aceștia sunt în număr de cinci: Noe, Avraam, Moise, Isus și Mohammed. Binecuvântările și pacea lui Allah să fie asupra lor toți!

***

• Allah Preaînaltul îl descrie pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind „Cuvântul Lui” și „un suflet creat de El” și ce se înțelege prin aceasta

În mai multe versete din Nobilul Coran, Allah Preaînaltul îl descrie pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind Cuvântul Lui și un suflet creat de El:

„(...) Mesia Isus, fiul Mariei, este Trimisul lui Allah, Cuvântul Lui pe care El l-a transmis Mariei și un Duh de la El. Credeți, așadar, în Allah și în Trimișii Lui! Și nu spuneți «Trei»! Opriti-vă de la aceasta și va fi mai bine pentru voi! Allah nu este decât un Allah Unic. Slavă Lui! Să aibă El un copil? Ale Lui (Allah) sunt cele din Ceruri și de pe Pământ și Allah este Cel mai Bun Ocrotitor (Wakil).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:171]

„Îngerii au zis: «O, Maria, Allah îți vestește un Cuvânt din partea Lui: numele lui va fi Al-Masih, Isa, fiul Mariei, măreț în această lume ca și în Lumea de Apoi și unul dintre cei mai apropiați (de Allah)»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:45]

„Și (la fel și) pe Maria, fiica lui 'Imran, care a rămas neprihănită și am suflat în ea din Duhul Nostru (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 66:12]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah) l-a descris, de asemenea, pe Mesia Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra sa!), ca fiind Cuvântul lui Allah Preaînaltul și un suflet creat de El. 'Ubadah ibn as-Samit (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat ceea ce a spus Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Pe oricine mărturisește că nimeni și nimic nu are dreptul de a fi adorat în afară de Allah Singur, Care nu are parteneri, și că Mohammed este Robul și Mesagerul Său, și că Isus este Robul și Mesagerul lui Allah și Cuvântul Său, pe care l-a suflat Mariei și un Duh

creat de El, precum și că Paradisul este adevărat, și Iadul este adevărat, Allah îl va admite în Paradis cu toate faptele pe care le-a făcut, chiar dacă faptele bune sunt puține. (Junada, subnaratorul, a spus că ‘Ubadah, Allah să fie mulțumit de ei, a spus «O asemenea persoană va fi admisă în Paradis prin oricare dintre cele opt porți ale Paradisului dorește.»» (Sahih Al-Bukhari, 3435)

Ceea ce se înțelege prin faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) este Cuvântul lui Allah Preaînaltul este faptul că El l-a creat pe Mesia, Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor) prin intermediul unui cuvânt pe care l-a rostit, ca urmare a faptului acesta Isus (Pacea fie asupra sa!) a luat ființă și a fost conceput în pântecul mamei sale fără tată. Este cuvântul „*Kun (Fii!)*”, după care Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost în pântecul mamei sale. Acesta este Cuvântul prin care Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost creat și a luat ființă. Acest mod miraculos de creație este similar cu creația părintelui nostru, Adam (Pacea fie asupra sa!), pentru că Allah Preaînaltul l-a creat în mod similar cu un Cuvânt [*Kun (Fii!)*], iar Adam (Pacea fie asupra sa!) a luat ființă, fără mamă și fără tată, după cum spune Allah Preaînaltul:

„Înainte de Allah, Isus este asemenea lui Adam, pe care El l-a creat din lut, apoi i-a zis lui: «Fii!» și el a fost.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:59]

Prin faptul că Allah Preaînaltul îl descrie pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind un suflet creat de El se are în vedere faptul că începutul sufletului său a fost cu Allah Preaînaltul, pentru că El l-a creat, deci este unul dintre sufletele pe care El le-a creat, ca sufletul oricărui alt om. Cel al cărui suflet este creat nu poate fi Allah, pentru că Allah nu este creat. În expresia „Cuvântul lui Allah”, care este folosită pentru a-l descrie pe Isus (Pacea fie asupra sa!), Cuvântul Îi este atribuit lui Allah, la fel sufletului [și crearea lui] îi este atribuit în expresia un suflet creat de El. Acest lucru servește pentru a evidenția statutul onorabil al lui Isus (Pacea fie asupra sa!), deoarece Allah Preaînaltul a conectat cuvântul și sufletul la Sine.

Această sarcină a luat ființă în pântecul Mariei, iar Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a născut dintr-o mamă, fără tată, după cum s-a menționat mai sus. Acest lucru este ușor pentru Allah Preaînaltul, iar înțelepciunea din spatele faptului că el a fost creat în acest mod este ca acesta să fie un semn și o dovadă a două lucruri pentru oameni.

În primul rând: Este un semn al naturii perfecte a Măreției lui Allah Preaînaltul, Care variază modurile în care oamenii sunt creați. El l-a creat pe părintele lor, Adam (Pacea fie asupra sa!), din lut, nici de la un bărbat, nici de la o femeie. El a creat-o pe Eva dintr-un bărbat fără femeie; și El i-a creat toți descendenții lor atât de la bărbați, cât și de la femei – cu excepția lui Isus (Pacea fie asupra sa!), pe care Allah l-a creat de la o femeie fără bărbat. Acest lucru indică Puterea perfectă a lui Allah și măreția Puterii Sale. Nu este greu pentru Allah, pentru că crearea Cerurilor și a Pământului este mai măreață decât crearea oamenilor, dar majoritatea oamenilor nu realizează acest lucru.

Allah Preaînaltul este capabil să creeze oameni din bărbați și femei, așa este cazul tuturor oamenilor, dar El poate crea fără un bărbat sau o femeie, ca în cazul părintelui nostru, Adam (Pacea fie asupra sa!), sau el poate crea dintr-un bărbat fără femeie, ca în cazul mamei noastre Eva, pe care Allah a creat-o din coasta lui Adam (Pacea fie asupra sa!). Sau El poate crea dintr-o femeie fără un bărbat, ca în cazul lui Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!). El poate crea dintr-un bărbat în vârstă și o femeie care nu au putut avea copii, ca în cazul Profetului Avraam și a soției Profetului Zaharia (Pacea fie asupra lor!). Ar putea să nu creeze nimic din bărbați și femei, neoferindu-le copii, fie fii sau fiice, ca în cazul celor infertili. Sau El poate crea dintr-un cuplu de bărbați și femei: bărbați și nicio femeie, femei fără bărbați sau bărbați și femei. Allah Cel

Atotputernic este capabil să facă toate lucrurile și atunci când El vrea ceva, așa cum spune el în Coran:

„Când Noi (Allah) voim un lucru, singurul cuvânt pe care-l spunem este «Fii!» și el este!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:40]

„Au spus (creștinii și iudeii): «Allah Și-a luat un fiu.» Nici vorbă! Ale Lui sunt cele din Ceruri și de pe Pământ! Toate îi sunt ascultătoare Lui! ~ {El este) Făcătorul desăvârșit al Cerurilor și al Pământului și dacă hotărăște un lucru, El spune doar: «Fii!» și acesta este.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:116-117]

Aceste versete, prin care Allah Preaînaltul îi oferă Mariei (Pacea fie asupra sa!) veștile bune ale nașterii lui Isus (Pacea fie asupra sa!), sunt o afirmare a Voinței divine care nu cunoaște limite. Allah Preaînaltul ne spune că Maria (Pacea fie asupra sa!) a zis:

„Ea a zis: «Doamne, cum să am eu un copil fără să mă fi atins un bărbat?» I-a răspuns El: «Întocmai așa!» Allah creează ceea ce voiește El (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:47]

Orice voiește El, Puterea Lui aduce la ființă.

„(...) Când El hotărăște un lucru, El spune: «Fii!» și el este de îndată.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:47]

Este binecunoscut faptul că Allah Preaînaltul a creat totul în Univers, indiferent dacă creația urmează ordinea naturală sau diferă de ea (ca în cazul lui Adam, al Evei și al Isus, pacea fie asupra lor!). Aceasta indică Măreția lui Allah Preaînaltul, Care a creat viață din nimic. Allah Preaînaltul ne instruieste să reflectăm asupra acestui adevăr important, spunând:

„Pe Pământ se află semne pentru cei care cred cu putere, ~ Ca și în voi înșivă. Voi nu vedeți?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 51:20-21]

În crearea sinelui vostru, există semne ale Puterii și lecțiilor lui Allah Preaînaltul, care indică spre unitatea Creatorului vostru și că nu există nicio altă divinitate demnă de adorare în afară de El, chiar dacă nu acordați atenție acestui fapt și nu mai vedeți Înțelepciunea Lui și Scopul Său în crearea a ceea ce El a creat.

În al doilea rând: Faptul că Mesia, Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!), a fost creat și născut dintr-o mamă fără tată este o dovadă a Profeției sale. Allah Preaînaltul l-a sprijinit cu multe minuni ca dovadă a calității de Profet, dintre care prima a fost creația sa în acest mod, după care i s-a dat *Injilul* (Revelația adevărată) și alte miracole.

- **Notă**

În Nobilul Coran, Allah Preaînaltul ne spune că El l-a creat pe părintele nostru, Adam (Pacea fie asupra sa!), și a suflat în el sufletul pe care El l-a creat pentru el. Acest lucru este menționat în două versete din Coran, dintre care amintim:

„Apoi l-a plăsmuit pe el și a suflat în el duhul Său. Și v-a dat vouă auzul, văzul și inimile. Însă voi îi aduceți atât de puțină mulțumire.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 32:9]

În cel de-al doilea verset, acest lucru este menționat în contextul poveștii despre cum Allah Preaînaltul le-a poruncit îngerilor să se prosterneze în fața lui Adam (Pacea fie asupra lor!) ca formă de salut și onoare pentru el:

„Iar când îl voi face și sufla în el din duhul Meu, voi să cădeți dinaintea lui, prosternându-vă (în semn de salut)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 15:9]

- **O altă notă**

În Nobilul Coran, Profetul Ioan Botezătorul, fiul lui Zaharia (Pacea fie asupra lor!), este descris ca crezând în sau afirmându-l pe Mesia, Isus – fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!). În acest

context, Isus (Pacea fie asupra sa!!) este menționat ca un Cuvânt de la Allah, când Allah spune despre Profetul Zaharia (Pacea fie asupra sa!):

„Atunci, l-au chemat îngerii în vreme ce el se ruga stand în picioare în temple (zicându-i): «Iată că Allah ți-l vestește pe Yahya, care va adevăra un Cuvânt al lui Allah. (Și el va fi) un bărbat nobil, neprihănit, un Profet dintre cei neprihăniți!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:39]

Acest verset indică faptul că Yahya (Ioan Botezătorul) credea într-un Cuvânt de la Allah Preaînaltul, și anume Isus (Pacea fie asupra sa!). El a fost primul care a crezut în el.

Stima mare de care Isus și mama sa (Pacea fie asupra lor!) sunt înconjurați în islam

În Nobilul Coran, numele Profetului Isus (Pacea fie asupra sa!) este menționat de douăzeci și cinci de ori și el este menționat ca Mesia de nouă ori, în timp ce numele Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este menționat doar de patru ori. Isus (Pacea fie asupra sa!) este menționat în Nobilul Coran printr-o serie de titluri și nume: Isus - fiul Mariei, fiul Mariei, Mesia, robul lui Allah și Profetul lui Allah. Numele mamei sale, Maria, este menționat de treizeci și unu de ori în Coran, în timp ce în el nu se menționează deloc numele niciuneia dintre fiicele sau soțiile Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

De asemenea, merită subliniat faptul că unul dintre capitolele Coranului este numit după Maria, în timp ce niciun capitol nu este numit după oricare dintre fiicele sau soțiile Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Acesta este un indiciu al statutului onorabil al Fecioarei Maria în islam; în schimb, nicio carte sau capitol din Noul Testament nu este numit după ea. De fiecare dată când Isus și mama sa sunt menționați în Nobilul Coran, este în contextul respectului, al adorației și onoarei, așa cum li se potrivește amândurora, fără a sugera că au vreun atribut al divinității. Erau oameni ca noi; ei L-au adorat pe Allah așa cum alții Îl adoră și au nădărduit să ajungă în Rai și să fie salvați de Iad, așa cum și alții speră.

Islamul ne învață că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost extrem de informat cu privire la religia care i-a fost revelată, deși nu a studiat niciodată cu savanții evrei. El a fost informat pentru că Allah l-a învățat prin Revelație. Apoi, Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a învățat pe ucenicii Săi și i-a trimis la oameni să-i învețe ce învățaseră de la El.

SECȚIUNEA CINCI : ANEXE

- Anexa 1: Capitolul Al-Ikhlaas (112) din Cartea cea sfântă (Coranul cel Măreț)
- Anexa 2: Versetul Al-Kursi (versetul Tronului, 2:255) din Cartea cea sfântă (Coranul cel Măreț)
- Anexa 3: O scurtă prezentare generală a credințelor romane păgâne
- Anexa 4: Povestea Fecioarei Maria și a fiului său, mesia Isus (Pacea fie asupra lor!), fiul Mariei
- Anexa 5: Un argument înșelător și răspunsul la acesta

- Anexa 6: O notă asupra semnificației expresiei de „fiul lui Dumnezeu”, care este menționată în unele dintre Evanghelii
- Anexa 7: Observații generale
- Anexa 8: Cuvinte sincere de credință de la o inimă la altă inimă

Anexa 1: Capitolul (Al-Ikhlaas) din Carte Sfântă (Coranul cel Măreț)

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Spune: «El este Dumnezeu, Cel Unic! ~ Allah-us-Samad ~ El nu zămislește și nu este născut ~ Și El nu are pe nimeni egal.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 112:1-4]

- **Semnificația acestui Capitol:**

{Spune} Acest verset se adresează Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Allah Preaînaltul îi spune: „*Spune, o, Profetule, întregii omeniri*”.

{El este Dumnezeu Cel Unic} Allah [Allah] este Singurul care este unic în divinitatea Sa, dominația Sa și Numele și Atributele Sale și El nu are niciun partener.

{Allah-us-Samad} El este cel către care toate creaturile se întorc și caută să își satisfacă nevoile lor de la El.

{El nu zămislește și nu este născut} El nu are niciun fiu, niciun tată și niciun soț/soție, pentru că acestea sunt atribute ale ființelor create. În ceea ce-L privește pe Allah, nimic nu seamănă cu El, nu există nimic asemănător cu El și El Se cunoaște pe Sine mai bine decât oricine altcineva.

{Și El nu are pe nimeni egal} Nu există niciunul care să semene cu El în numele Său, în Atributele sau în faptele Sale. El este binecuvântat, înălțat și sfințit.

Domnul lumilor a revelat acest Capitol, care este scurt, dar memorabil ca semnificații, pentru a respinge trei grupuri:

- politeiștii din vremea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care credeau că îngerii erau fiicele lui Dumnezeu.
- evreii, care au spus că Uzayr a fost fiul lui Dumnezeu.
- Creștinii, care au spus că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost fiul lui Dumnezeu.

În aceste versete, Allah Preaînaltul neagă definitiv că El posedă aceste caracteristici și anume conceperea sau ideea de a fi conceput, și că orice altceva seamănă cu El.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah a spus: «Fiul lui Adam spune o minciună împotriva Mea, în ciuda faptului că nu are dreptul să facă asta. El M-a abuzat, desi nu are dreptul să facă asta. În ceea ce privește faptul că el a spus o minciună împotriva Mea, (acesta este momentul în care) spune că nu îl voi recrea așa cum l-am creat prima data. În realitate, prima mea creare nu este mai ușoară pentru Mine decât prima Mea creație. În ceea ce privește faptul că el M-a abuzat, (acesta este momentul în care) spune că Allah are copii, în timp ce Eu sunt Unicul, Îmi sunt Suficient Mie ca Stăpân, iar de Mine au nevoie toate creaturile. Nici nu zămislesc, nici nu sunt născut și nu este nimic asemeni Mie.»” (Sahih Al-Bukhari, 4974)

Îl rog pe Allah Preaînaltul să vă facă pe voi și pe mine să fim printre cei care citesc Coranul și sunt îndrumați de el spre succes în această viață și spre Paradis în Viața de Apoi!

Anexa II:

Versetul Al-Kursi (versetul Tronului, 2:255) din Cartea cea sfântă (Coranul cel Măreț)

Trebuie să-L adorăm pe Allah Preaînaltul și să-L declarăm ca fiind cu mult peste orice asemănare cu creația Sa, sau fiind întrupat în ea, sau fiind una cu ea. Allah este Dumnezeu, iar Isus este Isus. Să citim câteva dintre Atributele divine ale lui Allah Preaînaltul care sunt menționate în cel mai înălțător verset din Coran:

„Allah! Nu există divinitate afară de El, Cel Viu, Veșnicul! Nici ațipirea, nici somnul nu-L cuprind! Ale Lui sunt cele din Ceruri și de pe Pământ! Cine este acela care ar putea mijloci la El afară de îngăduința Lui? El le știe pe cele din fața lor și pe cele din urma lor. Și ei nu pricep nimic din știința Sa în afară de ceea ce El voiește. Tronul Lui se întinde peste ceruri și peste pământ și nu-I este grea păzirea lor. El este Preaînaltul, Mărețul.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:255]

Acest verset este cel mai bun și cel uluitor din Nobilul Coran datorită Atributelor lui Allah Preaînaltul la care acesta face referire. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a încurajat să îl recităm și să o facem o litanie obișnuită pe care să o recităm dimineața și seara, înainte de a merge la culcare și după rugăciunile obligatorii.

{*Allah! Nu există altă divinitate în afară de El*}: Nu există nimeni și nimic demn de adorare în afară de El Preaînaltul, pentru că El este Singurul Dumnezeu adevărat către care toate formele de adorare, supunere și devotament ar trebui să fie îndreptate, datorită Naturii Sale perfecte, Atributelor perfecte și binecuvântărilor imense. Omul ar trebui să fie un slujitor sau rob al Domnului său, respectând Poruncile și Interdicțiile Sale și crezând cu tărie că adorarea oricui altcuiva în afară de Allah este invalidă și falsă, deoarece totul, cu excepția lui Allah, este creat și controlat de El, imperfect și are nevoie de El în toate felurile. Nimic altceva nu merită a fi adorat, fie că este vorba de o ființă umană sau de un obiect neînsuflețit – un profet, o stâncă, o cruce, soarele, luna, un mormânt sau orice altceva.

** {*Cel Viu, Veșnicul*}: Allah are nouăzeci și nouă de Nume, iar acestea sunt două dintre cele mai mari Nume ale Sale, cuprinzând toate celelalte. *Cel care trăiește mereu, Cel Viu (al-Hayy)* se referă la Cel care are o viață perfectă, care include toate celelalte atribute ale Esenței Sale, cum ar fi auzul, vederea, cunoașterea, știința, puterea și așa mai departe. *Susținătorul a tot ceea ce există, Veșnicul (al-Qayyum)* face referire la Cel care se susține pe Sine însuși și pe toți ceilalți; susținerea include toate acțiunile care Îi sunt atribuite ca Domnului lumilor, cum ar fi crearea, acordarea de provizii, provocarea morții, oferirea de viață și toate celelalte tipuri de control.

** {*Nici ațipirea, nici somnul nu-L cuprind*}: Somnul se referă la somnolență, iar somnul este binecunoscut. Somnul indică imperfecțiunea, pentru că se întâmplă numai după ce unul a devenit obosit sau epuizat. Acestea sunt atribute ale imperfecțiunii, iar Allah este cu mult mai presus de a avea astfel de atribute; mai degrabă, El posedă Atribute ale perfecțiunii, care nu sunt supuse niciunui fel de neajunsuri.

„(...) Lui Allah I se potrivește pilda cea mai înaltă (calitățile cele mai înalte și perfecțiunea absolute), căci El este Atotputernic, Înțelept (Al-Aziz, Al-Hakim)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:60]

„(...) A Lui este pilda cea mai înaltă (Atributele cele mai sublime, perfecțiunea) din Ceruri și de pe Pământ și El este Atotputernic, Înțelept (Al-Aziz, Al-Hakim).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 30:27]

** {*Ale Lui sunt cele din Ceruri și de pe Pământ*}: El Preaînaltul este proprietarul a tot ceea ce se găsește în acest Univers, inclusiv Cerurile și Pământul și tot ceea ce este între ele.

Soarele, luna, stelele, munții, mările, ființele umane și animalele îi aparțin. Allah Preaînaltul îi controlează, iar Voia Lui cu privire la ei se face întotdeauna, așa cum hotărăște El. Totuși, în ciuda acestui lucru, El este Milostiv față de ei; El îi îngrijește și le răspunde la cereri. El îi îndrumă spre calea care duce spre Paradisul Său, pentru ca ei să o poată urma, și El îi informează despre calea care duce la Foc, pentru ca ei să o poată evita.

** {Cine este acela care ar putea mijloci la El fără de îngăduința Sa?}: Nimeni nu va mijloci pentru nimeni altcineva în Ziua Învierii decât cu Permisivitatea Sa, deoarece mijlocirea îi aparține în întregime lui Allah Preaînaltul în acea zi. Dacă cineva dorește să mijlocească pentru ca altcineva să fie admis în Paradis, el îi va cere mai întâi permisivitatea lui Allah. Dacă Allah îi oferă acea permisivitate și acceptă mijlocirea sa, cel pentru care s-a făcut mijlocirea va intra în Paradis; dacă nu, acea persoană nu va intra în Paradis. Acest lucru indică faptul că suveranitatea lui Allah va prevala în Ziua Învierii și orice altă suveranitate va înceta.

** Apoi Allah spune: {El știe pe cele din fața lor}: El știe ce este trecut *{și pe cele din urma lor}*: El știe ce se va întâmpla în viitor. Cunoașterea Sa cuprinde detaliile tuturor lucrurilor trecute, prezente și viitoare; aparente și ascunse; în timp ce oamenii știu doar despre ce îi informează Allah. El Preaînaltul spune: *{Și ei nu pricep nimic din Știința Sa în afară de ceea ce El voiește}*.

** {Kursiul Său se întinde peste Ceruri și peste Pământ}: Kursi face referire la Jițul lui Allah Preaînaltul. Nimeni nu știe cum arată acesta în afară de Allah; este o chestiune a celor nevăzute, care nu ne este arătată. Trebuie să credem pur și simplu în ea așa cum ne-a instruit Allah. ****** Faptul că Kursi este descris ca extinzându-se peste ceruri și pământ indică natura perfectă a întregii Puteri a lui Allah și întinderea vastă a Autorității Sale. Dar Kursi nu este cea mai mare dintre creațiile lui Allah; există ceva care este mai mare decât el, și anume Tronul Celui Prea Milostiv, peste care s-a ridicat Allah. Este, de asemenea, o parte din cele nevăzute, și Allah se referă la marea sa în versetul:

{Cel Milostiv s-a așezat pe Tron [într-un mod care se potrivește Majestății Sale].}
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:5]

S-a înălțat și s-a ridicat peste el. Tronul (*al- 'arsh*) este sediul suveranității.

** {și nu-I este grea păzirea lor}: Păstrarea Cerurilor și a Pământului, precum și controlul problemelor lor și a afacerilor robilor Săi și a întregii Sale creații nu este împovărătoare pentru El și nu-L epuizează, pentru că Numai El este Suveranul, Creatorul, Controlorul. Această credință este cunoscută sub numele de *Tawhid ar-Rububiyyah (unitatea dominației divine)*.

** {El este Preaînaltul}: El este Cel Preaînalt în Esența Sa, peste Tronul Său; Cel Preaînalt în puterea și controlul Său, căci nimeni nu poate împiedica nimic din ceea ce El decretează; și Cel Preaînalt în Atributele Sale. Astfel, El este absolut impresionant în aceste trei aspecte.

** {Mărețul}: În fața Puterii Sale, puterea tiranilor nu este nimic, iar regii puternici vor fi umiliți înaintea Majestății Sale. Slava să fie pentru cel care posedă puterea, prevalența și stăpânirea peste toate lucrurile de pe Pământ și în cer.

** După cum s-a menționat mai sus, acest verset este cel mai măreț și cel mai înfricoșător verset din Nobilul Coran din cauza problemelor importante și a atributelor sublime la care se referă. Acest verset include zece aspecte:

- Trebuie să Îl adorăm doar pe Allah Preaînaltul, așa cum spune El: *{Allah! Nu există altă divinitate în afară de El}*.
- Allah este singurul Domn și Susținător al creației Sale, așa cum spune El: *{Susținătorul a tot ceea ce există}*, *{și păstrarea ambelor nu-L obosește}*.

- El este Unic în Numele și Atributele Sale, așa cum spune El: *{Cel Viu, Veșnicul}*.
- Allah este mai presus de orice imperfecțiune sau asemănare cu creația Sa, așa cum spune El: *{Nici ațipirea, nici somnul nu-L cuprind}*.
- Suveranitatea Sa cuprinde toate lucrurile, după cum ne spune El: *{Ale Lui sunt cele din Ceruri și de pe Pământ}*.
- Suveranitatea lui Allah va prevala în Ziua Învierii, iar suveranitatea tuturor celorlalți va înceta, așa cum El zice: *{Cine este acela care ar putea mijloci la El fără de îngăduința Lui?}*.
- Cunoașterea Lui cuprinde toate lucrurile, așa cum ne explică El: *{El le știe pe cele din fața lor și El le știe pe cele din urma lor}*.
- Oamenii nu au nicio cunoaștere, cu excepția a ceea ce Allah le-a spus, așa ne explică: *{Și ei nu pricep nimic din Știința Sa în afară de ceea ce El voiește}*.
- Kursi lui Allah, Jițul Domnului, este vast, după cum spune El: *{Kursiul Său se întinde peste Ceruri și Pământ}*.
- Acest verset este privit ca o doctrină care cuprinde Numele și Atributele lui Allah și se referă la toate Numele și Atributele divine. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a încurajat să îl recităm frecvent și să facă parte dintr-o litanie zilnică, care urmează să fie recitată dimineața și seara, înainte de a merge la culcare și după rugăciune.

Anexa 3:

O scurtă trecere în revistă a credințelor romane păgâne

Romanii au fost un popor rătăcit și pierdut, care nu l-a cunoscut pe adevăratul Domn (Allah) sau nu a crezut în niciun Profet. Trăiau ca niște animale; de fapt, animalele erau mai bune decât ele, pentru că animalele Îl cunosc pe Domnul lor datorită naturii lor înnăscute, în timp ce romanii nu au făcut-o. Romanii credeau că universul din jurul lor era supus unor forțe puternice, nevăzute, care au existat pentru eternitate și s-au manifestat în diverse fenomene naturale, cum ar fi suflarea vântului, ploaia care coboară din cer, fulgere care au spulberat întunericul nopții, sunetul asurzitor al tunetului, apusul soarelui și ceea ce a urmat venirii nopții și apariția lunii și a stelelor, apoi răsăritul soarelui și ceea ce a urmat după risipirea întunericului, alternanța anotimpurilor, creșterea animalelor și plantelor și dezvoltarea oamenilor de la slăbiciune la putere, apoi la slăbiciune din nou.

Romanii au numit aceste forțe „spirite active” sau „zei”.

Numărul acestor zei, în viziunea romană, a fost imens. De exemplu, au existat zei care păzeau casele și fermele, zei ai pădurilor, zei care controlau fenomene naturale violente, cum ar fi valurile turbulente ale mării, inundațiile râurilor, vânturile puternice și altele asemenea, zeii războiului și așa mai departe. Relația individului roman cu zeii săi era una pur materialistă, deoarece el credea că îl poate ajuta și că poate obține beneficii de la el în munca sa. Prin urmare, el le aducea ofrande și le oferea sacrificii pentru a-i împăca – conform credințelor sale – după care ei îl ajutau să aibă mare succes în munca sa, fie că era fermier, meșteșugar, soldat care dorea să obțină victoria în luptă sau orice altceva.

Romanii au avut o serie de zeități în formă umană, în special cele care au fost zeitățile oficiale ale statului roman, cum ar fi Jupiter, care a fost cel mai mare dintre zeii lor; Minerva

despre care credeau că va oferi abilități în munca lor celor care și-au folosit mintea și mâinile; Saturn, zeul agriculturii, și așa mai departe. Romanii credeau că, cu cât este mai mare numărul de adoratori ai anumitor zei, cu atât vor fi mai pregătiți și mai dornici să îi răsplătească.

Ridicol este faptul că, atunci când unul dintre împărații care au realizat lucruri mărețe și victorii mari a murit, Senatul Roman ar fi adăugat numele celui împărat pe lista zeilor pe care i-au venerat. Astfel, împăratul avea să devină un zeu după ce murise și se întorsese în țărână. Această deificare s-a întâmplat în cazul mai multor împărați, precum Cezar, Augustus, Traian și alții. De menționat este faptul că autoritățile romane le-au permis cetățenilor romani să îmbrățișeze orice religie străină cu condiția ca acest lucru să nu-i împiedice să se închine și să venereze zeii romani și să se alătore sărbătorilor și ritualurilor lor, deoarece participarea tuturor la venerarea zeilor lor a fost un simbol al unității și un mijloc de împăcare a zeilor lor. În plus, era important ca toată lumea să-i venereze pe împărați, arzând tămâie în fața statuiilor lor.

Legea romană trata aspru pe oricine acționa împotriva acestor reguli. Pentru că evreii au acționat împotriva acestor reguli, romanii i-au persecutat aspru în anul 70 e.n. și anii 132-135 e.n.

Palestina (țara evreilor și a creștinilor) se afla sub stăpânire romană la acea vreme. Iudeii au profitat de această putere și măreție a romanilor pentru a încerca să-l omoare pe Isus (Pacea fie asupra sa!), după cum s-a menționat mai sus, dar Allah (Dumnezeu) l-a salvat de la a fi ucis și l-a înălțat la cer, fără să i se întâmple nimic rău.

Apoi, după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost dus la cer, Pavel a profitat de puterea și puterea romanilor, folosindu-i împotriva urmașilor lui Isus (Pacea fie asupra sa!) într-un efort de a șterge complet religia sa și de a o înlocui cu o altă religie care purta în exterior numele lui Hristos, dar, de fapt, a fost contrară acesteia în toate modurile. Acest lucru a fost discutat anterior în detaliu. Romanii au rămas la putere și au continuat să conducă multe țări timp de mai multe secole și au continuat să denatureze și mai mult religia lui Isus, generație după generație, secol după secol, până când a devenit complet de nerecunoscut și s-au transformat într-o altă religie care nu avea nimic de-a face cu religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Acest lucru a fost, de asemenea, discutat anterior în detaliu.

***

Apoi, la aproximativ șase secole după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost înălțat la cer, Allah Preaînaltul l-a trimis pe Profetul Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cu religia islamului. Când oamenii au aflat că ea a venit cu adevărat de la Domnul și că era adevărata religie, au aderat la ea în mulțimi și religia islamului s-a răspândit. Atunci musulmanii s-au luptat cu romanii, pentru că nu urmau o religie adevărată; mai degrabă urmau o religie falsă pe care o impuseseră poporului prin forță. Musulmanii i-au învins și au câștigat controlul asupra teritoriilor pe care le conduceau și anume Siria Mare, Egipt, Turcia (Asia Mică) și alte părți. Adevărata religie care este protejată de Allah Preaînaltul – și anume religia islamului – a luat locul acelei religii distorsionate care a fost fabricată de Pavel și de împărații romani care au urmat după el. Slavă lui Allah, Domnul lumilor!

Anexa 4:

Povestea Fecioarei Maria și a fiului ei, Isus Mesia (Pacea fie asupra lor!)

- **Povestea nașterii și copilăriei Mariei (Pacea fie asupra sa!)**

‘Imran, tatăl Mariei, a fost responsabil de rugăciunile fiilor lui Israel, datorită neprihănirii și a pietății sale și pentru că Îl adora pe Allah Preaînaltul foarte mult. Soția sa, Hannah (Ana), a promis să-și dedice copilul pentru a Îl adora pe Allah Preaînaltul și a sluji Templului dacă Allah ar binecuvântat-o cu un fiu și, în schimb, ea a rămas însărcinată cu Maria, după ce anterior nu a putut concepe din cauza vârstei ei. Maria înseamnă cea care este dedicată adorării.

***

Una dintre dovezile virtuții Mariei (Pacea fie asupra sa!) este faptul că Satana nu a atins-o în lateral așa cum o face cu toți pruncii. Aceasta a fost o virtute specială acordată ei și fiului ei, Mesia Isus, fiul Mariei, așa cum este menționat în hadith de către Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care vorbește despre modul în care Allah Preaînaltul a protejat-o Maria (Pacea fie asupra sa!):

„Nu există niciun fiu al lui Adam care se naște fără ca diavolul să nu îl atingă, până când el începe să plângă cu putere din cauza faptului că este atins de diavol, cu excepția lui Mariam (Maria) și a fiului ei.» Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a recitat apoi: **«(...) și o încredințez pe ea și pe scoborătorii ei Ocrotirii Tale, împotriva lui Șeitan cel izgonit.»** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:36]” (Sahih Al-Bukhari, 3431; Sahih Muslim, 2366)

De asemenea, Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Atunci când orice ființă umană se naște, Satana o atinge pe ambele părți ale trupului cu două degete, cu excepția lui Isus, fiul Mariei, pe care Satana a încercat să îl atingă, dar a eșuat. A vrut să îl atingă, dar a atins placenta sau, în altă relatare, a vrut să îl lovească, dar s-a lovit de o barieră.” (Sahih Al-Bukhari, 3286; Sahih Muslim, 2366)

***

După ce a întârcat-o, Hannah (Ana) și-a adus fiica, Maria, la Templu (*Bayt al-Maqdis*), unde a predat-o credincioșilor din lăcașul de cult în care soțul ei ‘Imran obișnuia să se roage, unde el era conducătorul rugăciunii, pentru ca ei să-i poată oferi o educație bazată pe adorare și supunere. Ei s-au gândit care dintre ei ar trebui să fie tutorele ei și să aibă grijă de ea. Zaharia (Pacea fie asupra sa!) a fost Profetul de atunci, așa că le-a cerut să-l lase să fie păzitorul ei și să renunțe la dreptul lor la tutelă, dar ei au refuzat chiar dacă el era bătrânul și profetul lor. Apoi, au fost de acord să decidă problema prin tragere la sorți; persoana al cărei nume a fost tras la sorți avea să devină sponsorul Mariei, indiferent cine ar fi fost acesta.

A fost Voia lui Allah ca numele lui Zaharia să fie ales. Acest lucru indică virtutea Mariei, pentru că ea a fost îngrijită și crescută de unul dintre Profeți, iar nu de orice om obișnuit.

***

Astfel, Maria a crescut sub tutela și grija Profetului Zaharia (Pacea fie asupra lor!). A crescut neprihănită și devotată preaslăvirii lui Allah. Avea o cameră în *Bayt al-Maqdis* unde obișnuia să se dedice adorării și i s-au întâmplat miracole care indicau statutul ei onorabil în fața lui Allah. Zaharia obișnuia să o viziteze în cameră și găsea fructe de vară iarna și fructe de iarnă vara. Allah Preaînaltul spune despre Maria:

„(...) Și de fiecare data când intra Zaharia la ea în temple, găsea lângă ea mâncare. Și a întrebat-o: «O, Maria, de unde ai aceasta?» Iar ea îi răspundea: «Ea este de la Allah!» Allah îl hrănește pe cel pe care El vrea, fără socoteală.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:37]

• **Virtuțile Mariei (Pacea fie asupra ei!) și statutul ei în fața Domnului său**

Una dintre dovezile virtuții Mariei (Pacea fie asupra ei!) este faptul că îngerii i-au vorbit și i-au spus că Allah Preaînaltul a ales-o să fie cea mai bună dintre femeile lumii în acel moment. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Îngerii au zis: «O, Maria! Allah te-a ales și te-a făcut curate. El te-a ales peste femeile lumii. ~ O, Maria! Fii cu ascultare față de Stăpânul tău, prosternează-te și pleacă-te, rugându-te împreună cu cei ce se pleacă.»» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:42-43]

***

O altă dovadă a virtuții Mariei (Pacea fie asupra sa!) este aceea că îngerii i-au adus vestea cea mai bună de la Allah Preaînaltul, cum că ea va rămâne însărcinată cu un băiat al cărui nume va fi Mesia, Isus – fiul Mariei. Nu numai atât, dar i-au spus și că fiul ei, Isus, nu va fi ca alți fii; el va fi ținut în mare stimă de Allah și de oameni, și el ar fi unul dintre cei apropiați lui Allah Preaînaltul, Care spune în Coran:

„Îngerii au zis: «O, Maria! Allah îți vestește un Cuvânt din partea Lui: numele lui va fi al-Masih, Isa, fiul Mariei, măreț în această lume și în lumea de Apoi și unul dintre cei mai apropiați (de Allah).»» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:45]

Maria (Pacea fie asupra sa!) a acceptat aceste vești bune de la Domnul ei, chiar dacă ea a fost foarte uimită de această veste, pentru că cum ar putea ea avea un copil atunci când ea nu a avut un soț?

„Ea a zis: «Doamne, cum să am un copil fără să mă fi atins un bărbat?» I-a răspuns El: «Întocmai așa!» Când El hotărăște un lucru, El spune doar «Fii!» și el este de îndată.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:47]

Ce se înțelege prin cuvintele ei (*fără să mă fi atins un bărbat*) este că nu a întreținut relații sexuale cu niciun bărbat.

Acest verset înseamnă că Allah Preaînaltul are puterea de a face toate lucrurile. Dacă El vrea un lucru, El doar îi spune „Fii!” și el este. Aceasta include ceea ce s-a întâmplat cu Maria; când Allah a spus Fii!, Isus (Pacea fie asupra sa!) a luat ființă în pântecul mamei sale în virtutea acestui Cuvânt divin. Prin urmare, Isus (Pacea fie asupra sa!) este numit „Cuvântul lui Allah”, iar îngerii i-au spus Mariei:

„(...) Allah îți vestește un Cuvânt din partea Lui: numele lui va fi al-Masih, Isa, fiul Mariei (...))” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:45]

Este interesant de observat că acest text coranic este în armonie cu ceea ce este menționat în Evanghelia după Luca:

„Îngerul a intrat la ea și a zis: «Plecăciune ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!» ~ Tulburată foarte mult de cuvintele acestea, Maria se întreba singură ce putea să însemne urarea aceasta. ~ Îngerul i-a zis: «Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. ~ Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus» ~ Maria i-a zis îngerului:

«Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?» ~ Căci niciun Cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere.» [Luca 1:28-31, 34, 37]

***

Când Maria (Pacea fie asupra sa!) a primit și a acceptat aceste vești bune, deși era mulțumită de ele, acestea i-au provocat multă îngrijorare și suferință, pentru cine putea să-și convingă poporul de adevărul problemei, că ea își zămislise copilul în acest mod extraordinar, prin Porunca lui Allah? Necunoscând adevărul problemei, ei își bazau judecata pe ceea ce era evident și o acuzau de preacurvie. Era extrem de neliniștită și își dorea să moară în loc să înfrunte acuzațiile oamenilor.

***

Este interesant de observat că femeile musulmane sunt cele mai bune în urmarea exemplului Mariei (Pacea fie asupra ei!), deoarece preferă moartea în locul relațiilor sexuale cu oricine, cu excepția soților lor - spre deosebire de starea de fapt în rândul multor femei creștine care sunt foarte neglijente cu privire la această chestiune, iar relațiile iubit-prietenă și relațiile sexuale în afara căsătoriei sunt foarte frecvente; chiar și unii clerici nu sunt imuni la căderea în păcat. Aceasta este o încălcare flagrantă împotriva femeilor și soților lor, într-o contravenție clară cu învățăturile lui Hristos și ale tuturor Profeților (Pacea fie asupra lor!) și eticheta la care onorabili bărbați și femei, în special Fecioara Maria, au aderat întotdeauna.

Este posibil ca acest tip de comportament din partea clerului să fie o reflectare adevărată a conduitei și caracterului lui Isus (Pacea fie asupra sa!)? Acest lucru nu s-ar putea întâmpla niciodată.

***

O altă dovadă a virtuții Mariei este faptul că Gabriel – care este cel mai mare dintre îngeri – i-a dat vești bune cum că ea va concepe și va rămâne însărcinată cu Mesia. Am remarcat mai sus că îngerii i-au dat vestea cea mai bună înainte de aceasta, atunci Gabriel – cel mai mare dintre îngeri – a venit să-i dea din nou vestea bună și să împlinească aceste vești bune. El i s-a arătat sub forma unui bărbat, într-un colț din Bayt al-Maqdis, unde nimeni nu o putea vedea, și a informat-o că venise timpul pentru împlinirea veștilor vesele pe care îngerii i le aduseseră mai înainte, și anume că ea va rămâne însărcinată cu Mesia. Maria a fost surprinsă să audă a doua oară aceste vești bune și l-a întrebat pe Gabriel: voi avea un fiu când nimeni nu m-a atins și nu am fost niciodată necinstită, comițând fapte rușinoase cu bărbați?

Îngerul Gavriil (îngerul Gabriel) a răspuns că aceasta a fost Porunca și Voința lui Allah și nu avem de ales decât să acceptăm Porunca Lui și să o punem în aplicare, pentru că El are o mare înțelepciune în toate lucrurile. Deci Gavriil a făcut ceea ce Domnul său i-a poruncit să facă; el a suflat asupra Mariei, iar acea suflare a ajuns în uterul ei și ea a rămas însărcinată cu Mesia, în timp ce femeile rămân însărcinate de soții lor. Fătul ei a rămas în pântecul ei timp de nouă luni, apoi l-a născut. Allah Preaînaltul ne spune povestea sa în capitolul Coranului numit Mariam (Maria):

„Pomenește (o, Mohammed) în Carte (Coranul) și de Maria, când ea s-a retras de la neamul ei într-un loc spre răsărit (la răsărit de Ierusalim). ~ Și a pus între ea și între ei un

văl! Și atunci am trimis la ea Duhul Nostru (îngerul Gavriil), care i s-a arătat cu înfățișarea unui om adevărat. ~ A zis ea: «Caut apărare la Cel Milostiv față de tine! Dacă tu ești cuvios, (nu te apropia de mine)!» ~ I-a răspuns el: «Eu sunt numai un trimis al Domnului tău ca să-ți vestesc un prunc curat!» ~ Însă ea a zis: «Cum să am eu un prunc, dacă nu m-a atins niciun bărbat și nici târfă nu sunt?» ~ I-a răspuns el: «Așa este! Dar Domnul tău a zis: „Acesta pentru Mine-i (un lucru) ușor! Și-l vom face Noi un semn pentru oameni și o îndurare din partea Noastră! Acesta-i un lucru (de mult) hotărât!”» ~ Și ea l-a zămislit și s-a retras cu el într-un loc depărtat. ~ Și-au apucat-o durerile lângă trunchiul unui curmal și a zis ea: «O, de aș fi murit înainte de aceasta și cu totul de-aș fi fost uitată!» ~ Dar (un glas) a strigat-o de sub ea, (zicându-i): «Nu fi mâhnită! ~ Domnul tău a făcut mai jos de tine un pârlăiaș! ~ Și scutură spre tine trunchiul de curmal, căci el va lăsa să cadă lângă tine curmale proaspete coapte! ~ Așadar, mănâncă, bea și fii fericită (de copilul tău)! Iar de vei vedea tu vreun om, spune-i lui: „Eu i-am juruit Celui Milostiv un post și de aceea nu voi sta astăzi de vorbă cu niciun om!”» ~ Apoi a venit cu el la neamul ei, purtându-l (în brațe). Și i-au zis ei: «O, Maria, tu ai făcut un lucru îngrozitor! ~ O, soră a lui Aaron, tatăl tău nu a fost un om (făcător) de rău, iar mama ta nu a fost o târfă!» ~ Ea (Maria) a făcut semn spre el, dar ei au zis: «Cum să vorbim cu acela care este un prunc de leagăn?» ~ Dar el (pruncul) a zis: «Eu sunt robul lui Allah! El mi-a dăruit Scriptura (Evanghelia) și m-a făcut Profet! ~ Și El m-a binecuvântat, oriunde aș fi, și mi-a poruncit rugăciunea (as-salah) și caritatea (az-zakah), cât voi trăi, ~ Și bunăcuviință față de născătoarea mea! Și nu m-a făcut pe mine trufaș, nici ticălos! ~ Și pacea fie asupra mea în ziua în care m-am născut și în ziua în care voi muri și în ziua în care voi fi adus la viață (din nou)!» ~ (Spune, Mohammed): «Acesta este Isus, fiul Mariei!» Aceasta este povestea adevărată de care ei se îndoiesc! ~ Nu se cuvine ca Allah să-Și atribuie un fiu! Mărire Lui! Dacă El hotărâște un lucru, atunci El zice «Fii!», iar el este! ~ Allah este Domnul meu și Domnul vostru. Adorați-L pe El și acesta este un drum drept!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:16-36]

Comentariu cu privire la aceste versete

Această sarcină a a luat ființă în pântecul Mariei (Pacea fie asupra sa!), dintr-o mamă fără tată; indicând Puterea perfectă a lui Allah Preaînaltul, pentru că este ceva ce nu este ușor de făcut, dar este ușor pentru El. Înțelepciunea din spatele creării lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în acest mod este că acest lucru ar fi un semn și o dovadă de putere din partea lui Allah pentru oameni, pe care i-a creat în diferite moduri. El l-a creat pe părintele lor, Adam (Pacea fie asupra sa!) nici de la un bărbat, nici de la o femeie; el a creat-o pe Eva dintr-un bărbat fără femeie; El a creat toți descendenții lor atât de la bărbați, cât și de la femei, cu excepția lui Isus (Pacea fie asupra sa!), pe care l-a creat dintr-o femeie fără bărbat. Astfel, odată cu crearea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), cele patru scenarii posibile au fost finalizate, iar acest lucru indică Puterea perfectă a lui Allah și Forța Sa imensă. Acest lucru nu este dificil pentru Allah, deoarece crearea Cerurilor și a Pământului este mai măreață decât crearea ființelor umane, dar majoritatea oamenilor nu sunt conștienți de acest lucru.

Allah este capabil să creeze oameni dintr-un bărbat și o femeie, așa cum este cazul tuturor oamenilor, dar El poate crea fără un bărbat și o femeie, ca în cazul părintelui nostru, Adam (Pacea fie asupra sa!); sau El poate crea dintr-un bărbat fără femeie, ca în cazul mamei noastre Eva, pe care Allah a creat-o din coasta lui Adam (Pacea fie asupra sa!); sau El poate crea dintr-o femeie fără bărbat, ca în cazul lui Mesia Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!); sau El poate crea dintr-un bătrân și o femeie stearpă, ca în cazul Profeților Avraam și Zaharia (Pacea fie

asupra lor!); sau El poate să nu creeze nimic dintr-un bărbat și o femeie, nici bărbați sau femei, ca în cazul celor care sunt infertili; sau El poate crea din ei numai bărbați fără femei, sau numai femei fără bărbați, sau atât bărbați, cât și femei. Allah are puterea de a face toate lucrurile, așa spune în Nobilul Coran:

„Când Noi (Allah) voim un lucru, singurul cuvânt pe care-l spunem este «Fii!» și el este!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:40]

Allah Preaînaltul spune de asemenea în Nobilul Coran:

„A lui Allah este stăpânirea Cerurilor și a Pământului. El creează ceea ce voiește și dăruiește El copile cui voiește și dăruiește El băieți cui voiește, ~ Sau dă El și băieți și copile și-l face sterp pe cel pe care El voiește. El este Atoateștiutor, Atotputernic (Alim, Qadir).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:49-50]

Acest pasaj ne arată clar faptul că Allah Preaînaltul este Cel care creează tot ce Își dorește El și oferă oricui vrea dintre robii Săi numai femei [urmași], fără bărbați printre ei, sau El oferă oricui vrea numai bărbați [urmași], fără femei printre ei; El dă oricui vrea el atât bărbați, cât și femei [urmași]; și El lasă steapă pe oricine vrea, pentru ca ei să nu aibă urmași. Allah Cel Atotputernic știe cel mai bine ce creează și este Capabil să creeze orice dorește; nimic din ceea ce El vrea să creeze nu este dincolo de El.

Concluzie: Crearea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost un semn și o dovadă pentru toți oamenii în general și pentru fiii lui Israel în particular a mării Puteri a lui Allah Preaînaltul și a Capacității Sale de a crea tot ceea ce El dorește. Prin urmare, nu avem altă opțiune decât să credem în aceasta și să-L adorăm pe Domnul în inimile noastre. Este interesant de observat că înțelepciunea din spatele creării lui Isus (Pacea fie asupra sa!) dintr-o mamă fără tată este menționată în referințele care sunt în circulație printre creștinii de astăzi. În cartea lui Isaia, există o prevestire a conceperii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și că nașterea lui ar fi un semn al Puterii lui Allah:

„De aceea Domnul Însuși vă va da un semn: «Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu și-i va pune numele Emanuel.»” [Isaia, 7:14]

„Domnul” este Dumnezeu, iar „semnul” este o dovadă a puterii sale. Emanuel este unul dintre numele lui Mesia. În ciuda tuturor acestor lucruri, creștinii nu cred că înțelepciunea divină din spatele conceperii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în acest mod a fost de a sublinia faptul că acesta era un semn al Puterii lui Allah (Care este menționat aici ca „Domnul”).

După ce Maria l-a născut pe Isus (Pacea fie asupra lor!), primele cuvinte pe care le-a rostit când se afla în leagăn au fost afirmația că el a fost un slujitor al lui Allah Preaînaltul . Atunci evreii au întrebat-o pe mama lui despre acest copil: de unde l-ai luat? Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a spus că el a fost fiul lui Dumnezeu; dacă ar fi fost așa, ar fi spus-o, pentru că ar fi fost o onoare pentru el dacă ar fi fost adevărat și pentru că situația i-ar fi cerut să spună ceva pentru a îndepărta acuzațiile aduse mamei sale. Dar, de fapt, el a spus:

„ Dar el (pruncul) a zis: «Eu sunt robul lui Allah! El mi-a dăruit Scriptura (Evanghelia) și m-a făcut Profet! ~ Și El m-a binecuvântat, oriunde aș fi, și mi-a poruncit rugăciunea (as-salah) și caritatea (az-zakah), cât voi trăi, ~ Și bunăcuviință față de născătoarea mea! Și nu m-a făcut pe mine trufaș, nici ticălos!~ Și pacea fie asupra mea în ziua în care m-am născut și în ziua în care voi muri și în ziua în care voi fi adus la viață (din nou)!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:30-33]

Ce ar putea fi mai clar decât aceasta, care dovedește că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost un rob al lui Allah Preaînaltul, o ființă umană și un Profet; și că el nu a fost Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu?

.....

- **Mintea Mariei s-a liniștit după ce fiul ei a reasigurat-o după ce l-a născut**

Allah Preaînaltul ne spune în Cartea Sa că Maria a fost foarte tulburată când l-a născut pe fiul ei, Isus (Pacea fie asupra lor!), pentru că știa că oamenii o vor acuza de preacurvie, deoarece era binecunoscut faptul că ea nu era căsătorită. În mintea lor, nu exista altă cale pentru ea de a rămâne însărcinată decât prin curvie. Allah Cel Atotputernic spune în Nobilul Coran:

„Și au apucat-o durerile lângă trunchiul unul curmal și a zis ea: «O, de aș fi murit înainte de aceasta și cu totul de-aș fi fost uitată!» ~ Dar (un glas) a strigat-o de sub ea (zicându-i): «Nu fi mâhnită! Domnul tău a făcut mai jos de tine un pâraiaș! ~ Și scutură spre tine trunchiul de curmal, căci el va lăsa să cadă lângă tine curmale proaspete coapte! ~ Așadar, mănâncă, bea și fii fericită (de copilul tău)! Iar de vei vedea tu vreun om, spune-I lui: «Eu i-am juruit Celui Milostiv un post și de asta nu voi sta astăzi de vorbă cu niciun om.»» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:23-26]

Dar Isus (Pacea fie asupra sa!) a reasigurat-o pe mama sa după ce ea l-a născut. Acesta a fost primul semn al bunătății sale, pentru că i-a spus să mănânce curmalele proaspete, coapte și să bea apa din pârau.

De asemenea, el i-a spus să se scuze de la a răspunde poporului ei atunci când au întrebat-o de unde l-a luat, spunând că postește, pentru că în legile lor religioase, postul însemna să se abțină de la a vorbi. Când Maria (Pacea fie asupra sa!) a văzut aceste miracole în fiul ei, ea și-a dat seama că el era într-adevăr un Profet și a devenit sigură de Promisiunea Domnului ei. Ea a făcut ceea ce fiul ei i-a spus să facă, pentru că nu era posibil ca copilul ei să fi putut rosti astfel de cuvinte minunate decât prin revelație de la Allah Preaînaltul. Astfel, mintea ei s-a liniștit, iar ea a părăsit locul în care se afla și s-a întors la oamenii ei. Când au văzut-o purtându-și fiul, au întrebat-o cu uimire: „*De unde ai primit acest copil nou-născut? Proveniți dintr-o familie religioasă și onorabilă, iar cineva ca tine nu comite greșeli rușinoase.*”

Ea a răspuns ca o femeie care s-a încrezut în Domnul ei; ea a arătat spre copilul ei, ceea ce înseamnă că ar trebui să-l întrebe, pentru că el era cel care ar răspunde la întrebările lor. Au fost uimiți de răspunsul ei, pentru că nu este normal ca un copil din leagăn să vorbească și să răspundă la întrebările oamenilor din jurul lui. Dar Isus (Pacea fie asupra sa!) a rostit cuvinte memorabile, care le-a risipit uimirea. În primul rând, Isus (Pacea fie asupra sa!) a afirmat că el era un rob al lui Allah Preaînaltul, spunând: *{Eu sunt robul lui Allah}*, adică nu trebuie să fiu adorat și nu sunt un fiu al lui Allah; mai degrabă eu sunt un slujitor și Îl ador pe Allah.

Apoi, el (Pacea fie asupra sa!) a zis: *{El mi-a dăruit Scriptura}*, și anume *Injilul (Evangelia)*; Allah a decretat că i se va da această carte când va crește. Apoi, Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus: *{și m-a făcut Profet}*, adică cine a fost trimis la tine. El nu a spus: „*M-a făcut un zeu*”, sau „*M-a făcut fiul lui Dumnezeu*”, sau orice alt lucru de acest fel pe care creștinii l-au spus despre el după ce a fost înălțat la cer. În schimb, el (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„(...) și m-a făcut Profet! ~ Și El m-a binecuvântat, oriunde aș fi, și mi-a poruncit rugăciunea (as-salah) și caritatea (az-zakah), cât voi trăi, ~ Și bunăcuviință față de născătoarea mea! Și nu m-a făcut pe mine trufaș, nici ticălos! ~ Și pacea fie asupra mea în ziua în care m-am născut și în ziua în care voi muri și în ziua în care voi fi adus la viață (din nou)!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:30-33]

Când Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus aceste cuvinte, ei și-au dat seama că el era într-adevăr un Profet și un Profet spune doar adevărul. Maria a fost liniștită în acel moment, iar acesta este unul dintre cele mai mari moduri în care Isus (Pacea fie asupra sa!) și-a onorat mama.

- **Concluzii la povestea Mariei (Pacea fie asupra sa!)**

Imediat după ce ne-a spus această poveste memorabilă în Coran, Allah Preaînaltul spune: **„(Spune, Mohammed): «Acesta este Isus, fiul Mariei!» Aceasta este povestea adevărată de care ei se îndoiesc! ~ Nu se cuvine ca Allah să-Și atribuie un fiu! Mărire Lui! Dacă El hotărăște un lucru, atunci El zice «Fii!», iar el este!”** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:34-35]

Ce înseamnă aceste două versete: Ceea ce v-am spus, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), este povestea lui Mesia, Isus fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!). Au apărut îndoieli și confuzie în rândul diferitelor grupuri creștine cu privire la acest lucru și, ca urmare a acestui fapt, s-au împărțit în secte și facțiuni.

Cititorul poate observa că Allah Preaînaltul l-a atribuit pe Isus mamei sale, Maria (Pacea fie asupra lor!), iar El nu l-a atribuit Lui Însuși, pentru că el a fost fiul Mariei și nu a avut tată. Dacă Allah Cel Atotputernic ar fi fost într-adevăr tatăl său, El și l-ar fi atribuit Lui Însuși, pentru că contextul ar dicta acest lucru. Este binecunoscut faptul că o persoană este de obicei atribuită tatălui său, dar acest lucru nu a fost aplicabil în cazul lui Isus, căci Allah l-a atribuit mamei sale, spunând: *{Acesta Isus, fiul Mariei.}* Apoi, Allah Preaînaltul confirmă acest lucru și spune: *{Nu se cuvine ca Allah să-Și atribuie un fiu! Mărire Lui!}* Nu este posibil ca Allah Preaînaltul să aibă un fiu, deoarece a avea un fiu ar însemna că El are nevoie de creația Sa, iar acest lucru este contrar Naturii Sale. El Preaînaltul este Cel care i-a creat și i-a adus la viață, deci cum ar putea El să aibă nevoie de ei după aceea?

Apoi, Allah Preaînaltul spune: *{Mărire Lui!}*, adică Allah este înălțat cu mult peste asta. Apoi, la sfârșitul acestui pasaj, El Preaînaltul spune: *{Dacă El hotărăște un lucru, atunci El zice «Fii!», iar el este!}*. Aceasta este ca ceea ce el spune într-un alt verset, la sfârșitul capitolului Al-Imran:

„Înainte de Allah, Isus este asemenea lui Adam, pe care El l-a creat din lut, apoi i-a zis lui: «Fii!» și el a fost. ~ Adevărul vine de la Domnul tău și nu va fi dintre aceia care se îndoiesc.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:59-60]

Adică: O, Mohammed, nu fi printre cei care se îndoiesc de povestea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), căci adevărul a venit la tine de la Domnul tău.

***

Un alt indiciu al virtuții Mariei (Pacea fie asupra ei!), conform islamului, este faptul că două capitole întregi din Coran sunt numite după ea și familia ei. Primul se numește „Mariam”, iar celălalt este „Al-Imran”.

- **Creștinii au credințe diferite cu privire la statutul și natura Mariei**

Cele trei grupuri principale de creștini diferă foarte mult cu privire la ceea ce cred despre mama lui Isus, Fecioara Maria. Ortodocșii răsăriteni cred că ea s-a născut cu o povară a păcatului original la fel ca Profeții, sfinții și alți oameni, cu excepția lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Catolicii, precum și ortodocșii etiopieni și eritreeni, cred că Maria s-a născut liberă de păcatul originar, așa cum a fost și Isus (Pacea fie asupra sa!).

Bisericile catolice și ortodoxe cred că Maria a fost ridicată la cer în viață; unii cred că, înainte de aceasta, a murit și a înviat. Au pus statui și icoane de-ale ei în bisericile lor și o venerază. De asemenea, ei se roagă către ea, dar justifică acest lucru explicând că se roagă pentru mijlocirea ei. În ceea ce-i privește pe protestanți, ei o consideră o creație obișnuită ca orice alt om și se opun rugăciunii către ea. Ei cred că ea a fost mama lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și ea nu a dat naștere la ceva divin; mai degrabă ea a dat naștere doar unui corp uman. Unii dintre ei spun că ea este ca coaja albă a unui ou din care iese puiul. Ortodocșii și catolicii sunt de acord că ea a fost fecioară înainte, în timpul și după nașterea lui Isus, ceea ce înseamnă că nu a avut relații cu oamenii și că Isus nu a avut frați; în general, protestanții nu cred că ea a rămas virgină pentru tot restul vieții.

Catolicii, ortodocșii și unele secte protestante o numesc pe Maria „Maica lui Dumnezeu”, adică mama lui Isus, despre care ei cred că face parte din Sfânta Treime. Majoritatea sectelor protestante o respectă și sunt de acord că fiul ei, Isus, a făcut parte dintr-o Trinitate, dar se opun titlului de „Maica Domnului” și venerării ei excesive. În ceea ce-i privește pe evrei, punctul lor de vedere este exact opusul. Ei cred că ea a comis fapte rușinoase, rămânând astfel însărcinată cu Isus și dându-i naștere lui – departe de ea să facă un astfel de lucru.

Apoi a venit islamul și a pus capăt acestei confuzii teribile despre Fecioara Maria. Coranul afirmă că a fost devotată adorării lui Allah Preaînaltul, onorabilă, puternică și adevărată în credință, pioasă și curată. Ea nu a adorat niciodată pe nimeni și nimic altceva în afară de Allah Preaînaltul și nu i-a chemat pe oameni să se închine fiului ei. Ea este menționată cu cuvinte de mare respect și onoare în treizeci și unu de locuri din Nobilul Coran. Numele fiului ei, Isus, fiul Mariei, este menționat de douăzeci și cinci de ori în Nobilul Coran și este descris ca Mesia de nouă ori. Toate acestea au loc într-un context de respect, venerare și onoare, dar numai în măsura în care acest lucru este adecvat pentru o ființă umană; ea nu implică nicio credință conform căreia ei posedau vreun atribut divin. Erau ființe umane ca noi; ei l-au adorat pe Allah Preaînaltul așa cum am făcut-o și noi și au nădăjdut asemeni nouă să ajungă în Paradis și să fie izbăviți de Iad.

Coranul ne spune că Maria, fiica lui ‘Imran, l-a zămislit pe Isus prin Cuvântul lui Allah („Fii!”), iar apoi Isus (Pacea fie asupra sa!) a rămas în pântecul ei, ca orice alt om, până când l-a născut, așa cum toate femeile dau naștere copiilor lor.

- **În Nobilul Coran, Allah Preaînaltul îl descrie pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind „Cuvântul lui Allah”**

În Nobilul Coran, Isus (Pacea fie asupra sa!) este descris ca fiind Cuvântul lui Allah Preaînaltul, deoarece el a fost creat în pântecul mamei sale prin cuvântul divin „Fii!”

Impactul acestui cuvânt a fost ca efectul spermei bărbatului care întâlnește ovulul femeii în uter, ca urmare a faptului că ea, rămânând însărcinată și purtând în pântecul ei un copil. Isus (Pacea fie asupra sa!) este, de asemenea, descris ca un suflet creat de El; adică sufletul lui Isus a fost creat de Allah Preaînaltul ca orice alt suflet omenesc, așa spune Allah Preaînaltul în Nobilul Coran atunci când îi sfătuiește pe oamenii cărții - și anume evreii și creștinii:

„O, voi oameni ai Scripturii (evrei și creștini)! Nu exagerați în privința religiei voastre și nu spuneți despre Allah decât adevărul! Mesia Isus, fiul Mariei, este Trimisul lui Allah, Cuvântul Său pe care El l-a transmis Mariei și un duh de la El. Credeți, așadar, în Allah și în Trimișii Săi. Și nu spuneți «Trei!». Oprite-vă de la aceasta și va fi mai bine pentru voi! Allah nu este decât un Allah Unic. Slavă Lui! Să aibă El un copil? Ale Lui (Allah) sunt cele din ceruri și de pe pământ și Allah este cel mai bun Ocrotitor (Wakil). ~ Mesia nu se va

dezice niciodată de ai fi rob lui Allah și nici îngerii apropiați, iar acela care se dezice de la slujirea Lui și se arată trufaș îi va aduna la El laolaltă. ~ Cât despre aceia care cred și împlinesc fapte bune, acestora le va acorda răsplată din belșug, pe care o va mai și spori cu Harul Său. Cât despre cei care sunt semeți și trufași, acestora le va rânduia chin dureros și nu vor afla pentru ei, în afară de Allah, Ocrotitor, Ajutor (Walyy, Nasir). [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:171-173]

- **Starea în care fiii lui Israel se aflau înainte ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să le fie trimis**

Introducere

Fiii lui Israel au fost profeți și împărați după ce au intrat sub stăpânirea lui Faraon și a poporului său, pentru că Allah Preaînaltul le-a acordat multe binecuvântări, așa spune El în Nobilul Coran:

„(Aduceți-vă voi aminte) când Moise i-a zis neamului său: «O, popor al meu! Aduceți-vă aminte de Harul lui Allah asupra voastră, căci El a făcut dintre voi Profeți și v-a făcut pe voi suverani. El v-a dat vouă ceea ce nu a dat nici uneia dintre lumile (de atunci)!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:20]

Dar fiii lui Israel nu l-au laudat pe Allah Cel Atotputernic pentru aceste binecuvântări și s-au dus la extreme în încălcare și greșală. Inimile lor au devenit grele, au uitat de ceea ce li s-a amintit, iar cămătăria și curvia au devenit larg răspândite printre ei. Ei obișnuiau să-i ucidă pe cei care se aveau la dreptate și chiar i-au ucis pe Profeți și au denaturat Tora pe care o aveau. Ei au păcătuit foarte mult împotriva Cărții lui Allah și împotriva Profetilor Săi, în moduri pe care nimeni înaintea lor nu a îndrăznit vreodată să le facă. Deci Allah (Dumnezeu) l-a trimis pe Mesia la ei, dar ei nu au crezut că el a fost un Profet, chiar dacă Allah l-a sprijinit cu multe minuni ca dovadă a acestei calități de Profet. Apoi au hotărât să-l omoare, dar Allah l-a ocrotit și l-a ridicat la El în Ceruri.

Allah Preaînaltul spune despre poporul Cărții (evreii și creștinii):

„Oare nu a sosit vremea pentru aceia care cred, ca inimile lor să fie smerite la pomenirea lui Allah și înaintea Adevărului care a fost trimis și ca ei să nu fie ca aceia cărora li s-a dăruit Cartea mai înainte (evreii și creștinii) și li s-a lăsat lor timp îndelung, însă inimile lor au rămas împietrite și mulți dintre ei sunt nelegiuiți?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 57:16]

Ibn Kathir (Allah să aibă milă de el) a spus, comentând acest verset:

„Allah le-a interzis credincioșilor să imite poporul Cărții care venise înaintea lor, pe iudei și pe creștini, când inimile lor au devenit grele odată cu trecerea timpului; ei au schimbat Cartea lui Allah care era în mâinile lor și au alergat după bani și au aruncat-o la spate. Ei au persistat în aderarea la diferite puncte de vedere și învățături false și au urmat opiniile umane cu privire la religia lui Allah, luându-i rabinii și preoții lor ca domni în loc de Allah. În acel moment, inimile lor au crescut greu, astfel încât acestea nu au acceptat nici un avertisment sau să răspundă la orice promisiune de recompensare sau de avertizare de pedeapsă.”

{Și mulți dintre ei erau nelegiuiți} prin faptele lor, așa că inimile lor erau corupte, iar faptele lor bune erau invalide.

Allah Preaînaltul spune în altă parte:

„Apoi, din cauza încălcării legământului lor, i-am blestemat Noi și le-am împietrit inimile, căci ei au răstălmăcit cuvintele și au uitat o parte din ceea ce li s-a reamintit (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:13]

Adică, inimile lor au devenit corupte și de piatră, iar o parte a practicii lor obișnuite a fost aceea de a denatura sensul cuvintelor [revelate]. Ei au abandonat faptele bune care le fuseseră încredințate și au săvârșit fapte care le erau interzise; prin urmare, Allah Preaînaltul le-a interzis credincioșilor să-i imite în orice probleme fundamentale sau minore. Ibn Abi Hatim a povestit un hadith relatat de Abdullah ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el!) și nu am auzit niciodată nimic mai minunat decât acesta, cu excepția a ceva din Cartea lui Allah sau ceva ce Profetul însuși (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus. El a relatat:

„Odată cu trecerea timpului, inimile fiilor lui Israel s-au împietrit și au inventat ei înșiși o carte spre care au înclinat și pe care au găsit-o dulce și plăcută de recitat. Adevărul a format o barieră între ei și multe dintre lucrurile pe care le doreau, așa că au spus: «Veniți, să-i chemăm pe fiii lui Israel la această carte a noastră. Pe oricine o urmează alături de noi, îl vom lăsa în pace, dar pe oricine refuză să o urmeze alături noi, îl vom ucide.» Așa că au făcut asta. Era un om printre ei care avea mari cunoștințe de religie. Când a văzut ce fac, s-a întors la ceea ce știa despre Cartea lui Allah și a scris-o pe un material subțire, apoi a răsucit-o și a pus-o într-un vas, apoi a atârnat vasul pe o sfoară în jurul gâtului. Când au avut loc multe crime, și-au spus unul altuia: «Ați ucis mulți dintre fiii lui Israel. Cheamă-l pe acel om învățat și arată-i cartea ta; dacă o urmează cu tine, atunci restul poporului o va urma cu tine, dar dacă refuză, atunci ucidem-l.»

Așa că l-au chemat pe acel om informat și i-au zis: «Crezi în ceea ce se află în cartea noastră?» El a întrebat: «Ce este în ea? Arată-mi-o!» I-au arătat-o de la început până la sfârșit și apoi i-au spus: «Crezi în asta?» El a spus: «Da, cred în ceea ce este aici.» - și el a arătat spre vas, așa că l-au lăsat să trăiască. Când a murit, i-au exhumat trupul și au găsit acel vas pe o sfoară legată în jurul gâtului. Ei au găsit în ea ceea ce se știe sub numele de Cartea lui Allah, așa că și-au spus unul altuia: «Nu am auzit niciodată de aceasta; acest om trebuie să fi devenit confuz și cu mințile plecate.» Apoi, fiii lui Israel s-au împărțit în șaptezeci și două secte și cea mai bună dintre sectele lor este poporul care urmează aceeași cale ca cel care a avut acel vas.”

Ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„În curând, dacă tu – sau unii dintre voi – vor trăi, veți vedea lucruri pe care le veți dezaproba și la care vă veți opune. Nu le veți putea schimba, dar va fi suficient pentru oricare dintre voi ca Allah să știe că o dezaprobați în inima voastră.”

Abu Ja’far at-Tabari a povestit din ‘Itrīs ibn ‘Arqub că el a venit la ‘Abdullah ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de ei!) și a spus:

„O, ‘Abdullah, condamnat este cel care nu aderă la ceea ce este drept și nu interzice ceea ce este greșit.» Abdullah a spus: «Condamnat este cel care nu poate recunoaște în inima lui ceea ce este bine și nu urăște în inima lui ceea ce este greșit. Odată cu trecerea timpului, inimile fiilor lui Israel au împietrit și au inventat o carte singuri, care le-a plăcut și au găsit-o dulce de recitat.» Ei au spus: «Vom prezenta această carte fiilor lui Israel; pe oricine crede în ea, îl vom lăsa în pace, dar pe oricine nu crede în ea, îl vom ucide.»”

Deci unul dintre ei a pus Cartea lui Allah într-un vas, apoi a purtat acel vas pe piept, apoi când a fost întrebat: „Crezi în aceasta?” El a răspuns: „Eu cred în acest lucru - și el a arătat la vasul de pe pieptul lui – de ce nu aș crede în această carte?” Printre cele mai bune dintre sectele lor de astăzi este secta care urmează aceeași cale ca și cea care a avut acel vas.

- **Fiii lui Israel și-au ucis Profeții**

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Acelora care nu cred în Semnele lui Allah și-i omoară pe Profeti pe nedrept și-i omoară pe aceia dintre oameni care poruncesc dreptatea, acelora vestește-le osândă dureroasă.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:21]

Ibn Kathir (Allah să aibă milă de el) a spus, comentând acest verset:

„Aceasta este o condamnare din partea lui Allah a poporului Cărții pentru păcatele și actele ilegale pe care le-au comis prin respingerea revelațiilor lui Allah în trecut și în prezent, care le-au fost transmise de către Profeți. Ei au făcut acest lucru din aroganță și încăpățănare față de Profeți și pentru că disprețuiau adevărul și erau prea mândri să-l urmeze. În plus, ei i-au ucis pe unii dintre Profeți atunci când le-au transmis legile lui Allah de la El, fără un motiv just și fără nicio ofensă din partea Profeților, cu excepția faptului că i-au chemat la adevăr.”

- *{și îi ucide pe cei ai omenirii care se învecinează cu dreptatea printre oameni}* - aceasta este cea mai mare aroganță, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): **„(...) Aroganța înseamnă respingerea adevărului și privirea de sus a oamenilor.” (Muslim, 91a)**

Ibn Abi Hatim a povestit că Abu ‘Ubaydah ibn al-Jarraah a spus:

„I-am spus: «O, Profet al lui Allah, care dintre oameni va fi cel mai aspru pedepsit în Ziua Învierii?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Un om care a ucis un Profet sau [a ucis] pe cineva care a cerut ceea ce este drept și a interzis ceea ce este greșit.» Apoi, Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a recitat versetele:

„Acelora care nu cred în Semnele lui Allah și-i omoară pe Profeti pe nedrept și-i omoară pe aceia dintre oameni care poruncesc dreptatea, acelora vestește-le osândă dureroasă. ~ Aceia sunt cei ale căror fapte sunt în deșert în această viață ca și în Viața de Apoi și ei nu vor avea sprijinitori!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:21-22]

Atunci, Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis: **„O, Abu Ubaydah, fiii lui Israel au ucis patruzeci și trei de Profeți la începutul unei zile, într-o singură oră. Apoi, o sută șaptezeci de oameni ai fiilor lui Israel s-au ridicat și i-au îndemnat pe cei care i-au ucis să facă ceea ce este drept și le-a interzis să facă ceea ce este greșit și toți au fost uciși la sfârșitul acelei zile. Ei sunt cei pe care Allah i-a menționat aici.”**

Acest lucru a fost, de asemenea, relatat de Ibn Jarir (Allah să fie mulțumit de el!), cu excepția faptului că el a spus: „o sută doisprezece bărbați dintre fiii lui Israel.”

Când au fost prea aroganți pentru a accepta adevărul și s-au uitat de sus la oameni, Allah i-a pedepsit pentru aceasta, umilindu-i și aducându-i jos în această lume și provocându-le o pedeapsă umilitoare în Viața de Apoi.

Prin urmare, El Preaînaltul spune:

„(...) vestește-le osândă dureroasă. ~ Aceia sunt cei ale căror fapte sunt în deșert în această viață ca și în Viața de Apoi și ei nu vor avea sprijinitori!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:21-22]

Încheiem citatul din Ibn Kathir (Allah să aibă milă de el!).

Eu spun: În explicația sa despre Coran, Ibn Abi Hatim a povestit că Qatadah a spus, cu privire la cuvintele *{și-i omoară pe aceia dintre oameni care poruncesc dreptatea}*: Aceștia sunt oamenii Cărții; urmașii Profeților le spuneau să nu facă [fapte rele] și le aduceau aminte de Allah, așa că i-au ucis.

Allah Preaînaltul spune:

„(...) Și a căzut asupra lor umilință și sărăcie și s-au întors însoțiți de mânia lui Allah. Și aceasta pentru că ei nu au crezut în Semnele lui Allah, pentru că i-au ucis pe Profeti pe nedrept; aceasta pentru că ei s-au răsculat și au călcat rânduielele.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:61]

Ibn Kathir (Allah să aibă milă de el!) a spus, comentând acest verset:

„Allah Preaînaltul spune: *{Și aceasta pentru că ei nu au crezut în Semnele lui Allah, pentru că i-au ucis pe Profeti pe nedrept}*.”

Aici, Allah Cel Atotputernic vrea să spună: Răsplata pe care noi le-am dat-o de umilință și nenorocire și trimiterea mâniei divine asupra lor au fost parte din căderea lor din cauza faptului că au fost prea aroganți pentru a urma adevărul, respingând Revelațiile lui Allah și prin maltratarea lor față de purtătorii Legii și anume Profetii și urmașii lor, pe care nu i-au respectat până în măsura în care i-au omorât. Nicio neîncredere nu este mai mare decât aceasta, pentru că ei nu au crezut în Revelațiile lui Allah și i-au ucis pe Profetii lui Allah (Pacea fie asupra lor!) în mod ilegal.

Prin urmare, în hadith-ul cu privire la temeinicia asupra căreia există acord academic, se spune că Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Aroganța este respingerea adevărului și privirea de sus către oameni.”

- **Fiii lui Israel au denaturat Tora; Coranul spune că Tora originală a fost denaturată**

Allah Preaînaltul spune descriindu-i pe evrei:

„Apoi, din cauza încălcării legământului lor, i-am blestemat Noi și le-am împietrit inimile, căci ei au răstălmăcit cuvintele (lui Allah din Tora) și au uitat o parte din ceea ce li s-a reamintit. Tu nu vei înceta să descoperi înșelătoria lor, afară de un mic număr dintre ei. Dar iartă-i pe ei și nu-i băga în seamă! Allah îi iubește pe cei care fac bine.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:13]

Șeicul ‘Abdul-Rahman ibn Sa’di (Allah să aibă milă de el) a spus în comentariul său la acest verset:

{Apoi, din cauza încălcării legământului lor} adică, din această cauză, I-am pedepsit cu o serie de pedepse:

În primul rând: *{I-am blestemat}* adică I-am alungat și I-am aruncat departe de Mila Noastră, când au închis porțile milei față de ei înșiși și nu au îndeplinit legământul care a fost luat de la ei, care este principalul motiv al blestemului.

În al doilea rând: *{și le-am împietrit inimile}*, adică au devenit dure, astfel încât niciun îndemn să nu aibă vreun impact asupra lor și să nu beneficieze de semne și avertismente; ei nu au fost încurajați prin menționarea recompenselor și nu au fost descurajați de avertismente cu privire la consecințe. Aceasta este una dintre cele mai mari pedepse pe care o persoană le poate primi, ca inima lui să devină așa, astfel încât reamintirea sfaturilor de îndrumare și bunătate nu fac decât să-l facă să persiste în rău.

În al treilea rând: *{căci ei au răstălmăcit cuvintele}*, adică s-au dat la păcatul schimbării și modificării Scripturilor, așa că au schimbat înțelesurile cuvintelor în altceva decât ceea ce a fost intenționat de Allah și Profetul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

În al patrulea rând: *{au uitat o parte din ceea ce li s-a reamintit}*. Ei au fost îndemnați să urmeze Tora și ceea ce Allah i-a revelat lui Moise (Pacea fie asupra sa!), dar au uitat o parte din ea. Aceasta include uitarea cunoștințelor ei, pentru că au uitat-o și a fost pierdută pentru ei și

o mare parte din ceea ce Allah Preaînaltul i-a făcut să uite nu mai există, ca o pedeapsă pentru ei. De asemenea, include uitarea de a acționa conform ei, ceea ce înseamnă că nu aderă la ea. Nu li s-a permis să facă ceea ce li s-a recomandat să facă. Acesta este un argument care poate fi folosit împotriva poporului Cărții atunci când neagă o parte din ceea ce a fost menționat în cărțile lor sau care a avut loc în timpul lor; face parte din ceea ce au uitat (așa este indicat în verset).

În al cincilea rând: Trădare continuă: *{Tu nu vei înceta să descoperi înșelătoria lor, afară de un mic număr dintre ei}*, adică trădarea față de Allah și față de robii Săi credincioși. Una dintre cele mai mari trădări din partea lor este ascunderea adevărului de către cei cărora le dau învățătură religioasă și de la cei care gândesc pozitiv despre ei, făcându-i astfel să rămână necredincioși. Aceasta este o trădare serioasă. Această caracteristică condamnabilă este aplicabilă tuturor celor care sunt ca ei. Prin urmare, oricine nu face ceea ce Allah a poruncit, în timp ce el a primit un angajament de la el de a face ceea ce Allah a poruncit, are o parte de vină în blestemul și împietrirea inimii, și se complăce în păcatul de denaturare a cuvintelor (revelate). El nu va fi îndrumat spre calea corectă, va uita o parte din ceea ce i-a fost dat și este inevitabil ca el să nu comită acte de trădare. Îi cerem lui Allah Preaînaltul să ne țină în siguranță și să ne sănătoși.

Allah Cel Atotputernic numește ceea ce li s-a amintit despre o „parte”, pentru că este cea mai mare porțiune sau parte din noroc, și orice altceva decât aceasta este doar o parte lumească. Încheiem citatul din explicația sa despre versetele coranice.

***

Allah Preaînaltul i-a mustrat pe evrei pentru că au ascuns adevărul care este menționat în Tora. El Cel Atotputernic a spus:

„(...) Spune (o, Mohammed): «Cine a pogorât Cartea pe care Moise a adus-o ca lumină și îndrumare (călăuză) pentru oameni? Voi o faceți foi, arătându-le, dar și ascunzând multe (dintre ele) (...)» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:91]

Ce înseamnă acest verset: Voi, evreilor, ați făcut această Carte în foi separate, arătându-le pe unele dintre ele, dar ascunzându-le pe multe dintre ele. Una dintre cele pe care le-au ascuns a fost descrierea lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și menționarea calității sale de Profet.

Șeicul ‘Abdul-Rahman ibn Sa’di a spus în comentariul său la acest verset: *{Cine a pogorât Scriptura pe care Moise}*, și anume Tora sfântă, *{ca o lumină}* în întunericul ignoranței {și pentru îndrumare către oameni}, pentru a-i depărta de călăuzirea greșită și spre calea cea dreaptă în ceea ce privește cunoașterea și aplicarea practică. Aceasta este Cartea care a fost binecunoscută și a avut loc de mare cinste. Au copiat-o pe foi separate și au folosit-o oricum au vrut; orice era în conformitate cu capriciile și dorințele lor, îl arătau și îl făceau cunoscut, și orice era contrar capriciilor și dorințelor lor, îl ascundeau. Asta s-a întâmplat foarte mult timp. Citat final din explicația sa despre versetele coranice.

Allah Preaînaltul spune, subliniind faptul că evreii au denaturat Tora:

„Oare năzuiți ca ei să creadă cu voi, când o parte din ei au auzit Cuvântul lui Allah, apoi l-au răstălmăcit, după ce l-au priceput, cu bună-știința lor? [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:75]

„Printre cei care au îmbrățișat iudaismul, sunt unii care schimonosesc sensurile cuvintelor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:46]

„O, Trimisule! Să nu te întristeze cei care se grăbesc spre necredință, dintre aceia care zic cu gurile lor: «Noi credem!», fără ca inimile lor să creadă și nici dintre aceia care s-au iudaizat și care ascultă numai de minciună și care ascultă de un alt neam, ce nu au venit niciodată la tine și care răstălmăcesc cuvintele după ce ele au fost bine rânduite (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:41]

„Printre ei sunt unii care stâlcesc Cartea cu limbile lor, pentru ca să vă facă să credeți că (aceasta) este din Carte, însă aceasta nu este din Carte, și ei spun: «Aceasta este de la Allah», fără ca să fie de la Allah. Ei spun minciuni împotriva lui Allah cu bună știință.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:78]

Ceea ce înseamnă acest verset este că unii dintre evrei au distorsionat Tora, schimbând cuvintele din ea și schimbând Cuvântul lui Allah pentru a da impresia că acestea au fost cele care au fost revelate și că aceasta a fost Tora, dar, de fapt, nu au făcut parte deloc din Tora. Ei au spus: „, Aceasta a venit de la Allah; Allah a revelat-o Profetului Său, Moise.” Dar nu a venit de la Allah; mai degrabă ei spun minciuni despre Allah pentru câștig lumesc, știind foarte bine că ei mint.

***

• **Tineretea și calitatea de Profet a lui Isus (Pacea fie asupra sa!)**

Isus (Pacea fie asupra sa!) nu și-a petrecut tineretea în căutări și jocuri nepotrivite și nu a fost distras, așa cum erau majoritatea iudeilor, îndepărtându-se de Poruncile lui Allah și de dragoste, bunăstare și de femei. În schimb, el (Pacea fie asupra sa!) a arătat semne clare că avea o credință puternică și că era un om al virtuții și demnității. După cum ne spune Allah Preaînaltul în Nobilul Coran, printre primele sale cuvinte când a vorbit în leagăn au fost:

„Dar el (pruncul) a zis: «Eu sunt robul lui Allah! El mi-a dăruit Scriptura (Evanghelia) și m-a făcut Profet! ~ Și El m-a binecuvântat, oriunde aş fi, și mi-a poruncit rugăciunea (as-salah) și caritatea (az-zakah), cât voi trăi, ~ Și bunăcuviință față de născătoarea mea! Și nu m-a făcut pe mine trufaș, nici ticălos!~ Și pacea fie asupra mea în ziua în care m-am născut și în ziua în care voi muri și în ziua în care voi fi adus la viață (din nou)!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:30-33]

Acest text este în armonie cu ceea ce este menționat în Evanghelia după Luca:

„Și copilul a crescut și a devenit puternic; el era plin de înțelepciune, iar Harul lui Dumnezeu era asupra lui.” [Luca, 2:40]

Când Isus (Pacea fie asupra sa!) a ajuns la vârsta de treizeci de ani, Allah Preaînaltul i-a trimis pe cel mai mare dintre îngerii Săi, Gabriel, și i-a revelat adevărata revelație (*Injil*), în care se găsea călăuzire și lumină. Acesta a fost începutul Profetiei sale. Allah Preaînaltul l-a trimis fiilor lui Israel, evreilor, și l-a sprijinit cu miracole care au dovedit că el a fost într-adevăr un Profet. Unii dintre fiii lui Israel au crezut în el, iar alții nu au crezut în el; ei ar fi trebuit să creadă în el, să-l asculte și să-l respecte, deoarece Profetii (Pacea fie asupra lor!) sunt mijlocitori între Allah și creația Sa, care le transmite Legile Sale. Prin intermediul lor, oamenii învață calea spre Paradis pentru a o putea urma și învață calea spre Iad, astfel încât să o poată evita. În Evanghelia după Ioan, există o afirmație cum că Allah l-a sprijinit pe Isus (Pacea fie asupra sa!) cu semne clare care au dovedit că a fost Profet:

„Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al iudeilor. ~ Acesta a venit la Isus noaptea și i-a zis: «Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.»” [Ioan, 3:1-2]

Faptul că acest conducător evreu i-a spus lui Isus (Pacea fie asupra sa!): *{căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci tu, dacă nu este Dumnezeu cu el}*, dovedește că Allah L-a sprijinit pe Isus (Pacea fie asupra sa!) cu miracole care au dovedit că el a fost un Profet, pentru că oamenii nu sunt capabili să facă astfel de lucruri. De exemplu, el (Pacea fie asupra sa!) obișnuia să readucă la viață morții, îi vindeca pe cei suferinzi de lepră sau orbire și le spunea oamenilor ce mâncau și ce alimente depozitaseră în casele lor. Toate acestea au fost cu Permisivitatea lui Allah; Isus (Pacea fie asupra sa!) nu avea nicio putere independentă sau cunoaștere independentă, pentru că el a fost o ființă umană, nici mai mult, nici mai puțin.

- **O notă cu privire la falsitatea doctrinei păcatului originar**

Aici putem observa un punct subtil, care este că acest lider evreu [Nicodim] i-a spus lui Isus (Pacea fie asupra sa!): „*Învățătorule, știm că ești un învățător care a venit de la Dumnezeu*”, afirmând astfel că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost trimis de Dumnezeu iudeilor ca Profet și învățător, pentru că un Profet îi învață pe oameni cunoașterea cu care l-a trimis Dumnezeu. Este sigur că Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a învățat pe oameni Injil (adevărată Revelație revelată lui de la Allah) și i-a îndrumat să facă bine. Conducătorul iudeilor nu a spus că Isus (Pacea fie asupra sa!) a venit ca răscumpărător sau salvator, că el a fost fiul lui Dumnezeu, că el a fost Dumnezeu sau oricare dintre celelalte idei care sunt comune printre creștini. Isus (Pacea fie asupra sa!) a aprobat ceea ce a spus acest om evreu și nu i-a spus că a greșit. Dacă omul ar fi spus ceva greșit, Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi obiectat și l-ar fi corectat. În rolul său de învățător, el i-ar fi spus că a venit ca răscumpărător sau salvator, aprobând ceea ce era corect, dar corectând orice greșală; altfel, nu ar fi fost cu adevărat profesor.

Dar, din păcate, atitudinea iudeilor la care a fost trimis Isus (Pacea fie asupra sa!) cu semne că el a fost într-adevăr un Profet nu a fost plăcută lui Allah. Ei s-au întors de la ascultarea de Allah și s-au îndepărtat de poruncile din Tora. Ei erau prea aroganți pentru a asculta adevărul și îi nemulțumeau pe acei oameni ai virtuții, cum ar fi profeții și reformatorii, care căutau să-i sfătuiască; de fapt, ei i-au ucis pe profeți, după cum s-a menționat mai sus, și i-au venerat pe acei rabini și preoți care s-au abținut de la adevăr, dându-le dreptul de a promulga legi și de a dicta ceea ce era permis și ceea ce era interzis. Aceasta vine sub titlul de a-i asocia pe alții cu Allah, căci Allah este unul și numai El are dreptul să rânduiască legi, dar prin faptele lor au făcut ca rabini și preoții să se asocieze cu Allah și să fie egali cu El.

- **Isus (Pacea fie asupra sa!) și-a adunat ucenicii sinceri în jurul său atunci când poporul său a respins cu încăpățănare chemarea sa**

Allah Preaînaltul ne spune ce a făcut Isus (Pacea fie asupra sa!) când poporul Său a respins cu încăpățănare religia pe care a adus-o:

„**Apoi, când Isus a simțit necredința lor, le-a zis: «Cine sunt sprijinitorii mei (în chemarea) la Allah?» Apostolii au răspuns: «Noi suntem sprijinitorii (religiei) lui Allah! Noi credem în Allah și fă mărturie că noi (lui Allah) Îi suntem supuși (musulmani)!»**
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:52]

Ce înseamnă acest verset: atunci când Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!), și-a dat seama că erau hotărâți să persiste în neîncrederea lor, el a chemat cercul său interior și cei mai loiali apostoli să-i întrebe cine va fi cu el în susținerea religiei lui Allah. Cei mai apropiați lui au spus că îl vor sprijini, vor chema oamenii la el, vor crede în Allah și Îl vor urma pe Isus (Pacea fie asupra sa!). Ei au depus mărturie că s-au supus lui Allah, afirmând Unicitatea Sa și ascultându-L.

- **Isus (Pacea fie asupra sa!) a simțit un pericol iminent și a dat seama că evreii plănuiau să-l omoare**

Unii dintre evrei, dintre care unii îi erau ucenici, au crezut că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost un Profet de la Allah, dar mult mai mulți nu credeau. Palestina din acea vreme era condusă de romani, care erau păgâni ce nu credeau în Allah sau în Profetii Săi; mai degrabă au crezut într-un număr de oameni zeificați pe care i-au creat ei înșiși, un zeu al animalelor, un zeu al agriculturii, un zeu al războiului și așa mai departe. (A se vedea anexa 3.)

Nu le-a pasat ce religie au urmat evreii, atâta timp cât nu au provocat niciun haos intern sau rebeliune care ar putea submina autoritatea romană. În concluzie, iudeii nu-l mai puteau tolera pe Isus (Pacea fie asupra sa!), așa că a început să călătorească în secret cu mama sa, mergând dintr-un sat în altul din Palestina, în compania ucenicilor săi. Isus (Pacea fie asupra sa!) a început să bănuiască că iudeii intenționau să-l omoare.

„După aceasta, Isus s-a dus în Galileea. El nu a vrut să meargă în Iudeea, deoarece conducătorii evrei de acolo căutau o cale de a-l ucide.” [Ioan, 7:1]

Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus iudeilor, explicând că ei nu credeau în mesajul pe care el îl adusese și voiau să-l omoare și să scape de el:

„Știi că sunteți urmașii lui Avraam. Cu toate acestea, sunteți în căutarea unei modalități de a mă omorî, pentru că nu pătrunde în voi cuvântul meu”. [Ioan, 8:37]

De asemenea, se afirmă clar că evreii erau dornici să-L ucidă pe Isus (Pacea fie asupra sa!): În acel moment, unii dintre oamenii din Ierusalim au început să întrebe:

„În acest punct, unii dintre oamenii din Ierusalim au întrebat: «Nu este acesta omul pe care încearcă să-l ucidă?»”[Ioan, 7:25]

Și:

Din acea zi, au complotat să-i ia viața. Prin urmare, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu s-a mai afișat public printre oamenii din Iudeea. În schimb, s-a retras într-o regiune din apropierea pustiului, într-un sat numit Efraim, unde a rămas cu ucenicii săi. Când era aproape timpul pentru Paștele evreiesc, mulți au venit de la țară la Ierusalim pentru curățirea lor ceremonială înainte de Paște. Ei L-au tot căutat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) și, în timp ce stăteau în curțile templului, s-au întrebat unul pe altul:

„(...) «Ce credeți? Nu vine deloc la festival?» Dar arhierii și fariseii dădeau ordine ca oricine afla unde se află Isus să-l raporteze pentru a-l putea aresta.” [Ioan, 11:56-57]

- **Isus (Pacea fie asupra sa!) este înălțat la cer fără să i se întâmple nici un rău; acest lucru dovedește că doctrina răstignirii este falsă**

Când urmărirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) de către iudei a devenit intensă și și-a dat seama că era în pericol de a fi ucis, el i-a spus poporului său că Allah (Dumnezeu) îl va duce la El, intenționând să-i asigure că dușmanii săi nu vor putea niciodată să-l captureze și să-l ucidă sau chiar să-i provoace cel mai mic rău. Acest lucru indică încrederea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) că Allah (Dumnezeu) îl va ajuta și îl va proteja. Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a informat pe ucenici despre acest lucru atunci când i-a vorbit discipolului său Ioan:

„Isus le-a răspuns: «Se pot jeli nuntașii câtă vreme este mirele cu ei? Vor veni zile când mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti.»” [Matei, 9:15]

Gândiți-vă la cuvintele lui, „mirele va fi luat”; el nu a spus el va fi ucis”, „el va fi răstignit” sau orice altă expresie pe care creștinii moderni o folosesc ca bază pentru credința lor că Hristos a fost ucis sau răstignit.

Aceasta corespunde, de asemenea, cu ceea ce se spune în [Ioan 3, 14]:

„Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și fiul omului.”

Isus (Pacea fie asupra sa!) a dat de înțeles poporului său că Dumnezeu îl va duce [la cer] și că el nu va fi niciodată ucis sau răstignit:

„Fariseii au auzit pe norod spunând în șoaptă aceste lucruri despre El. ~ Atunci, preoții cei mai de seamă și fariseii au trimis niște aprozi să-l prindă. ~ Isus a zis: «Mai sunt cu voi puțină vreme și apoi mă duc la Cel ce m-a trimis. ~ Mă veți căuta, și nu Mă veți găsi; și unde voi fi Eu, voi nu puteți veni.» ~ Iudeii au zis între ei: «Unde are de gând să se ducă omul acesta, ca să nu-l putem găsi? Doar n-o avea de gând să se ducă la cei împrăștiați printre greci și să învețe pe greci? ~ Ce înseamnă cuvintele acestea pe care le-a spus: „Mă veți căuta, și nu Mă veți găsi; și unde voi fi Eu, voi nu puteți veni?”» [Ioan, 7:32-36]

Cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) „și apoi mă duc la Cel care m-a trimis”, după care a spus: „Mă veți căuta, și nu mă veți găsi; și unde voi fi Eu, voi nu puteți veni.” indică clar faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost cel pe care l-au răstignit și ucis.

În mod similar, dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost cel care a fost ucis pe cruce, el ar fi fost găsit și locul său le-ar fi fost cunoscut, pentru că l-ar fi căutat și l-ar fi găsit în fața lor, apoi ei l-ar fi răstignit și ucis – potrivit celor care cred în asta. Deci, cum ar putea fi aceasta în armonie cu cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra sa!): „Voi mă veți căuta, și nu mă veți găsi; și unde voi fi eu, voi nu puteți veni.”

Aceste cuvinte nu puteau fi în armonie decât într-unul din cele două scenarii: fie Isus (Pacea fie asupra sa!) spunea minciuni când spunea că îl vor căuta, dar nu-l vor găsi, dar atunci ceea ce s-a întâmplat a fost că l-au căutat și l-au găsit – și acest lucru este imposibil, pentru că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a spus și nu va spune niciodată minciuni; sau Isus (Pacea fie asupra sa!) spunea adevărul, iar mai târziu l-au căutat, dar nu l-au găsit. Acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla decât în scenariul în care Dumnezeu l-a dus la cer și altcineva i-a luat locul care a fost făcut să semene cu Isus (Pacea fie asupra sa!), apoi evreii l-au ucis, crezând că el este Isus (Pacea fie asupra sa!). Acesta este adevărul cu privire la care nu există nici o îndoială, și este ceea ce este indicat de rapoartele biblice, precum și de textul Coranului, în care Allah Preaînaltul spune:

„(...) în vreme ce ei nu l-au omorât, nici nu l-au răstignit pe cruce, ci a fost făcut (cineva) să semene cu el! Cei care au avut păreri diferite în privința lui (Isus), au fost în îndoială (în legătură cu moartea lui); ei nu au avut cunoștință sigură despre ea (moartea lui), ci doar au urmat unor presupuneri. De bună seamă, nu l-au omorât, ~ Ci Allah l-a înălțat la El. Iar Allah este Puternic și Înțelept (‘Aziz, Hakim).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:157-158]

- **Notă**

Cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra sa!): „Mă duc la cel care m-a trimis”, indică în mod clar că el a fost un Profet trimis de Allah (Dumnezeu).

- **Notă cu privire la falsitatea doctrinei păcatului originar**

Este foarte interesant de observat că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost dornic să evite să fie ucis. Dacă ar fi fost mântuitor sau salvator, el s-ar fi predat iudeilor pentru a îndeplini doctrina ispășirii și răstignirii în care cred creștinii moderni. El nu ar fi încercat să fugă de la ei și să se ascundă cu mama sa în Galileea și în altă parte.

- **Un argument specios și răspunsul la acesta**

Dacă ar fi să fie întrebat:

„Și în ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: «Eloi , Eloi, Lama Sabactani?», care, tălmăcit, înseamnă: «Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?»» (Matei 27:46 – Marcu 15:34) – cine este cel care a rostit aceste cuvinte?

Răspunsul la aceasta este foarte simplu: cel care a spus aceste cuvinte a fost persoana care a fost răstignit, pe care Allah a făcut-o să semene cu Isus (Pacea fie asupra sa!), astfel încât l-au capturat, l-au răstignit, l-au ucis și l-au îngropat. Nu a fost Isus însuși, așa ne spune Allah Preaînaltul în Nobilul Coran:

„(...) în vreme ce ei nu l-au omorât, nici nu l-au răstignit pe cruce, ci a fost făcut (cineva) să semene cu el! Cei care au avut păreri diferite în privința lui (Isus), au fost în îndoială (în legătură cu moartea lui); ei nu au avut cunoștință sigură despre ea (moartea lui), ci doar au urmat unor presupuneri. De bună seamă, nu l-au omorât, ~ Ci Allah l-a înălțat la El. Iar Allah este Puternic și Înțelept ('Aziz, Hakim).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:157-158]

- **Dovada că Isus Hristos a fost ridicat la cer în grija lui Allah și că evreii și creștinii care pretind că el a fost răstignit sunt greșite Allah spune:**

„Și ei au viclenit, dar Allah a făcut ca planurile lor să nu izbutească, fiindcă Allah este cel mai bun dintre plănuitori! ~ Când Allah a spus: «O, Isus! Eu îți voi da o răsplată îmbelșugată, te voi înălța la Mine, te voi mântui de cei care nu cred și îi voi pune pe cei care te-au urmat peste cei care nu cred până în Ziua Învierii. Apoi la Mine va fi întoarcerea voastră și Eu voi judeca asupra celor în care voi nu vă înțelegeți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:54-55]

Aici, Allah Preaînaltul ne spune că l-a dus pe Isus (Pacea fie asupra sa!) la cer. Allah (Dumnezeu) l-a luat trup și suflet, la fel ca atunci când era pe Pământ, și l-a salvat de iudeii care voiau să-i facă rău și care îl incitaseră pe guvernatorul necredincios al Ierusalimului din acel moment să-l omoare.

Povestea din spatele acestui lucru este aceea că dușmanii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) din rândul evreilor au încercat să-i provoace probleme cu autoritățile romane care conduceau Palestina în acel moment, astfel încât să-l omoare. Ei au spus povești despre el unuia dintre guvernatorii necredincioși din acea țară, care a dat ordin să fie ucis și răstignit. De aceea l-au asediat într-o casă din Ierusalim, într-o vineri după-amiază, în ajunul Sabatului. Motivul acestei dușmăanii a fost că, atunci când Allah (Dumnezeu) l-a trimis pe Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!), cu semne și îndrumări clare, l-au invidiat pentru ceea ce Allah (Dumnezeu) i-a dat darul profeției și miracole clare, pentru că el obișnuia să-i vindece pe cei născuți orbi și leproși și să-i readucă la viață pe cei morți, cu Voia lui Allah (Dumnezeu); el ar fi făcut forma unei păsări din lut, apoi ar fi suflat peste ea și ar fi devenit o pasăre care a fost văzută zburând, cu permisiunea lui Allah (Dumnezeu); și au fost alte minuni cu care Allah (Dumnezeu) l-a cinstit și le-a făcut să se întâmple prin mâinile sale, pentru a dovedi poporului că el a fost într-adevăr un Profet.

Dar ei nu l-au crezut și s-au opus lui și au încercat să-i facă rău în orice fel au putut, până când Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a mai putut rămâne în aceeași cetate ca ei; mai degrabă a călătorit mult și s-a ascuns de ei în țară, împreună cu mama sa, Maria. Dar ei nu s-au mulțumit cu asta, până când nu s-au dus la guvernatorul Damascului de atunci, care era un politeist, venerator al stelelor. Ei i-au spus că există un om în Ierusalim care a indus în eroare poporul și l-a înșelat,

întorcând subiecții împotriva autorităților romane. Guvernatorul s-a enervat și i-a scris adjunctului său din Ierusalim – al cărui nume era Pilat din Pont – instruindu-l să-l aresteze pe acest om și să-l răstignească, punându-i o coroană de spini pe cap și punând astfel capăt necazului pe care îl provoca oamenilor. Când scrisoarea a ajuns la el, Pilat din Pont s-a conformat. El și un grup de iudei s-au dus la casa în care se afla Isus (Pacea fie asupra sa!), împreună cu un grup de ucenici ai săi, doisprezece sau treisprezece – sau, se spune, șaptesprezece. Aceasta s-a întâmplat într-o vineri după-amiază, în ajunul Sabatului.

L-au asediat acolo, apoi, când a venit timpul ca ei să intre în casă, Allah (Dumnezeu) l-a făcut pe unul dintre ucenicii care erau prezenți să semene cu Isus, iar Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost ridicat la cer printr-o deschidere în acoperișul casei, în timp ce oamenii din casă se uitau. Poliția a venit și a găsit acel tânăr care a fost făcut să semene cu Isus (Pacea fie asupra sa!), așa că l-au arestat, crezând că el este Isus. L-au răstignit și i-au pus coroana de spini pe cap ca să-l umilească și s-au lăudat cu asta. Majoritatea creștinilor credeau afirmația evreilor că l-au ucis pe Isus (Pacea fie asupra sa!), pentru că nu cunoșteau adevărul problemei și nu văzuseră ce s-a întâmplat în casă. De aceea, ei, asemenea iudeilor, au crezut că cel care a fost ucis și răstignit era Isus și, din cauza aceasta este clar că ei au rătăcit calea. Aici cineva s-ar putea întreba: *De ce l-au urât iudeii pe Isus?*

Răspunsul este că mesajul și învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care au cerut să fii blând și bun față de alții au intrat în conflict cu natura materialistă a iudeilor și cu aroganța lor. Când Isus (Pacea fie asupra sa!) a venit la ei și i-a sfătuit și le-a spus să-l urmeze, l-au acuzat că este un profet mincinos și nu au crezut în semnele care confirmau că el era un Profet adevărat și au spus că aceste minuni au fost înfăptuite cu ajutorul diavolilor. Ibn Abi Hatim a povestit că Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Când Allah a vrut să-L ducă pe Isus la cer, el a ieșit la tovarășii săi, așa au fost doisprezece dintre ei - adică ucenicii - în casă. A ieșit la ei dintr-o fântână din casă, cu capul picurând cu apă, și le-a zis: «Printre voi este cineva care mă va lepăda de douăsprezece ori după ce a crezut în mine.» Apoi, el a spus: «Care dintre voi va fi de acord să fie făcut să semene cu mine, și să fie ucis în locul meu, și el va fi cu mine la același nivel [în Paradis] ca mine?»

Unul dintre cei mai tineri dintre ei s-a ridicat, dar Isus i-a spus: «Stai jos!» Apoi, Isus și-a repetat cuvintele, iar tânărul s-a ridicat din nou, dar a zis: S«tai jos!» Apoi, Isus și-a repetat din nou cuvintele, iar tânărul s-a ridicat și a spus: «O voi face.» Isus a spus: «Tu vei face acest lucru.» Deci, el a fost făcut să semene cu Isus, și Isus a fost ridicat la cer printr-o deschidere din acoperișul casei. Apoi, o partidă de căutare a iudeilor a venit și l-a arestat pe cel care a fost făcut să semene cu Isus. L-au omorât, apoi l-au răstignit. Unii dintre ei l-au negat de douăsprezece ori după ce au crezut în el și s-au împărțit în trei grupuri. Un grup a spus: «Dumnezeu a rămas printre noi atâta timp cât a voit, apoi S-a înălțat la cer.» Aceștia sunt iacobiti. Un alt grup a spus: «Fiul lui Dumnezeu a rămas printre noi atâta timp cât a voit, apoi Dumnezeu l-a luat la El». Aceștia sunt nestorienii.

Și un alt grup a zis: «Robul și Profetul lui Dumnezeu a rămas printre noi atâta timp cât Dumnezeu a voit, apoi Dumnezeu l-a dus la El», și aceștia sunt musulmanii.

Cele două grupuri necredincioase au intrat în grupul musulman și l-au ucis, după care islamul [în sensul general al supunerii față de Allah] a rămas necunoscut până când Allah l-a trimis pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).”

Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Acest lucru este menționat în versetul în care Allah spune:

«(...) Și Noi le-am dat ajutor acelor care au crezut, împotriva dușmanului lor și au devenit ei biruitori.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 61:14] ”

- **O lecție de istorie**

Când evreii l-au răstignit pe acel om, l-au aruncat pe el și crucea de lemn într-un loc pe care apoi l-au făcut într-o groapă de gunoi unde au aruncat gunoaie, lucruri impure, carcase de animale și alte lucruri murdare. A fost așa până în vremea lui Constantin, când mama sa, Elena, s-a dus acolo și a scos rămășițele acelei persoane despre care credea că este Hristos. De asemenea, au găsit lemnul pe care fusese răstignită acea persoană, pe care l-au venerat și l-au acoperit cu aur și perle. De atunci au adoptat simbolul crucii, de la forma căreia căutau binecuvântări și o sărutau. Împărăteasa Elena a emis ordin ca gunoiul să fie scos din acel loc și pe acel loc a fost construită o biserică uriașă, ornamentată, care este binecunoscută până în prezent în Ierusalim. Este biserica care a fost numită în arabă Kanisat al-Qumaamah (lit. Biserica gropii de gunoi), din cauza a ceea ce pentru ce acel loc a fost folosit, dar acum ei o numesc Biserica Învierii, ceea ce înseamnă locul unde ei cred că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost înviat.

Atunci Elena a dat ordin ca gunoaiele și mizeria cetății să fie așezate pe stânca care se afla în direcția spre care se îndreptau iudeii când se rugau. Așa au rămas lucrurile până când califul musulman, Omar ibn al-Khattab (Allah să fie mulțumit de el!), a cucerit Ierusalimul. A măturat gunoiul cu haina și a curățat locul murdăriei și al impurităților.

Pentru a conchide: Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost cel care a fost ucis; ci a fost altcineva făcut să pară el. În ceea ce-l privește pe Isus (Pacea fie asupra sa!), Allah (Dumnezeu) l-a înălțat la Sine în cer, într-o mare minune care a fost o onoare pentru el, așa cum nu s-a întâmplat niciodată cu vreun Profet înaintea lui. Allah (Dumnezeu) l-a cinstit și i-a umilit pe vrăjmașii săi, pe iudei și pe cei care i-au ajutat. Aceasta este credința corectă, care este afirmată de Nobilul Coran, așa am menționat mai sus.

- **Atitudinea fiilor lui Israel după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost înălțat la Cer și a apărut Pavel**

Urmașii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) au continuat să adere la credința corectă pe care el i-a învățat pentru o vreme, dar ei au suferit persecuții extreme în acea perioadă din partea iudeilor, în special a lui Pavel, care i-a persecutat aspru pe urmașii lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Când și-a dat seama că violența nu a produs niciun rezultat și nu o va face niciodată, a recurs la tactica ipocriziei. De aceea, el a pretins că crede în Hristos și s-a străduit din răspuțeri să-i învețe predicile, până când a devenit unul dintre cei mai cunoscători ale acestora. Apoi, și-a început misiunea josnică de a distorsiona religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!), introducând în ea lucruri care nu făceau parte din ea. Prin urmare, el a inventat o doctrină care spunea că Isus (Pacea fie asupra sa!) era fiul lui Dumnezeu, apoi a inventat doctrina păcatului originar și doctrina răscumpărării. Mulți dintre discipolii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) i s-au opus, după indică cuvintele lui Pavel însuși:

„Știți că toată lumea din provincia Asia m-a părăsit.” [2 Timotei, 1:15]

„La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit.” [2 Timotei, 4:16]

- **Cele patru etape ale dezvoltării creștinismului pavelin după moartea lui Pavel**

În ciuda a ceea ce Pavel a încercat să facă, credința în unitatea lui Dumnezeu a rămas predominantă în rândul creștinilor timp de trei secole. Apoi, a venit Sinodul de la Niceea, în care

credița în divinitatea lui Hristos a fost impusă cu sprijinul împăratului roman Constantin, pentru a pune capăt disputelor din comunitatea creștină, care făcea parte din societatea romană. Astfel, versiunea creștinismului pe care Pavel a promovat-o a început să se extindă.

Apoi, Constantin însuși a devenit creștin, un adept al religiei care se abate de la religia originală a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care fusese modelată de Pavel, și a impus-o societății romane. Constantin a renunțat la vechea sa religie, care era idolatrie pură, care nu avea nicio legătură cu Isus sau cu oricare dintre ceilalți Profeți (Pacea fie asupra lor!). Creștinismul a devenit mai puternic, dar credința în Unitatea lui Dumnezeu, la care episcopul Arie a chemat oamenii, era încă predominantă în rândul creștinilor din Constantinopol, Antiohia, Babilon, Alexandria, Asyut, Ierusalim, Cezareea din Palestina și Tir. Dar episcopii care nu erau unitarieni au început să dobândească controlul asupra creștinilor, prin pretenții de vise și viziuni, până când credința unitariană a dispărut și nu a mai rămas nimic în afară de punctul de vedere că Hristos era divin.

În anul 380 e.n., a început epoca împăratului Teodosie I, care a devenit creștin, iar Imperiul Roman a îmbrățișat oficial creștinismul în forma care a fost modelată de Pavel și confirmată de Constantin. Astfel, ușa a fost deschisă larg pentru popoarele păgâne ale Imperiului Roman pentru ca ele să îmbrățișeze creștinismul.

Acestea sunt cele patru etape ale dezvoltării creștinismului care au urmat epocii lui Pavel și care au condus comunitatea creștină departe de învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și au făcut din creștinism o religie care nu era altceva decât un amestec între miturile lui Pavel și credințele romanilor păgâni.

- **Denaturarea de către evrei a Torei și a Evangheliei (adevărată Revelație de la Dumnezeu oferită lui Isus) odată cu trecerea timpului este considerată ca fiind unul dintre cei mai importanți factori care au dus la denaturarea religiei lui Moise și Isus (Pacea fie asupra lor!)**

Allah Preaînaltul spune, adresându-se savanților tuturor oamenilor Cărții (evrei și creștini):

„O, oameni ai Scripturii, de ce îmbrăcați voi adevărul cu neadevăr și ascundeți adevărul cu bună știință?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:71]

Allah Cel Atotputernic spune despre cărturarii poporului Cărții (evrei și creștini):

„(Aduceți-vă aminte că) Allah a făcut cu acei cărora le-a fost dăruită Cartea legământul: «Faceți-o cunoscută oamenilor și nu o ascundeți!» Dar ei au aruncat-o în spatele lor și au vândut-o pe un preț de nimic. Ce rău negoț au făcut!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:187]

Allah Preamilostivul spune despre poporul Cărții (evrei și creștini):

„Dar vai acelora care plăsmuiesc Scriptura cu mâinile lor și spun «Aceasta este de la Allah», pentru a dobândi prin aceasta o mica simbric! Vai pentru ceea ce mâinile lor au scris și vai lor pentru ceea ce agonisesc!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:79]

Această denaturare este reprezentată în cele patru Evanghelii ale lui Matei, Marcu, Luca și Ioan, scrise după ce Mesia, Isus fiul Mariei (Pacea fie asupra lor), a fost înălțat la cer. Cercetătorii creștini spun că ele sunt revelația inițială care a fost în mâinile lui Mesia, Isus fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!), și ucenicii săi. Dar adevărul problemei, cu privire la care nu poate exista nicio îndoială, este că sunt cărți făcute de om care au fost scrise de patru persoane în perioada 37-110 e.n., după care au început să le numească pe fiecare dintre ele o Evanghelie, pentru a le asemăna cu revelația inițială (Injil), care a fost adusă de Isus (Pacea fie asupra sa!). Acest lucru se poate

numi confundarea adevărului cu minciuna. Ei le-au numit după autorii lor și anume Evanghelia după Matei, Evanghelia după Marcu, Evanghelia după Luca și Evanghelia după Ioan, când, de fapt, ar fi mai cinstit și mai sincer să-i numim Cartea lui Matei, Cartea lui Marcu, Cartea lui Luca și Cartea lui Ioan, și să nu-i numim pe niciunul dintre ele Evanghelie.

Allah Preaînaltul i-a îndemnat pe oamenii Cărții (iudeii și creștinii), zicând:

„O, oameni ai Scripturii! A venit la voi Trimisul Nostru ca să vă arate multe lucruri din cele pe care voi le-ați ascuns din Scriptură, trecând peste multe altele. V-au venit vouă o lumină și o Carte limpede de la Allah.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:15]

Cuvântul „Profet” face referire aici la Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar ceea ce se înțelege prin „o lumină” este Coranul.

Denaturarea religiei de către savanții creștini este principala cauză a misterelor și contradicțiilor care există în creștinismul modern (prin care nu mă refer la religia care a fost adusă de Mesia, Isus, fiul Mariei). Dacă Tora și Evangheliile, care sunt în mâinile iudeilor și creștinilor acum ar fi Cuvintele originale ale lui Allah Cel Atotputernic care au fost în mâinile lui Moise și ale lui Isus (Pacea fie asupra lor!), nu ar exista confuzie, ambiguitate sau mistere între sectele creștine, iar problemele de doctrină ar fi foarte clare, deoarece Allah Preaînaltul descrie Tora și Evangheliile (adevărate Revelații de la Allah către Isus) ca fiind surse de îndrumare și lumină, iar îndrumarea și lumina sunt contrare ambiguității și tainelor găsite în Tora și Evangheliile pe care evreii și creștinii le au astăzi.

Este clar că Tora și Evangheliile așa cum există acum nu sunt originalele pe care Allah Cel Atotputernic le-a trimis Profetilor Săi Moise și Isus (Pacea fie asupra lor!). Mai degrabă sunt cărți scrise de mâini umane la ceva timp după Revelațiile originale, iar în ele există, evident, o mare abatere de la textul original. Oricine citește Coranul cu o inimă sinceră și neutră va vedea clar diferența dintre Cuvintele lui Allah și cuvintele oamenilor. Slavă lui Allah pentru stabilirea dovezii și pentru că ne-a arătat Calea cea Dreaptă!

- **O notă importantă**

Odată cu dispariția Revelației originale primite de Isus (Evanghelia) care a fost adusă de el (Pacea fie asupra sa!) și, odată cu disponibilitatea cărților scrise de Matei, Marcu, Luca și Ioan, care se numesc Evangheliile, veți găsi în ele câteva rapoarte și povestiri solide, deoarece aceste cărți sunt exact precum cărțile de istorie. Prin urmare, unele dintre textele lor indică faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost un om și am citat o serie de aceste texte în această carte. Ele conțin, de asemenea, prevestirea adevăratului Profet, și anume Mohammed, Profetul islamului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), despre care există aproximativ treizeci de Profetii în Biblie.

- **Allah Preaînaltul a luat Profetia de la Fiii lui Israel**

Allah Preaînaltul a luat Profetia de la Fiii lui Israel și a dat-o fiilor lui Ismael.

Allah Cel Atotputernic decretează orice vrea și nimeni nu are dreptul să se opună Hotărârii lui Allah; numai El trebuie să decidă. El l-a trimis pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) din rândul descendenților lui Ismael, fiul Profetului Avraam (Pacea fie asupra sa!), la toți oamenii, atât la fiii lui Israel, cât și la alții; El i-a îndemnat pe toți oamenii să adere la religia sa și a făcut ca mesajul său să fie completarea mesajelor tuturor Profetilor anteriori (Pacea fie asupra lor!).

- **Statutul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) printre evrei, creștini și musulmani**

Evreii au mers la extrem în nepăsarea lor față de Isus (Pacea fie asupra sa!). Ei nu au crezut în Profetia lui și l-au respins, i-au acuzat mama lui de fapte rușinoase – departe de ea să comită astfel de acțiuni!

Creștinii au mers până la extrem în venerarea lui, ridicându-l deasupra oamenilor. Ei au spus lucruri extrem de contradictorii și lipsite de logică despre el: că el este Dumnezeu, fiul lui Dumnezeu și unul din trei. Unii dintre ei au spus că el a avut o singură natură, iar alții au spus că el a avut două naturi; unii dintre ei au spus că are o voință, iar alții au spus că are două.

În ceea ce-i privește pe ucenici și pe autorii celor patru Evanghelii, nici măcar un cuvânt nu a fost narat de ei pentru a sugera că Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus vreodată despre el însuși că el este Dumnezeu, fiul fizic al lui Dumnezeu sau unul din trei, și niciun cuvânt nu a fost narat despre el pentru a sugera că el le-a cerut vreodată oamenilor să îl adore. Religia islamului, pe de altă parte, explică faptele adevărate despre natura lui Isus (Pacea fie asupra sa!): el este om și un Profet pe care Allah Cel Atotputernic l-a creat în pântecele mamei sale, Maria (Pacea fie asupra sa!), prin intermediul cuvântului „Fii!” și Isus a luat ființă în pântecele mamei sale. Apoi, Allah Preaînaltul l-a trimis la fiii lui Israel și i-a instruit să Îl adore numai pe Allah, așa cum ne spune Allah în Nobilul Coran:

„(...) Doar a zis Mesia: «O, fii ai lui Israel, adorati-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!» Pe cel care așază lângă Allah pe altcineva, Allah îl va opri de la Rai, iar adăpostul lui va fi Focul și cei nelegiuți nu vor afla ajutor.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:72]

Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a răspuns lui Allah Preaînaltul atunci când acesta l-a întrebat:

„Eu nu le-am spus decât ceea ce mi-ai poruncit: «Adorati-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!» (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:117]

„Allah este Stăpânul meu și Stăpânul vostru. Așadar, adorați-L pe El! Aceasta este o cale dreaptă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:51; 43:46; 19:36]

Și Allah Preaînaltul spune:

„Nu se cuvine ca un om căruia Allah i-a dăruit Cartea, Cărmuirea și Profetia să spună apoi lumii: «Fiți adoratorii mei, și nu ai lui Allah», ci (se cuvine să spună): «Fiți supuși Domnului, pentru că voi ați învățat (pe alții) Cartea și ați iscodit-o.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:70]

- **Comentariu cu privire la aceste versete**

Este absolut imposibil pentru orice ființă umană pe care Allah Preaînaltul a binecuvântat-o cu darul Profetiei și a trimis-o cu o Scriptură să spună poporului: „Adoră-mă pe mine în locul lui Allah!” sau „Adoră-mă pe mine alături de Allah!”. Acest lucru este imposibil pentru oricare dintre Profeti – fie Isus sau orice alt Profet - să spună așa ceva pentru că aceasta este cea mai condamnată dintre noțiuni, de a sugera că Allah Preaînaltul ar trimite un om ca un Profet, și apoi acest om s-ar supranumi Dumnezeu, iar nu Profet. Este imposibil ca vreunul dintre Profeti să facă un astfel de lucru, deoarece Profetii sunt cei mai perfecți dintre oameni și cei mai asidui în a-L preaslăvi pe Allah și în a urma Poruncile Sale. Ceea ce i-au învățat pe oameni a fost în conformitate cu exact ceea ce Allah le-a poruncit să facă, și anume să cheme oamenii să-i afirme unicitatea și să Îl adore doar pe El, precum și să evite acțiunile condamnable, dintre care cel mai rea și cea mai gravă este asocierea oricui sau a oricărui lucru cu Allah și luarea oricui sau a oricărui altcineva în afară de El ca Dumnezeu.

Poporul Cărții, evreii și creștinii, obișnuia să se închine rabinilor și călugărilor lor, după ne spune Allah Preaînaltul:

„Ei îi iau pe rabinii lor și pe călugării lor, precum și pe Mesia, fiul Mariei, ca Domni în locul lui Allah, în vreme ce li s-a poruncit să nu adore decât un singur Dumnezeu, în afara căruia nu este (alt) Dumnezeu. Mărire Lui! El este deasupra celor pe care-i asociază Lui!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9: 31]

Cu alte cuvinte, ei și-au luat rabinii și preoții ca domni și, de asemenea, s-au închinat lui Isus (Pacea fie asupra sa!), chiar dacă Allah nu le-a poruncit să facă acest lucru. El le-a poruncit să facă contrariul, adică să se abțină de la a adora pe orice sau oricine altcineva în afară de Allah și să Îl adore numai pe Allah, fără partener sau asociat.

Allah Preaînaltul a explicat adevărata natură a ceea ce fiecare Profet a poruncit poporului său:

„(...) ci (se cuvine să spună): «Fiți supuși Domnului, pentru că voi ați învățat (pe alții) Cartea și ați iscodit-o.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:79]

A fi perfect în cunoaștere și în faptă înseamnă a fi înțelept și a avea înțelegere și cunoaștere. Porunca de a fi perfecți în cunoaștere și în fapte este considerată ca fiind ceva inerent Profetilor (Pacea fie asupra lor!) în virtutea a ceea ce au învățat din acea Scriptură pe care Allah le-a trimis-o. Mai mult decât atât, învățătura pe care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a oferit-o oamenilor despre bunătate îi cere acestuia să se conformeze la ceea ce el îi învață și să le dea un exemplu bun.

Pentru a rezuma: a crede că Profetii (Pacea fie asupra lor!) instruesc poporul lor să li se închine este fals; în schimb, Profetii i-au instruit să Îl adore numai pe Allah Preaînaltul și le-au interzis să adore orice sau pe oricine altcineva în afară de El.

Anexa 5

Un argument specios și răspunsul la aceasta

Unii susțin că Isus (Pacea fie asupra sa!) este fiul lui Dumnezeu (într-un sens literal) și că, din moment ce el nu a avut niciun tată uman, tatăl său a fost Dumnezeu. Răspunsul la acest argument fals este că Dumnezeu l-a creat pe părintele nostru, Adam (Pacea fie asupra sa!), și pe mama noastră, Eva, fără ca ei să aibă tată sau mamă, dar nimeni nu spune că tatăl lor a fost Dumnezeu. Mai mult decât atât, Dumnezeu Tatăl are Puterea de a face toate lucrurile și El nu este limitat la modul în care se întâmplă de obicei lucrurile. Nimic mai presus de El. Prin urmare, Dumnezeu este Capabil să creeze un om dintr-un bărbat și o femeie, așa este cazul aproape tuturor ființelor umane, dar El poate crea nici de la un bărbat, nici de la o femeie, ca în cazul părintelui nostru, Adam (Pacea fie asupra sa!). Allah Cel Atotputernic poate crea fără bărbat, fără femeie, ca în cazul mamei noastre, Eva, pe care Allah Preaînaltul a creat-o din coasta lui Adam (Pacea fie asupra sa!). El poate crea, de asemenea, dintr-o femeie fără un bărbat, ca în cazul lui Mesia, Isus fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!). El poate crea dintr-un bătrân și o femeie care nu au putut avea copii, ca în cazul Profetului Avraam și al soției Profetului Zaharia (Pacea fie asupra lor!), sau el poate face un cuplu infertil și nu le oferă nici un descendent – fie de sex masculin sau feminin – pentru ei. El poate crea bărbați și nicio femeie dintr-un cuplu, sau femei și niciun bărbat, sau atât bărbați, cât și femei. Allah Cel Atotputernic este Capabil să facă toate lucrurile; când El vrea un lucru, el doar îi spune „Fii!” și este. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Înaintea lui Allah, Isus este asemenea lui Adam, pe care El l-a creat din lut, apoi i-a zis lui: **«Fii!» și el a fost.**” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:59]

„A lui Allah este stăpânirea Cerurilor și a Pământului. El creează ceea ce voiește și dăruiește El copile cui voiește și dăruiește El băieți cui voiește, ~ Sau dă El și băieți și copile și-l face sterp pe cel pe care El voiește. El este Atoateștiutor, Atotputernic (Alim, Qadir).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:49-50]

***

Ceea ce vrea să spună acest verset este că stăpânirea Cerurilor și a Pământului și a tot ceea ce există în ele îi aparține lui Allah Preaînaltul; El creează tot ce vrea El. El dă oricui vrea dintre robii Săi femei (urmași) fără bărbați; El dă oricui vrea el bărbat (urmaș) fără partea feminină; El dă oricui vrea el, atât bărbați, cât și femei drept moștenitori; și El face pe oricine vrea El infertil, fără urmași. El știe cel mai bine ce crează și este capabil să creeze orice dorește; nimic din ceea ce El vrea să creeze nu este mai presus de El. După ce am remarcat acest lucru, ar trebui să ne întrebăm care idee este mai aproape de rațiune și logică - să spunem că Allah l-a creat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) în pântecele mamei sale prin intermediul unui singur cuvânt, „Fii!” și Isus (Pacea fie asupra sa!) a luat ființă în pântecele mamei sale sau să spunem că Isus este fiul lui Dumnezeu? Voi lăsa cititorul corect și imparțial să caute adevărul.

Anexa 6

O notă despre sensul expresiei „Fiul lui Dumnezeu”, care este menționată în unele Evanghelii

Expresia „fiul lui Dumnezeu”, care este menționată în mai multe locuri în Evanghelii trebuie înțeleasă în lumina limbii vorbite de Isus (Pacea fie asupra sa!). Referindu-ne la Evanghelii, constatăm faptul că cuvântul „fiu” în acest context are conotații de grijă, dragoste, îndrumare, credință și onoare. Această descriere este aplicabilă în special lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și ucenicilor săi și se aplică și altora dintre fiii lui Israel care l-au urmat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) și au acționat în conformitate cu învățăturile cu care Dumnezeu l-a trimis.

Acest sens este indicat în Ioan 1:12, unde expresia „copiii lui Dumnezeu” se referă la cei care au crezut în numele Lui.

În Epistola lui Pavel către Romani, el scrie:

„Căci cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu sunt copiii lui Dumnezeu.”

[Romani, 8:14]

„Duhul Însuși mărturisește cu spiritul nostru că suntem copiii lui Dumnezeu.”

[Romani, 8:16]

În Evanghelia după Matei, Isus (Pacea fie asupra sa!) spune:

„Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” [Matei, 5:9]

În același capitol, Isus (Pacea fie asupra sa!) spune:

„(...) și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în Ceruri.” [Matei, 5:44-45]

Expresia „fiu al lui Dumnezeu” care este menționată în Evanghelii și în alte Cărți ale Bibliei pe care creștinii le au este folosită pentru a se referi atât la Isus (Pacea fie asupra sa!), cât și la urmașii săi în mod egal, la cei care cred în El, la iubitorii de bine și pace și la cei care sunt dornici să persiste în a face acte de venerare. Această expresie nu se aplică numai lui Isus însuși

(Pacea fie asupra sa!). Astfel, adevăratul înțeles al acestei expresii din Evanghelii devine clar; „fiu al lui Dumnezeu” nu se referă la un fiu sau copil în sensul literal de a fi fost conceput; mai degrabă ceea ce înseamnă este grija și dragostea pentru urmașii lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

O altă chestiune care face acest lucru foarte clar este faptul că descrierea „fiu” este folosită cu referire la mulți oameni care au venit înaintea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), deci acest lucru nu este ceva unic, folosit pentru Isus și urmașii săi.

Un exemplu în acest sens apare în Vechiul Testament, unde Dumnezeu îi spune lui David (Pacea fie asupra sa!):

„Tu ești fiul meu; astăzi am devenit tatăl tău. Cere-Mi și-ți voi da neamurile de moștenire.” [Psalm, 2:7]

De fapt, în Vechiul Testament, toți descendenții lui Adam (Pacea fie asupra sa!) sunt descriși ca fii sau copii ai lui Dumnezeu:

„Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete, ~ Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.” [Geneza, 6:1-2]

Ceea ce confirmă, de asemenea, cele de mai sus este faptul că sintagma *fi ai lui Dumnezeu* este folosită ca omolog al „fiilor lui Satan” și al „fiilor viperelor [șerpi]”, așa se vede în Evangheliile în care Isus (Pacea fie asupra sa!) îi descrie pe evrei ca pe „un pui [fii] de viperă”. Toată lumea știe că ei nu au fost literalmente fii ai viperelor și nu au fost literalmente fii ai satanei; ei au fost descriși ca un pui de viperă din cauza intrigii lor și a pericolului pe care îl reprezentau și a ideilor lor otrăvitoare. Ei au fost, de asemenea, descriși ca fii ai lui Satana din cauza înșelăciunii și minciunilor lor.

- **Concluzie:**

Când expresia „fiu al lui Dumnezeu” apare în Evanghelii, ea nu trebuie înțeleasă într-un sens literal; mai degrabă se referă la descrierea celui care se află în grija lui Dumnezeu și care este aproape de Dumnezeu prin virtutea închinării și credinței Sale. Celălalt sens al faptului de a fi fiu este în sensul descendenței sau al genealogiei, ceea ce se întâmplă prin procreare, caz în care fiul face parte din tatăl său. Nimeni care are capacitatea de înțelegere, credință și înțelegere profundă nu se va îndoii că acest înțeles nu este aplicabil în ceea ce-L privește pe Dumnezeu. Nu există nicio relație de descendență între Dumnezeu și oricare din creația Sa, pentru că Dumnezeu nu naște, nici nu este conceput. Dumnezeu nu are nevoie de creația Sa; El nu are soț/soție sau copil, pentru că a avea un copil sau un soț/soție este ceva care se bazează doar pe nevoie, iar Dumnezeu este mai presus de a crea ceva și apoi de a avea nevoie de el. Înălțat să fie El cu mult mai presus de asta! Ceea ce se înțelege prin a fi fiul lui Dumnezeu în Evanghelii este primul înțeles, după cum se afirmă mai sus.

- **Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a declarat a fi o ființă umană, ceea ce pune capăt decisiv oricăror dispute cu privire la această chestiune**

Ceea ce clarifică sensul expresiei „fiul lui Dumnezeu” care este menționată în Evanghelii este faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a declarat că el a fost de origine umană, iar nu divină. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost cu adevărat fiul lui Dumnezeu, el nu ar fi spus că este om, pentru că atunci ar fi mințit. Departe de el să facă așa ceva! Isus Hristos s-a descris ca fiind „fiul omului” în multe locuri din Evanghelii, dintre care unele sunt citate mai sus. Aceste texte includ următoarele:

„(...) Căci fiul omului nu a venit să distrugă viețile oamenilor, ci să-i mântuiască.”
[Luca, 9:56]

Acest text afirmă clar că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost fiul lui Dumnezeu; ci fiul omului și a fost o ființă umană.

În Evanghelia după Ioan, se spune:

„Așa că Isus a spus: «Când L-ai înălțat pe fiul omului... Nu fac nimic pe cont propriu...»” [Ioan, 8:28]

Acest lucru indică faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost om, fără niciun atribut divin. Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu, el nu s-ar fi descris ca fiind om spunând că el este „fiul omului” și nu ar fi spus: „Nu fac nimic pe cont propriu”, pentru că Domnul Universului poate face orice, și El controlează întregul Univers. Nu ar avea sens ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să spună: „Nu fac nimic pe cont propriu” dacă ar fi într-adevăr Domnul Universului.

Isus (Pacea fie asupra sa!) spune despre sine mulțimii: **„A venit fiul omului mâncând și bând.”** [Matei, 11:19]

Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus celor care au vrut să-l omoare:

„Dar acum căutați să mă omorâți pe mine, un om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Așa ceva Avraam n-a făcut.”[Ioan, 8:40]

De fapt, când i s-a spus lui Isus: „*Tu ești fiul lui Dumnezeu*”, concluzia răspunsului său a fost că El era fiul omului (Ioan 1:49-51).

Faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a descris ca fiind om indică în mod clar că el era om. Ar trece vreodată prin mintea celui care spune un astfel de lucru că el era Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu?

Pentru alte referiri la umanitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), vă rugăm să consultați Luca 17:22, Luca 18:8 și Matei 12:32.

Prin urmare, putem concluziona că cuvântul „fiu”, atunci când se referă la Isus (Pacea fie asupra sa!) nu înseamnă că Isus este fiul lui Dumnezeu în sensul de descendență și procreare. Deloc; de fapt, înseamnă este că Dumnezeu a fost cel care a avut grijă de el.

- **Ce se înțelege prin cuvântul „tată”?**

Cuvântul „tată”, care este menționat în mai multe locuri în Evangheliile, ar trebui înțeles și în raport cu limba vorbită de Isus (Pacea fie asupra sa!). Referindu-ne la Evanghelia după Ioan, descoperim că cuvântul „tată” înseamnă cel care are grijă de cineva și se ocupă de ceva. Este binecunoscut faptul că Dumnezeu este Cel care se ocupă de întregul Univers, inclusiv de întreaga umanitate; de aceea El este tatăl Universului doar în acest sens. Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„(...) Mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul meu și Domnul vostru.” [Ioan, 20:17]

Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus evreilor:

„Un Tată avem: pe Dumnezeu.” [Ioan, 8:41]

Apoi, Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus apostolilor săi:

„Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.” [Matei 6:6]

Tot el (Pacea fie asupra sa!) le-a spus apostolilor:

„Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru, care este în Ceruri.” [Matei 6:1]

În Cartea lui Isaia, el (Pacea fie asupra sa!) spune:

„Și acum, Doamne, Tu ești Tatăl nostru (...)” [Isaia, 64:8]

Astfel de declarații, care îi sunt atribuite lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și altora, sunt foarte frecvente în Biblie. Toate acestea atestă faptul că termenul de „tată” este folosit pentru a-L descrie pe Dumnezeu ca fiind Cel care are grijă de oameni, care are grijă de robii Săi dreptcredincioși. El nu este folosit în sensul literal - slăvit să fie Allah cu mult mai sus de asta.

Pe baza celor de mai sus, când se spune în Evanghelie că Isus (Pacea fie asupra sa!) L-a descris pe Dumnezeu ca fiind „Tatăl”, el s-a referit la Cel care are grijă de oameni și se ocupă de toate lucrurile. El nu a vorbit de un tată în sensul literal, în care fiul este parte din tatăl său.

- **Rezumatul celor de mai sus**

Cuvântul fiu poate avea două sensuri: literal și figurativ. Un exemplu al sensului literal este dacă spui „Eu sunt Eli, fiul lui Daniel”, ceea ce înseamnă că Daniel este tatăl tău, în sensul că el te-a născut și tu ești fiul lui. Un exemplu al sensului figurativ este să-i spui copilului unui prieten, când vrei să arăți o anumită bunătate: „O, fiul meu [sau fiica], vino și îți voi da niște bomboane”. Sau să-i spui fiului fratelui tău: „O, fiul meu, nu sta treaz până târziu”. În aceste două cazuri, spui „O, fiul meu”, chiar dacă el nu este literalmente fiul tău, dar simți că el este adevăratul tău fiu pentru că ești foarte mândru de el și pentru că arăți grijă față de el prin sfaturile pe care i le oferi, așa ca este ca și când ar fi adevăratul tău fiu.

În mod similar, un director le poate spune băieților din școala sa: „O, fiii mei, nu conduceți prea repede”. Iar un director le poate spune fetelor: „O, fiicele mele, ajuta-ți-vă mamele acasă.”

În aceste cazuri, directorii spun aceste cuvinte elevilor, atât băieți, cât și fete, chiar dacă nu sunt copiii lor într-un sens literal, dar ei îi simt ca și cum ar fi copiii lor pentru că îi cresc.

Aceeași idee I se aplică și cuvântului „fiu” care este menționat în Evanghelii. Se referă la îngrijire, grijă și iubire. Prin urmare, cei care urmează învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) sunt descriși ca fiind copiii lui Dumnezeu; acest lucru nu este înțeles într-un sens real, literal de a fi copii prin procreare, pentru că Dumnezeu nu naște, nici nu este conceput și nimeni nu se compară cu El. Ceea ce se înțelege în schimb este al doilea sens (figurativ).

Și reversul este, de asemenea, adevărat. Dacă strigi la un bătrân pe care îl vezi pe stradă sau unui prieten al tatălui sau unchiului tău: „Tată, ai nevoie de ajutor?”, ceea ce vrei să spui folosind cuvântul (tată) în acest caz este că arăți respect; nu vrei să spui că el este tatăl tău într-un sens literal și că tu ești urmașul lui. În mod similar, dacă îi spui unei bătrâne care transportă niște obiecte sau îi spui unui prieten a mamei sau mătușii tale: „Mamă, ai nevoie de ajutor?”, ceea ce vrei să spui folosind cuvântul (mamă) în acest caz este că arăți respect; nu vrei să spui că ea este mama ta într-un sens literal, și că ești urmașul ei și că ea te-a născut.

Anexa 7

Note generale

[1] Este simbolul crucii parte a religiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!)?

** Creștinii au luat crucea drept simbol; ei o glorifică, chiar dacă este un obiect neînsuflețit care nu poate să aducă beneficii, nici să facă rău. Ei fac cruci din metal sau lemn și le glorifică.

** Ideea de a lua crucea drept simbol al creștinismului nu este menționată în cele patru Evanghelii sau în Epistolele Noului Testament. Istoria spune că creștinii nu au luat crucea ca

simbol decât după Conciliul de la Niceea, care a avut loc în anul 325 e.n. Romanii obișnuiau să-i forțeze pe cei care fuseseră condamnați la moarte prin răstignire să ducă cruce până la locul unde urmau să fie răstigniți.

** Împăratul roman Constantin I a fost primul care a folosit crucea ca simbol pe scuturile trupelor sale, deși era încă păgân la acea vreme și nu devenise încă creștin. Istoricul creștin, dr. Asad Rustom, afirmă că în timpul unei bătălii din anul 312 e.n., înainte de apusul soarelui, Constantin a văzut deasupra discului soarelui o cruce de lumină pe care a fost scrisă „In hoc signovinces (Cu acest semn vei cuceri).” În acea noapte, într-un vis, l-a văzut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) purtând același simbol, sfătuindu-l să-l ia ca pe un stindard sub care să-și atace dușmanul. Când s-a trezit, a dat ordin ca crucile să fie desenate pe scuturile trupelor sale, a intrat în luptă și a fost victorios. Astfel, acest simbol (crucea) a împodobit mai târziu stindardele statului roman.

** Astfel, fundamentele fragile pe care se bazează creștinismul devin clare. Baza pentru folosirea crucii, pe care creștinii au luat-o ca simbol, este un vis și nu o revelație de la Dumnezeu sau învățături ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care sunt consemnate în oricare dintre cele patru Evanghelii care au fost scrise după ce a fost ridicat la cer.

** În cel mai bun caz, se poate presupune că, pentru ca crucea să fie un simbol valid al creștinilor, ea ar fi trebuit cel puțin să facă parte din învățăturile lui Pavel, dar nu face parte din învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) sau Pavel. Cu toate acestea, creștinii au făcut-o un simbol al religiei lui Isus, desi el (Pacea fie asupra sa!) nu știa nimic despre ea și nici măcar nu a fost răstignit în primul rând!

** Mai mult decât atât, s-ar presupune că creștinii ar trebui să urască crucea, pentru că este lucrul pe care Dumnezeu lor a fost răstignit - în conformitate cu credințele lor. Nu este așa?

[2] Originea termenului de „creștinism”

** Termenii „creștinism” și „creștin” nu erau cunoscuți în timpul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) sau pentru o perioadă de timp după aceea. Aceste cuvinte nu apar în niciuna dintre cele patru Evanghelii. Ele au fost inventate atunci când păgânii romani din orașul Antiohia și alții au observat că a existat o schimbare clară care începuse să apară în grupul care l-a urmat pe Pavel, care era compus din iudei și păgâni care îmbrățișaseră învățăturile lui Pavel și deveniseră clar diferiți de ceilalți iudei, care încă aveau la iudaism. Așa că au numit acel grup creștini – după Hristos. Urmează dovadă acestui lucru:

„(...) Ucenicii au fost numiți creștini mai întâi în Antiohia.” [Faptele Apostolilor, 11:26]

Asta s-a întâmplat la aproximativ 15-25 de ani după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost înălțat la Cer.

** Acest lucru este susținut de faptul că păgânii care au aderat ei înșiși la religia lui Pavel s-au confruntat cu problema de a avea nevoie de o identitate ca un stindard în jurul căruia să se poată aduna după ce s-au îndepărtat de originile lor păgâne anterioare și au intrat în noua religie pe care Pavel a fondat-o pentru ei. Ei trebuiau, de asemenea, să aibă o religie diferită de religia originală pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) o adusesese, de aceea erau numiți creștini.

** Pe baza acestui fapt, utilizarea termenului „creștin” cu referire la urmașii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) care au trăit în timpul lui Isus până la aproximativ un sfert de secol după ce a fost ridicat la cer este considerată eronată atât din punct de vedere religios, cât și istoric și contribuie la neînțelegerea și confuzia dintre adevărata religie și religia distorsionată, pe de o parte, și între urmașii lui Isus și discipolii lui Pavel, pe de altă parte.

** Religia lui Pavel, care mai târziu a fost numită creștinism, include credințe păgâne, simboluri, ritualuri și mistere complexe, ambigue, pe care nimeni nu le-ar putea și nu va putea niciodată să le înțeleagă sau chiar să răspundă la întrebări despre ele; nici măcar clericii creștini seniori nu au reușit să facă acest lucru de-a lungul ultimelor douăzeci de secole.

[3] Actele de adorare, obiceiurile, ritualurile și urmărirea intereselor personale care au fost introduse în religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) după ce a fost ridicat la cer

Religia și mesajul lui Isus – înainte de a fi ridicat la Cer și înainte de a fi supus unor distorsiuni din partea lui Pavel și a celor care au venit după el – au fost simple și directe, libere de acest sistem clerical complicat care se găsește în bisericile catolice, copte și orientale, cu papi, patriarhi, cardinali și preoții lor. Muzica nu a fost cântată în Templu, unde Isus (Pacea fie asupra sa!) obișnuia să se roage; nu s-au tras clopote și nu au existat cruci. Nu a existat nici măcar o mărturisire a păcatelor în fața preoților și nicio vânzare de indulgențe. Căsătoria nu le-a fost interzisă preoților înaintea Sinodului de la Niceea și nu au existat imagini cu Hristos și mama sa. Nu a existat nicio sărbătoare a Crăciunului, nu a existat niciun pom de Crăciun și nici Tatăl Crăciun (Moș Crăciun). Nu au existat sărbători cu excepția celor care au fost sărbătorite de poporul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și anume evreii, dintre care cea mai importantă a fost Paștele. În afară de aceasta, Hristos nu a făcut și nu a poruncit alta. Dovada pentru toate acestea este faptul că niciunul dintre aceste lucruri nu este menționat în cele patru Evanghelii. Dacă s-ar fi întâmplat vreuna dintre acestea, ar fi fost menționată în Evanghelii, pentru că acestea sunt lucruri despre care oamenii ar fi povestit și transmis povești. În baza acestui lucru, putem spune că toate aceste obiceiuri sunt lucruri care au fost introduse mai târziu în religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!); el nu a știut nimic despre ele și nici nu a făcut niciunul dintre aceste lucruri și nici ucenicii Săi.

Din păcate, majoritatea creștinilor mănâncă carne de porc și comit adulter (ceea ce înseamnă a avea relații sexuale în afara cadrului căsătoriei), chiar dacă este binecunoscut ca fiind acte condamnabile în conformitate cu învățăturile religioase, raționamentul și natura umană sănătoasă. Mulți dintre ei comit astfel de fapte fără să simtă vreo rușine înaintea lui Allah sau a poporului, iar acest lucru se poate întâmpla atât în rândul clerului, cât și în rândul celor pe care îi numesc turma lor, chiar dacă astfel de fapte rușinoase sunt interzise în Scripturile lor! Se spune în Evanghelia după Matei, cu privire la interzicerea adulterului, că Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus ucenicilor Săi:

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu preacurvești.» ~ Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască a și preacurvit cu ea în inima lui. ~ Dacă, deci, ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă. ~ Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapăd-o de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în Gheena.” [Matei, 5:27-30]

În ceea ce privește consumul de carne de porc, Dumnezeu le-a spus lui Moise și lui Aaron (Pacea fie asupra lor!), vorbind despre animale că este interzis să mănânce:

„Să nu mâncați porcul, care are unghia despăcată și copita despărțită, dar nu rumegă; să-l priviți ca necurat.” [Leviticul, 11:7]

De fapt, creștinii – inclusiv clerul lor – mănâncă carne de porc cu poftă. În ce fel aderă majoritatea creștinilor la religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!)?

[4] Motive pentru care răspândirea adevăratului mesaj al lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost foarte limitată după ce a fost ridicat la Cer

** Sfârșitul brusc al prezenței lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pe Pământ și interferența violentă a guvernului roman au avut un mare impact psihologic asupra ucenicilor și urmașilor lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care erau slabi din punct de vedere fizic, psihologic și academic. Ei nu aveau pe nimeni printre ei cu niciun fel de autoritate și importanță la care să se poată întoarce pentru a proteja mesajul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și să lucreze pentru a-l propaga și răspândi. Ei înșiși s-au confruntat, de asemenea, cu persecuții din partea evreilor, așa că principalul lor obiectiv a fost să-și salveze propria piele, ca nu cumva să fie supuși torturii și persecuției. Prin urmare, ei nu s-au gândit deloc la protejarea mesajului lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și au încetat să se străduiască să se asigure că acesta poate supraviețui și răspândi. Ca urmare a acestui fapt, mesajul și religia sa nu s-au putut răspândi mai departe la scară largă, iar acest lucru i-a oferit lui Pavel posibilitatea de a începe să denatureze mesajul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și, de fapt, el a avut mână liberă în această privință.

** Unul dintre cele mai importante motive pentru care învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) nu s-au răspândit la scară largă este faptul că Pavel le-a luat fața ucenicilor lui Isus (Pacea fie asupra sa!) atunci când a pretins a fi un apostol numit de Hristos. Prin urmare, oamenii nu au mai acordat atenție ucenicilor și nu au avut niciun interes față de procesul de învățare a religiei de la ei, pentru că a existat un nou „profet” - sau așa au crezut - de la care ar putea învăța religia direct [și anume Pavel]. Acest lucru a dus la o încetinire a răspândirii adevăratei religii a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) într-o mare măsură.

** În această privință, se poate spune că una dintre cauzele încetării răspândirii adevăratelor învățături ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) după ce a fost ridicat la cer este faptul că evreii s-au bucurat de victoria lor împotriva lui Isus (Pacea fie asupra sa!), pe care l-au ucis - sau așa au crezut ei - așa că și-au concentrat eforturile asupra ucenicilor, încercând să eradică mesajul său și să prevină răspândirea acestuia în continuare prin toate mijloacele. Aceasta a luat forma ocaziei de care Pavel a avut nevoie ca să înceapă să denatureze mesajul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și să răspândească versiunea distorsionată.

** Unul dintre cei mai importanți factori în încetinirea răspândirii adevăratelor învățături ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este faptul că Injilul original (revelația adevărată de la Allah pentru Isus) care a fost în mâinile lui Isus și ale ucenicilor săi nu a fost păstrat. Bunul simț ne spune că Injilul care a fost în mâinile lui Isus (Pacea fie asupra sa!), pe care l-a predicat poporului, nu este niciuna dintre aceste patru Evanghelii pe care creștinii le au acum și nu este similar cu niciuna dintre ele, deoarece toate cele patru Evanghelii au fost scrise după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost înălțat la cer, așa au fost cele douăzeci și trei de Epistole care se găsesc și în Noul Testament. În total, există douăzeci și șapte de cărți, dintre care toate au fost scrise de oameni care nu l-au întâlnit pe Isus (Pacea fie asupra sa!) sau nu l-au văzut nici măcar o clipă; mai degrabă le-au scris după ce a fost ridicat la cer. Prin urmare, aceste cărți poartă numele lor, iar conținutul lor nu este identic unul cu celălalt nici în formulare, nici în termeni de credință și povestiri și există multe contradicții și diferențe între ele.

[5] Cinci motive pentru care bărbații și femeile creștine rămân creștini în ciuda contradicțiilor din religia lor

În primul rând: masele creștine nu citesc cele patru Evanghelii și cele douăzeci și trei de Epistole, deoarece discuția din ele este lungă, complicată, contradictorie și nu este clară. Clerul nu oferă răspunsuri convingătoare la întrebările lor, pentru că ei înșiși nu înțeleg textele în mod

corespunzător, dar nu trebuie să fie învinuiți pentru asta, deoarece acele Evanghelii sunt cuvintele oamenilor ca ei și au fost traduse dintr-o altă limbă; autorii lor nu sunt pe deplin cunoscuți, iar procesul de modificare și traducere se desfășoară de secole. Ca urmare a tuturor acestor lucruri, niciun om nu le-a putut înțelege.

Concluzie: Creștinii nu citesc Evangheliile lor pentru că acest lucru nu este cerut de religia lor, iar cel care le citește nu va merge dincolo de citirea unor rugăciuni care se găsesc în ele.

În al doilea rând: Datorită naturii creștinismului așa cum există în prezent - cu credințele, simbolurile și ritualurile sale complicate, idolatre și misterioase, care sunt contrare rațiunii și logicii - clerul creștin de-a lungul istoriei și-a descurajat în mod constant adepții să pună întrebări și să cerceteze despre religie și despre Scriptura lor, precum și despre erorile și contradicțiile pe care le conține. Ei consideră doar faptul de a pune astfel de întrebări ca fiind un indiciu al lipsei de credință în această religie, în care ei trebuie să creadă fără să înțeleagă sau fără a folosi rațiunea! Motivul acestei interdicții de a pune întrebări este faptul că sunt conștienți că, dacă vreunul dintre oameni – în special bărbații și femeile educate – se gândește la religia lor și la doctrinele, simbolurile și ritualurile sale păgâne, vor ridica multe întrebări, pentru care nu vor găsi niciodată răspunsuri sau explicații logice suficiente, fie din partea clerului, fie din partea altcuiva. Acest lucru va duce, fără îndoială, la confuzie și lipsă de interes pentru religia lor, iar ei își vor pierde interesul pentru aceasta și se vor îndepărta de ea.

De aceea, clerul pur și simplu își muștră turma atunci când pune întrebări sau dau răspunsuri firave care nu merită un ban, când spun: „*Aceasta este o taină divină*”. Este binecunoscut faptul că religia adevărată și temeinică nu are mistere; de ce ar avea vreun mister? Cum poate cineva să meargă în lumină atunci când există un mister și un secret? Mai mult decât atât, nu există nicio mențiune în cele patru Evanghelii sau alte cărți ale Noului Testament de cineva vreodată care îi pune lui Isus o întrebare și Isus (Pacea fie asupra sa!) nu răspunde sau spune, „*Aceasta este o taină divină.*” El, ca Profet, mergea către popor și îi răspundea la întrebări, învățându-l să Îl adore doar pe Allah (Dumnezeu) și să transmită Mesajul Său. Am citat mai sus mai multe texte din Noul Testament care atestă acest lucru. Dacă clerul ar urma cu adevărat exemplul lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ei ar face așa cum a făcut el.

Dacă creștinii își citesc ei înșiși Scripturile, cu reflecție și examinându-le profund, departe de orice influență a clerului, ei ar descoperi adevărul și anume că aceste cărți nu pot fi cartea lui Dumnezeu și ar descoperi că creștinismul contemporan nu poate fi religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Dar cei mai mulți dintre ei își urmează comunitatea creștină fără un studiu atent al doctrinei sale, călcând pe urmele părinților și societății lor, sau pentru că se tem de puterea clerului, sau au devenit creștini din cauza misionarilor care profită de factori precum sărăcia, ignoranța sau boala, așa cum se întâmplă în Africa, unde misionarii ademenesc oamenii săraci cu medicamente, educație și bani, astfel încât această persoană ignorantă intră în creștinism (religia lui Pavel, nu adevărata religie a lui Isus, pacea fie asupra sa), și astfel misionarul își atinge scopul.

Ca urmare a celor menționate mai sus, este uluitor să constatăm că marea majoritate a creștinilor – arabi sau de altă origine – nu își cunosc religia sau istoria; ei nu știu cum au început și s-au dezvoltat doctrinele, simbolurile și ritualurile lor; ei nu știu despre Evanghelii și când au fost scrise cu excepția clerului, a misionarilor profesioniști și a cercetătorilor biblici specializați în religia comparată.

În al treilea rând: ceea ce societatea creștină și bisericile creștine au insuflat creștinilor obișnuiți este faptul că religia lor este adevărata religie și că această cale pe care o urmează va

duce la mântuire. Aceasta este ipoteza care este adânc înrădăcinată în mintea lor - că ei umblă în lumină și urmează adevărata religie, chiar dacă cineva le pune câteva întrebări de bază despre religia lor, răspunsul va fi fie: „Nu știu” sau, „Nu aveți dreptul să puneți această întrebare”. În ceea ce privește oferirea unui răspuns convingător, academic, nu ar trebui să vă așteptați niciodată la asta.

În al patrulea rând: Un alt motiv pentru care creștinii continuă să-și urmeze religia este faptul că nu au niciun interes să examineze rapoartele pe care le au în cărțile lor și să verifice dacă sunt autentice sau nu sau să verifice temeinicia celor care le-au narat, deoarece se bazează pe narațiunile unor oameni necunoscuți și personaje obscure și nu le pasă dacă aceste texte au fost transmise printr-un lanț corect de narațiuni de la Isus (Pacea fie asupra sa!) sau sunt doar povești sau vise și viziuni! Creștinii s-au privat de folosirea abilității cu care Dumnezeu i-a binecuvântat pentru a examina, reflecta și folosi rațiunea lor. Mai degrabă, ei au predat cârna clerului lor, care îi îndrumă oriunde doresc și le dictează orice prostie și absurditate pe care le decid. Dacă unul din turmă se trezește și are suficient curaj să-i adreseze preotului o întrebare logică, iar preotul nu este în stare să dea un răspuns, preotul răspunde: „Aceasta este o taină pe care nu o poți înțelege!”

În realitate, ei nu știu răspunsul sau cum să-l găsească, iar cunoașterea oricui dintre ei care este novice în căutarea cunoașterii este egală cu știința celui mai înalt din cler cu privire la astfel de probleme. Ei nu caută îndrumare divină pentru a găsi lumina și nici nu urmează îndrumarea rațiunii. Este binecunoscut faptul că, dacă nu există dovezi textuale sau raționale pentru chestiuni de doctrină, atunci acea doctrină este ceva care a fost dictat de diavoli și de adepții lor.

În al cincilea rând: Un alt motiv pentru care creștinii continuă să-și urmeze religia este circulația poveștilor și viselor pe care clerul le spune, cu care își păcălesc turmele și pe cei cărora le predică – așa cum pretind ei. Aceasta a început cu Pavel, care a susținut că l-a văzut pe Hristos într-o vedenie și Constantin, care a văzut o cruce într-un vis, și continuă până în zilele noastre.

Veți observa clerul spunând povești celor cărora le predică – de exemplu – că l-a văzut așa, și așa, pe Hristos într-un vis și i-a spus să devină creștin, astfel încât omul să devină creștin și i s-au întâmplat multe lucruri bune; o altă persoană s-a văzut într-un vis în închisoare, iar când a văzut crucea, a devenit creștin și a ieșit din închisoare. Și spun multe alte mituri și povești. Dacă creștinismul ar fi cu adevărat religia lui Dumnezeu, iar cele patru Evanghelii și alte cărți ale Noului Testament ar fi cu adevărat Cartea lui Dumnezeu, clerul nu ar avea nevoie de vise și viziuni; mai degrabă preotul s-ar referi la aceste cărți pentru a găsi răspunsuri și ar putea să se angajeze în discuții academice. El nu ar căuta să evite discuțiile sau să recurgă la îndemnarea oamenilor prin a spune povești despre vise, sau să recurgă la administrarea pedepsei corporale în biserică, sau să încerce să evite să răspundă la întrebări prin a spune, „Aceasta este o taină divină pe care niciunul dintre noi nu o poate cunoaște!”

Trebuie remarcat faptul că Satana se poate juca cu mintea oamenilor în visele lor, deci trebuie să fim precauți, pentru că adevărata religie nu poate fi învățată din vise; ea nu poate fi învățată decât din revelația care s-a dovedit a fi de la Allah (Dumnezeu) și ocrotită de El. O persoană poate avea un vis și se vede devenind un rege sau președinte sau un om bogat, dar când se trezește, el este încă așa cum a fost (și visul nu a schimbat nimic)!

Anexa 8

Cuvinte sincere de credință din inimă către inimă

Urmează câteva cuvinte sincere de credință din inimă către inimă. Înțelegerea acestor cuvinte va elimina unele obstacole și va rezolva unele probleme care împiedică adepții religiei creștine să înțeleagă în mod corespunzător și să fie convinși de religia islamului. Îl rog pe Allah Preaînaltul să facă aceste cuvinte de folos!

[1] Allah Cel Atotputernic l-a trimis pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu religia islamului la toți oamenii, la jinni și oameni deopotrivă, la arabi și non-arabi, la albi și negri, la fiii lui Israel și la alții. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Și Noi nu te-am trimis (o, Mohammed) decât ca vestitor și prevenitor pentru toată lumea, însă cei mai mulți dintre oameni nu știu.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 34:28]

„Și Noi nu te-am trimis (o, Mohammed) decât ca o îndurare pentru lumi.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:107]

„Spune (o, Mohammed): «O, oameni! Eu sunt pentru voi toți Trimisul lui Allah (...).»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:158]

Religia islamului a înlocuit toate religiile anterioare și nu există nicio religie după ea. Allah Preaînaltul i-a îndemnat pe oameni și pe jinni să îmbrățișeze islamul, pentru că este religia finală, care este protejată de distorsiuni și schimbări. Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este ultimul Profet, așa că oricine crede în Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) trebuie să creadă în toți Profetii (Pacea fie asupra lor!) care au venit înaintea lui. Allah Preaînaltul spune:

„Mohammed nu este tată niciunui dintre bărbații voștri, ci el este Trimisul lui Allah și încheietorul Profetilor și Allah este Atoateștiutor.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:40]

Nobilul Coran este Cartea finală, astfel încât oricine crede în Coran a crezut în toate cărțile revelate divin care au venit înaintea sa (în forma lor originală). Este Cartea lui Allah care se păstrează și este încă la fel de proaspătă ca atunci când Allah a revelat-o în urmă cu mai bine de paisprezece secole. Ea nu a fost supusă distorsiunilor și schimbărilor, așa s-a întâmplat cu Cărțile care au venit înaintea ei și nu a fost pierdută. Copia sa originală a fost păstrată așa a fost ea acum mai bine de paisprezece secole, iar toate copiile Coranului din întreaga lume sunt copii ale acelei copii originale. Mai mult decât atât, Coranul a fost păstrat în inimile bărbaților și femeilor timp de mai bine de paisprezece secole. Milioane de oameni au memorat-o în întregime sau în parte. Allah a promis să-l păstreze neschimbat până la sfârșitul timpului:

„Într-adevăr, Noi am pogorât Coranul și Noi îi vom fi păzitori!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 15:9]

Allah Preaînaltul numește Coranul „*Cel care aduce aminte*” pentru că menționează toate credințele și actele de închinare pe care o persoană trebuie să le cunoască și este un memento pentru cei care acordă atenție; le amintește de scopul lor în viață și de binecuvântările pe care Allah le-a conferit lor, îndrumându-i pe Calea cea Dreaptă, care duce către Rai și îi salvează din iad. Citind Coranul, o persoană primește îndemnuri pentru a se abține de la ceea ce Allah a interzis atunci când citește despre consecințele pentru cei care nu L-au ascultat și va fi motivat să asculte de Allah atunci când va citi consecințele pentru cei care L-au ascultat.

Atunci Allah Preaînaltul spune: „*Într-adevăr, Noi am pogorât Coranul și Noi îi vom fi păzitori!*” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 15:9]; ceea ce înseamnă că El a protejat-o de denaturare în momentul în care a fost revelată și de atunci încolo. Când a fost descoperită, El a protejat-o de interceptarea fiecărui diavol blestemat și, după ce a fost descoperită, Allah a

insuflat-o în inima Profetului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), astfel încât a memorat-o, și apoi a insuflat-o în inimile discipolilor Profetului până în prezent și până la venirea Ceasului. Allah Preaînaltul i-a protejat formularea de modificare, de orice i se adaugă sau se ia din ea, iar El i-a protejat sensurile de schimbare, așa că, dacă cineva încearcă să denatureze oricare dintre sensurile sale, Allah Cel Atotputernic va inspira pe altcineva să-i evidențieze eroarea și să o respingă.

[2] În Nobilul Coran, citim această îndrumare divină pe care Allah Preaînaltul revelat-o cu mai mult de paisprezece secole în urmă, pentru a sublinia adevărul mesajului lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„O, voi oameni! Trimisul v-a adus vouă Adevărul de la Domnul vostru, deci credeți și va fi mai bine pentru voi! Și chiar dacă tăgăduiți (tot), sunt ale lui Allah cele din ceruri și de pe pământ, iar Allah este Atoateștiutor, Înțelept (‘Alim, Hakim).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:170]

„Spune (o, Mohammed): «O, oameni! V-a venit Adevărul de la Domnul vostru și acela care se călăuzește, este călăuzit doar pentru sine, iar acela care rătăcește, el duce în rătăcire numai sufletul său! Iar eu nu sunt păzitor peste voi.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 10:108]

Să nu ne înșelăm pe noi înșine și să renunțăm orbește să ne urmăm înaintașii, pentru că această problemă ne va determina soarta finală și dacă rămânem pentru eternitate în Paradis sau în Iad. Da, să fim cinstiți cu noi înșine și să ne întoarcem la Domnul nostru! Să răspundem chemării Sale înainte de a fi prea târziu, deoarece oportunitatea de a crede în Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), de a intra în religia islamului și de a atinge mântuirea reală, eternă este disponibilă numai în această lume. Această oportunitate vă stă la dispoziție acum, în timp ce sufletul vostru este încă în corpul vostru și încă nu l-a părăsit. Oricine profită de această ocazie, să o facă de bună voie și oricine ratează această ocazie, să se gândească la ceea ce fac în lumina acestui verset:

„Acela care dorește o altă religie decât islamul, nu-i va fi acceptată, și el se va afla în Lumea de Apoi printre cei pierduți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:85]

Pe baza celor de mai sus, ceea ce trebuie să facă toți cei care aud de religia islamului este să adere la această religie; altfel, el va fi un necredincios în ceea ce Allah Preaînaltul a revelat ultimului dintre Profeții Săi (Pacea fie asupra lor!) și se va expune la o mare pedeapsă, care este trimiterea în Iad pentru a rămâne acolo pentru eternitate. El Preaînaltul spune:

„Allah i-a blestemat pe necredincioși și le-a pregătit lor flăcările, ~ Veșnic vor sălășlui în ele și nu vor găsi ocrotitor și nici sprijinitor, ~ Iar în ziua când fețele lor vor fi întoarse de pe o parte pe alta în foc, vor zice ei: «Vai nouă! De I-am fi dat noi ascultare lui Allah și de i-am fi dat noi ascultare Trimisului!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:64-66]

Iar Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis:

„Pe Cel în Mâna Căruia se află viața lui Mohammed, oricare din această comunitate, fie el evreu sau creștin, care a auzit Mesajul meu, dar nu crede în cele cu care am fost trimis (adică islamul) și moare în această stare (necredincios), nu va fi nimic altceva decât unul dintre locuitorii Focului Iadului.” (Sahih Muslim, 153)

Oricine vrea să se salveze de la a fi admis în Iad în Ziua Învierii și vrea să fie admis în Paradis trebuie să se grăbească să creadă în Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și să se supună învățăturilor islamului, înainte ca sufletul să ajungă la gât (în momentul morții) și să moară fără să creadă în ceea ce Allah Preaînaltul i-a poruncit să creadă,

caz în care va muri ca un necredincios și va fi admis în Iad, unde va rămâne în vecii vecilor. Apoi, el va simți regretul atunci când regretul nu va mai duce la niciun rezultat.

[3] Religia pe care creștinii o urmează acum nu este aceeași cu religia care a fost adusă de profetul lui Allah, Isus, fiul Mariei; este complet diferit de acesta. Isus, fiul Mariei, nu i-a spus poporului său: „Luați-mă pe mine și pe mama mea ca pe niște dumnezei pe lângă Dumnezeu”. El nu le-a spus oamenilor că este fiul lui Dumnezeu și nu a spus că este unul dintre cei trei – departe de el să spună așa ceva. Am afirmat acest lucru la începutul cărții. În plus, nimeni nu poate spune că Evangheliile pe care creștinii le au acum – nici măcar una dintre ele – sunt aceleași cu revelația originală (Injil) pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) a adus-o. Am afirmat toate acestea mai sus, cu dovezi suficiente pentru oricine al cărui scop principal este acela de a urma adevărul.

Cum poate fi valabil pentru un om al rațiunii – atunci când este cazul – să-și ia crezurile din cărți distorsionate pentru a atinge cel mai prețios lucru pe care orice persoană rațională s-ar putea strădui să-l atingă în această lume și anume Allah să fie mulțumit de el și, prin urmare, să-l primească în Paradis? Să lăsăm deoparte Evangheliile pe care le avem acum, pentru că Allah le-a înlocuit cu o altă Carte, pe care a păstrat-o și a ocrotit-o de schimbare, modificare și denaturare. Să ne întoarcem la ea și să o urmăm pentru a obține iertarea și îndrumarea. Să aflăm despre religia adevărată și temeinică, în care nu există ambiguitate, mister sau contradicție, religia care oferă o înțelegere corectă a tuturor profetilor, Isus, Moise, Muhammad și alții.

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„O, oameni ai Scripturii (evrei și creștini)! A venit la voi Trimisul Nostru ca să vă arate multe lucruri din cele pe care voi le-ați ascuns din Scriptură, trecând peste multe altele. V-au venit vouă o lumină și o Carte limpede de la Allah. [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:15]

În această carte, cu Ajutorul lui Allah, am reușit să demonstrez că religia pe care creștinii o urmează acum este radical diferită de adevărata religie adusă de Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!). Cu Ajutorul Său, am reușit, de asemenea, să demonstrez acest lucru într-o altă carte, intitulată *Schimbările și evoluțiile treptate care au avut loc în mesajul lui Isus după înălțarea sa de-a lungul mai multor secole.*

[4] Singurul Dumnezeu care merită să fie venerat este unicul Dumnezeu, Allah, și nimeni altcineva nu merită să fie adorat în afară de El. În ceea ce-l privește pe Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!), nici el, nici orice altă persoană nu merită niciun fel de închinare îndreptată spre ei din partea noastră, pentru că ei sunt oameni ca noi. Asocierea oricui altcuiva cu Allah în adorare este una dintre cele mai grave păcate; este ceva de care Domnul lumilor – Allah – nu este mulțumit și este ceva ce nici unul dintre Profetii înșiși – nici Isus, Mohamed, Moise, nici vreun alt Profet, pacea fie asupra lor – nu l-ar aproba. Profetii înșiși (Pacea fie asupra lor!) obișnuiau să Îl adore doar pe Allah; ei și-au instruit popoarele să Îl adore numai pe Allah și nimic altceva alături de El. Ei au explicat că aceasta înseamnă că îi asociază pe alții cu Allah și Allah nu va ierta niciodată o persoană care moare crezând în aceasta. Este unul dintre păcatele care condamnă o persoană să intre în Iad – Allah să ne ferească – și să rămână acolo în vecii vecilor. Adorarea numai a lui Allah în timp ce se abține de a adora orice sau pe oricine altcineva este chemarea esențială a tuturor Profetilor (Pacea fie asupra lor!), așa spune Allah Preaînaltul în Nobilul Coran:

„Și Noi nu am trimis înaintea ta niciun Profet fără să nu-i revelăm lui: «Nu există altă divinitate în afară de Mine, deci adorați-Mă pe Mine!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:25]

Singularitatea lui Allah Preaînaltul în adorare este ceva care se află în armonie cu raționamentul profund, deoarece Allah este Creatorul, Furnizorul și Controlorul acestui Univers, astfel încât El este Singurul care merită să fie adorat. În ceea ce-l privește pe Isus (Pacea fie asupra sa!), el este om și a fost creat și avea nevoie de alții. Deci, are sens să privim o ființă umană ca fiind egală cu Domnul omenirii, închinându-ne la amândoi în mod egal? Chemarea lui Isus (pacea fie asupra sa!) către fiii lui Israel s-a bazat pe închinarea numai către Allah și abținerea de la a adora pe oricine altcineva în afară de El, indiferent cine era acea persoană. Allah Cel Atotputernic spune în Nobilul Coran, descriind natura chemării lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„(...) Doar a zis Mesia: «O, fii ai lui Israel, adorati-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!» Pe cel care așază lângă Allah pe altcineva, Allah îl va opri de la Rai, iar adăpostul lui va fi Focul și cei nelegiuți nu vor afla ajutor.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:72]

Allah Preaînaltul ne spune că Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a spus poporului Său:

„Eu nu le-am spus decât ceea ce mi-ai poruncit: «Adorati-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!» (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:117]

„Allah este Stăpânul meu și Stăpânul vostru. Așadar, adorați-L pe El! Aceasta este calea dreaptă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:36, 3:51, 43:64]

Eu spun: Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi printre noi astăzi, el ar obiecta cu tărie față de ceea ce spun creștinii despre el. Allah ne spune în Coran că el va fi întrebat despre acest lucru în ziua învierii:

„Și când va zice Allah): «O, Isus, fiu al Mariei! Le-ai spus tu oamenilor: „Luați-mă pe mine și pe mama mea drept dumnezei în locul lui Allah?””, el îi va răspunde: „Mărire Ție! Eu nu aș fi putut să spun ceea ce nu aveam dreptul să spun! Dacă aș fi spus, ai ști, căci Tu doară știi ce este în sufletul meu, pe când eu nu știu ce este în sufletul Tău! Doară Tu ești Marele Știutor al celor neștiute! ~ Eu nu le-am spus decât ceea ce mi-ai poruncit: «Adorati-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!» Și am fost martor asupra lor atâta vreme cât m-am aflat printre ei. Și după ce m-ai luat la Tine, ai fost doar Tu Priveghetor peste ei, căci Tu ești Martor tuturor lucrurilor!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:116-117]

[5] Citiți chemarea divină:

„Vei găsi că iudeii și cei care (îi) fac asociați (lui Allah) sunt cei mai îndârjiți în dușmănia lor față de cei care cred, după cum vei găsi că cei mai prietenoși față de cei ce cred sunt aceia care spun: «Noi suntem creștini». Și asta pentru că printre ei se află preoți și călugări și pentru că ei nu se fălesc. ~ De vor auzi ce i s-a dezvăluit Trimisului, vei vedea ochii lor cum se umplu de lacrimi la aflarea Adevărului și vor zice ei: «Doamne, noi credem! Scrie-ne pe noi împreună cu cei care depun mărturie (în legătură cu adevărul Coranului)! ~ Și de ce să nu credem în Allah și în Adevărul care ne-a venit? Și de ce să nu dorim să ne facă Domnul nostru să intrăm (în Rai) împreună cu cei cucernici?» Iar Allah i-a răsplătit pentru ceea ce au spus cu Grădini pe sub care curg râuri și în care vor sălășlui veșnic, căci aceasta este răsplata celor care fac bine.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:82-85]

Comentariu cu privire la aceste versete: Allah Preaînaltul îi spune Profetului Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „*Vei găsi cu siguranță, o, Profetule, că evreii sunt cei mai înverșunați dintre oameni în dușmănie față de cei care cred în voi și vă urmează, din cauza negării lor încăpățânate și a faptului că sunt prea aroganți pentru a urma adevărul.*” Același lucru este valabil și pentru cei care Îi asociază pe alții lui Allah Preaînaltul, cum ar fi închinătorii la idoli și alții; ei sunt cei mai înverșunați dintre oameni în dușmănia față de tine și față de religia ta. Atunci Allah Preaînaltul spune: „*Și vei găsi cu siguranță că cel mai apropiat dintre ei de musulmani în afecțiune sunt cei care spun, «Noi suntem creștini»*”. Acest lucru se datorează faptului că printre ei sunt savanți și închinători devotați și sunt umili, nu prea aroganți pentru a accepta adevărul. Aceștia sunt cei care au acceptat mesajul lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) când l-au auzit și au crezut în el și au aderat la islam.

Unul dintre indiciile că ei sunt apropiați prin afecțiunea lor față de musulmani este faptul că ochii unora dintre ei erau plini de lacrimi când au auzit Coranul, pentru că erau siguri că adevărul a fost trimis de Allah Preaînaltul. Ei au crezut în Allah și l-au urmat pe Profetul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), au intrat în islam și l-au implorat pe Allah să-i facă să fie printre cei care depun mărturie despre adevăr, cei care depun mărturie că Allah este Unul și depun mărturie despre mesajul Profetilor Săi (Pacea fie asupra lor!) și vor depune mărturie împotriva națiunilor anterioare în Ziua Învierii, depunând mărturie că Profetii lor (Pacea fie asupra lor!) le-au transmis într-adevăr mesajul. Unul dintre atributele acestor credincioși din rândul creștinilor care au intrat în islam este că au spus: de ce am avea vreo vină pentru credința noastră în Allah și credința noastră în adevărul pe care Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a adus de la Allah și pentru faptul că l-am urmat și am intrat în religia sa? Căci Isus (Pacea fie asupra sa!) și-a chemat poporul să creadă în Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) când Allah l-a trimis omenirii, iar mesajul său este o completare a mesajului lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Deci, ce este în neregulă cu faptul că îl urmăm, dacă, urmându-l și intrând în islam, vom atinge onoarea de a asculta de doi Profeti, și anume Isus și Mohammed (Pacea fie asupra lor!), și astfel vom fi admiși în Paradis? Dar dacă nu-l urmăm și nu intrăm în religia lui, atunci nu vom asculta de cei doi Profeti și ne vom expune Mâniei lui Allah și vom merita să intrăm în Iad.

Allah Preaînaltul i-a răsplătit pentru cuvintele adevărate pe care le-au rostit, pentru mândria lor de a fi intrat în islam și pentru căutarea lor de a fi printre cei drepti. El i-a răsplătit cu grădini cu copacii printre care curg râuri, în care vor rămâne pentru totdeauna pentru că au excelat prin cuvânt și faptă.

[6] Persoana rațională nu are de ales decât să îmbrățișeze religia islamului, cu privire la care Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra sa!), i-a instruit pe apostolii săi să o urmeze. Dacă accepti acest lucru, atunci nu există nimic care să stea între tine și aderarea la islam decât rostirea mărturiei islamice a credinței (*shahada*); acesta este primul pilon al islamului și cheia intrării în credință:

Ash-hadu an laa ilaaha illa Allah wa ash-hadu anna Muhammadan rasulullah. Wa ash-hadu anna al-Masih 'Isaa ibn Maryam 'abduhu wa rasuluhu.

Ceea ce înseamnă:

„Mărturisesc că nu există alt dumnezeu demn de adorare în afară de Allah și mărturisesc că Mohammed este Robul și Profetul Său. De asemenea, mărturisesc că Mesia Isus, fiul Mariei, este Robul și Profetul Său.”

Rostind această mărturie, persoana trebuie să creadă că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu este Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu. El nu a fost ucis sau răstignit, ci a fost ridicat la Cer, iar crezul izbăvirii nu este adevărat. Aceasta este declarația comună asupra căreia Allah a poruncit ca toți oamenii să fie de acord.

Allah Preaînaltul i-a poruncit Profetului Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah să fie asupra sa!), să-i instruiască pe oamenii Cărții (evreii și creștinii) și să le spună:

„Spune: «O, voi oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-le): Mărturișiți (cel puțin) că noi suntem supuși!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran,3:64]

Ce înseamnă acest verset: Spune, o, Profete, poporului Cărții, evreilor și creștinilor: Vino la termeni comuni între noi și tine – adică un cuvânt adevărat și drept la care vom adera cu toții, și anume să-L adorăm doar Allah și să nu asociem nimic altceva cu El, fie el un chip, un idol, o cruce, o ființă umană sau orice altceva, și nu vom adora nimic altceva. Dacă se îndepărtează de această chemare bună, atunci spuneți-le: O, credincioșii: Depuneți mărturie că suntem musulmani, supunându-ne Domnului nostru în servitute și sinceritate. Această chemare la termeni comuni se adresează evreilor și creștinilor și se adresează, de asemenea, adeptilor altor religii, deoarece religia islamului a abrogat toate celelalte religii și toți oamenii trebuie să adere la ea.

Postfață

Cu aceasta se încheie această scriere, lăudat fie Allah. Două lucruri au fost dovedite aici: În primul rând: că Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) nu este Dumnezeu sau fiul lui Dumnezeu sau că el nu este divin.

În al doilea rând: că Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) a fost om ca orice altă ființă umană, un Profet trimis de Domnul și Creatorul său (Allah).

Toate acestea se bazează pe dovezi din Vechiul Testament, Noul Testament, logică, istorie și Coranul maiestuos.

În concluzie, îl implorăm pe Allah: O, Allah, fă-ne un mijloc care duce la bine și un mijloc care să blocheze calea spre rău! Fie ca Allah să trimită multe binecuvântări și pace asupra Profetilor Săi, Mohammed, Isus, Moise și asupra tuturor celorlalți Profeti ai Săi!

O, Allah, am transmis mesajul? O, Allah, fii martor!

Completată cu laude și mulțumiri pentru Allah. Fie ca Allah să aducă beneficii cititorului, scriitorului și editorului prin ea!

Slavă lui Allah, Domnul lumilor!

Majed S. Al-Rassi

majed.alrassi@gmail.com

mobil: +966505906761

Glosar

Allah: Singurul Dumnezeu adevărat, Creatorul, Care nu are parteneri. Acest nume este folosit atât de musulmani, cât și de arabii de alte religii pentru a se referi la Dumnezeu.

apostol: Un trimis sau un mesager. În tradiția creștină, Isus a ales doisprezece dintre ucenicii Săi să fie apostoli, adică cei care au fost trimiși să predice învățăturile Sale. În plus, Pavel este descris ca apostol datorită credinței că a fost, de asemenea, numit de Isus să facă acest lucru.

ucenic: Un adept sau aderent al unui profesor. În tradiția creștină, cuvântul se referă la cei mai apropiați discipoli ai lui Isus în timpul vieții sale.

ecleziastic: care aparține sau are legătură cu o biserică.

concilii ecumenice: O serie de conferințe istorice în care liderii și cărturarii creștini s-au reunit pentru a discuta și soluționa probleme de doctrină și practică a Bisericii.

Epistola: O scrisoare. Epistolele din Noul Testament sunt scrisori scrise de Pavel și de alți apostoli către comunități sau persoane creștine.

Injil: Un cuvânt arab care se referă la mesajul divin revelat lui Isus; este adesea tradus incorect ca „Evanghelie”. Nu mai există.

Evangelhia: Literalmente, „veste bună”. Cele patru Evanghelii canonice ale lui Matei, Marcu, Luca și Ioan spun povestea vieții lui Isus și fac parte din Noul Testament. Sunt narațiuni ale incidentelor din viața lui Isus, scrise la zeci de ani după moartea sa de autori care nu l-au întâlnit niciodată.

indulgență: În Biserica Catolică, a însemnat inițial o iertare a pedepsei pentru păcate, pentru care destinatarul a trebuit să facă anumite fapte bune, cum ar fi rugăciuni, pelerinaje sau donarea de bani pentru o cauză bună. Până la sfârșitul Evului Mediu, practica a fost folosită abuziv, în mod regulat, de cei aflați la putere ca o modalitate de a strânge fonduri pentru construirea catedralelor sau pentru cruciade. Percepția că acesta a fost pur și simplu un mijloc de a cumpăra o grațiere a fost unul dintre principalii factori care au determinat Reforma protestantă din secolul al XVI-lea.

jinn: ființe invizibile create, făcute din foc fără fum; ele dau socoteală la fel ca și oamenii.

monoteist: Cel care crede că Allah este unul în esența Sa și că numai El merită adorarea, excluzându-i pe toți ceilalți. Acesta este opusul politeistului, care atribuie parteneri lui Allah în esența Sa sau îi adoră pe alții alături de Allah.

Noul Testament: A doua parte a Bibliei creștine, scrisă inițial în limba greacă după ce Isus părăsise pământul. Ea este considerată sacră de către creștini și constă din douăzeci și șapte de cărți: cele patru Evanghelii canonice, Faptele Apostolilor, Paisprezece Epistole ale lui Pavel, alte șapte Epistole și Cartea Apocalipsei.

Vechiul Testament: Prima parte a Bibliei creștine, scrisă de-a lungul secolelor de diferiți autori, dar considerată de creștini ca fiind de inspirație divină. Confesiunile creștine sunt de acord cu treizeci și nouă dintre Cărțile Vechiului Testament, dar unele confesiuni includ încă până la zece.

Farisei: Membrii unei secte evreiești care s-au separat de alții și au fost văzuți ca neprihăniți cu privire la aderarea lor exterioară la pietate și religiozitate; ei l-au persecutat pe Isus și pe primii creștini. Pavel a fost fariseu înainte de a se converti la creștinism. Astăzi, cuvântul este folosit pentru a-i descrie pe cei care sunt sfinți și ipocriți.

profet: O persoană trimisă de Allah să transmită și să propovăduiască mesajul Său și să acționeze ca un model pentru ceilalți.

